

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 36 / Hejmar 426 / Hezîran 2017

Yeni Ortadoğu'yu Kürt ve Arap Devrimcileri Şekillendirecek

38 yıl önce Önder Apo'nun Filistin'de Kürdistan devrimcilerinin ilişki ve ittifakı biçiminde başlattığı süreç, bugün Kürt ve Arap devrimlerinin birlikte, ortak bir mücadele ile başarıya ulaşması noktasına gelmiş bulunuyor.

Kürtler ve Araplar 20. yüzyılın başında yapamadıklarını, 21. yüzyılın başında yapabilirler. Bunun koşulları ve imkanları vardır. Eğer yüz yıl öncesinin dersleri doğru çıkarılabilirse, şimdi o hata ve eksiklikler gösterilmeyerek gerçekten de büyük bir devrimci çıkış hayata geçirilebilir. Rojavayê Kurdistan ve Suriye'deki durum kesinlikle bunu ifade ediyor. Hem Kürtler hem Araplar tarihten ders çıkarmayı bildiklerinde, birbirleriyle ilişki-ittifak kurarlarsa nasıl yenilmez, büyük bir devrimci demokrasi gücünü ortaya çıkarabileceklerini, görmüş ve anlamış bulunuyorlar. Rojava ve Suriye'de DAİŞ faşizmine karşı o büyük mücadele, direniş ve devrimci hamle bunu ifade ediyor. Bu da bir kere daha geçmişin hata ve eksikliklerinin gösterilmeyeceğinin büyük umudunu ortaya çıkarıyor.

> 2-6

Ateşten bir koşucu: ZÎLAN

Rêber Apo'nun 5 Temmuz 1996 tarihli çözümlemesi

Bu bir intihar değil, ciddi bir eylemidir. Örnek bir eylemdir. Herkes böyle yapar diye bir durum yok. Oldukça kaliteli ve planlı.

Bu bir emir, bu bir sembol, bu bir tarz ve bir ilk ve son eylemdir.

Aynı zamanda bizim için çağrıdır. Bunun nasıl anlaşılması gerektiğini Zîlan açıkça ortaya koyuyor. Ancak kendimizi büyük bombalar haline getirmekle, bir mangayı, bir taburu bomba haline getirmekle anlaşılabilir. Sadece askeri-teknik yönleriyle değil, örgüt ölçüleriyle, çizgi gereklerine ulaşarak...

Nasıl hakkını vereceğiz? Örgütsel, ideolojik, siyasi ve moral bombaları olmakla.

> 18-21

Kadın XWEBÛN'laşarak en güçlü alternatifi yaratma potansiyelindedir

PAJK Yürütmesi

Uluslararası hegemonik güçlerin yürüttükleri savaş ve içinde yaşadığımız dünya durumu Kürdistan'da odaklanmıştır. Kürdistan ve Ortadoğu'daki gelişmeler anlaşıldığı oranda dünya sisteminin içinde bulunduğu durumu doğru yorumlamak mümkündür.

Kürdistan, Önder Apo'nun da dediği gibi, "Uygarlığın şafak vaktine benzer bir süreci, tüm sancılarıyla yaşayan bir coğrafyadır." Burada süren mücadele sadece bir gücün diğer bir güce hakim olma savaşı değil, evrensel uygarlığı belirleyecek olan sistem çatışmasıdır.

> 7-10

Kapitalist moderniteye öfke duyan, özgürlük tutkusunu yüksek tutan zaferi yaratır

Mustafa Karasu

Kuşkusuz Özgürlük Hareketi'nde kadroda her zaman yetersizlikler olmuştur. Özgürlük Hareketi'nin bir karakteri de eksikliklere ve yanlışlıklara karşı sürekli mücadeledir, yetinmemedir. Özgürlük Hareketi'nde yetinmenin gerçekleştiği an yenilgi yaşanır. Çalışmada ya da bir şeyleri ortaya çıkarmada yetinme demek; kendini yenilgiye açık tutmak, gaflet demektir. Kürt gerçeğinde böyledir.

Kürt Özgürlük Hareketi gerçeğinde temel güç kaynağı ilkelerdir, ölçülerdir, tarzdır, tempodur, devrimci militanlıktır. Kendini tamamen özgür yaşama vermedir. Basitlikten, kölelikten, her türlü gerilikten nefret etmedir.

> 11-17

Kürtler
Ortadoğu demokrasisinin öncüsüdür

Duran Kalkan

Kürt ve Arap halklarının devrimci dayanışmasını 35 yıl önce Lübnan-Filistin sahasında daha gerillanın ilk adımlarını attığımız dönemdeki mücadeleyle yarattık. Bu dayanışma ve birliği bugün Demokratik Suriye Devrimi temelinde, Rojavayê Kurdistan üzerinden büyük bir kararlılık ve kahramanlık çizgisinde yürütürken de yaratıyoruz. Tüm bu tarihsel süreç ve güncel pratikler sonucu doğru temelde oluşturulan Kürt-Arap ilişkisinin devrimci rol oynadığı, demokrasiyi geliştirdiği açığa çıkmaktadır. Bu ilişki faşizme, kapitalist modernite sistemine ve her türlü gerici diktatörlüklere karşı Ortadoğu halklarının demokratik birliğini ve kardeşliğini geliştiriyor. Ortadoğu'yu tarihi ile buluşturuyor.

2 Haziran 1982 İsrail'in Lübnan'ı işgaline karşı Arnon Direnişi'nin 35. yıl dönümünü yaşıyoruz. Bu yıl dönümü vesilesiyle İsmet, Mustafa, Mehmet yoldaşlar şahsında tüm Lübnan-Filistin direniş şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz.

Yine Parti ve mücadele tarihimizde iki kez 1 Haziran'da devrimci hamle başlatıldı. Birincisi, 1 Haziran 2004'te AKP yönetiminin saldırı ve çözümsüzlüğüne, Uluslararası Komplo'yu sürdürme çabalarına ve içten dayattığı provokatif tasfiyeci çizgiye karşı bir ideolojik, siyasi, askeri hamle olarak PKK'nin yeniden inşası öncülüğünde bir devrimci hamle başlatılmıştı. Her ne kadar taktik bir hamle olarak başlamış olsa da giderek yeni bir stratejik değişimin zeminini de hazırlamıştı. Bu hamlemizin 13. yıl dönümünü yaşadık. 14. yılına girdik. Söz konusu hamle temelinde yürütülen çok yönlü ideolojik, siyasi, askeri mücadeleye rağmen AKP'nin gittikçe faşizme ve darbeye yönelmesi karşısında ve siyasi mücadele imkanlarını tümden yok etmesi sonucunda Önder Apo, 1993 Mart ayında başlattığı siyasi mücadele sürecini, "Artık siyasi mücadele koşulları kalmamıştır" diyerek sona erdirince, hareket ve halk olarak biz de 1 Haziran 2010 yılından itibaren "4. Stratejik Dönem" dediğimiz, Devrimci Halk Savaşı Hamlesi'ni geliştirerek tüm bunlara stratejik düzeyde karşılık vermeye çalıştık. Bu stratejik hamlemizin de 7. yıl dönümünü yaşadık, 8. yılına girmiş bulunuyoruz.

Özellikle her iki 1 Haziran Hamlesi'ni de bu yıl dönümlerinde daha derinden değerlendirmeye, anlamaya çalıştık. 4. Stratejik Dönem'in 7 yılda ortaya çıkardığı sonuçları, kazanımlarımızı ve görünen hata ve eksiklikleri daha derinlikli değerlendirerek 7. yıl dönümü sürecini daha doğru anlamaya ve sekizinci hamle yılına daha güçlü girmeye çalıştık. Bu temelde her iki 1 Haziran Hamlesi şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz.

Gerçekten de 2004'ten itibaren başlayan süreçte mücadelenin askeri boyutları biraz zayıftı, daha çok ideolojik-siyasi boyutu önde olan bir mücadele dönemi yaşadık. Fakat 1 Haziran 2010 Stratejik Hamlesi ile birlikte mücadelenin askeri boyutu da en az ideolojik ve siyasi boyutu kadar öne çıktı, hatta dönem dönem birincil düzeye de ulaştı. Böylece geçen 7 yılda Özgürlük Mücadelesi tarihimizin en kapsamlı direniş dönemlerinden birini yaşadık. Böyle bir dönemde Önderlik ve halk olarak, Parti öncülüğü ve gerilla, kadın ve gençlik hareketleri olarak tarihimizin en büyük direnişlerinden birini verdik; topyekun bir direniş içerisinde olduk. Kuşkusuz bu direnişlerin büyük şehitleri oldu. Kahramanlık çizgisinde gelişen bir direniş olarak bunlar gerçekleşti. Fakat hiçbir mücadele boşa gitmedi.

Geçen dönem mücadelesi özgürlük tarihimizin en ciddi kazanımlarını ortaya çıkardı. AKP-MHP faşizminin Türkiye'de kurumlaşmasına karşı onu tekrar tekrar yenilgiye uğratan bir direniş olarak Ortadoğu halklarının demokratik birliği ve kardeşliğinin yaratılması mücadelesinde çok önemli sonuçlar yaşadık. Böyle bir dönemde Ortadoğu'da yaşanan savaşla Kürdistan Özgürlük Mücadelesi daha çok iç içe geçti. Dolayısıyla Kürdistan Özgürlük Devrimi'yle Demokratik Ortadoğu Devrimi de bu temelde daha çok iç içe geçmiş, bütünleşmiş hale geldi. Kürdistan Özgürlük Devrimi, Demokratik Ortadoğu Devrimi'nin öncülüğünü yapar bir konum kazandı. Bu durum bir yandan AKP-MHP faşizminin Türkiye'de geriletilmesi diğer yandan ise DAİŞ faşizmine karşı Şengal ve Kobanê'de başlayan büyük direnişin Demokratik Suriye Devrimi'ni yaratacak bir konuma ulaşması ile gerçekleşti ve daha da gelişiyor.

Kürt-Arap ilişkisi Ortadoğu'yu tarihiyle buluşturuyor

35 yıl önce Filistin halkı ile birlikte Lübnan'da Arnon Kalesi'nde, Beyrut çeperlerinde, Doğu Lübnan'da ortak bir şekilde başlattığımız bu gerilla direnişi bugün 35 yılını tamamlarken, bu birliktelik özellikle Suriye'de Kürt-Arap kardeşliği temelinde yeni bir Demokratik Ortadoğu'nun yaratılmasını sağlayacak bir askeri-siyasi boyuta ulaşmış bulunuyor. Bu da içinde bulunduğumuz süreçte de başlangıca uygun bir biçimde hareket ettiğimizi, aynı konumda durduğumuzu, mücadelecilikten ve kardeşlikten asla vazgeçmediğimizi gösteriyor. Açığa çıkıyor ki, gerçekten de Kürt-Arap ilişkileri, dostluğu ve dayanışması bölgede devrimci ve demokratik rol oynuyor. Bu ilişki ve ittifak hem Kürt-Arap halklarının gelişimine, demokratikleşmesine ve güçlenmesine yol açıyor hem de Ortadoğu kimliğini ve demokrasini geliştiriyor.

Kürt ve Arap halklarının devrimci dayanışmasını 35 yıl önce Lübnan-Filistin sahasında daha gerillanın ilk adımlarını attığımız dönemdeki mücadeleyle yarattık. Bu dayanışma ve birliği bugün Demokratik Suriye Devrimi temelinde, Rojavayê Kurdistan üzerinden büyük bir kararlılık ve kahramanlık çizgisinde yürütürken de yaratıyoruz. Tüm bu tarihsel süreç ve güncel pratikler sonucu doğru temelde oluşturulan Kürt-Arap ilişkisinin devrimci rol oynadığı, demokrasiyi geliştirdiği açığa çıkmaktadır. Bu ilişki faşizme, kapitalist modernite sistemine ve her türlü gerici diktatörlüklere karşı Ortadoğu halklarının demokratik birliğini ve kardeşliğini geliştiriyor. Ortadoğu'yu tarihi ile buluşturuyor. Demokratikleşmiş bir temelde, güçlü bir biçimde geleceğe yürütüyor. Kürtler, böyle bir Ortadoğu demokratikleşmesinin ve yürüyüşünün öncülüğünü yapıyor.

Kuşkusuz bütün halkların ilişkileri ve dayanışmaları önemlidir. Devrimci ve demokratik rol oynarlar ama günümüzde Kürt-Arap ilişkileri tarihte olduğu gibi tüm halkların ve insanlığın kaderini etkiler bir özellik taşıyor. Bu da her iki halkın durumuyla, tarihsel geçmişleriyle, coğrafik konumlarıyla, karakterleriyle ve mücadeleci yapılarıyla bağlantılıdır. Her iki halkın ilişki ve ittifakının derin ve anlamlı, tarihsel bir geçmişi vardır. İnsan türünün toplumsallaşmasında Aryenik ve Semitik halkların ilişkilerinin belirleyici rol oynadığı, günümüzde ortaya çıkan bulgular ve bilgiler temelinde tarih biliminin kabul ettiği temel bir husustur. Bu ilişki gerçekten de insan üretkenliğini, toplumsallaşmayı ortaya çıkardı. İlişki-çelişki diyalektiği içerisinde Aryenik ve Semitik toplumlar oluştular. Büyük tarım köy devrimini ortaya çıkardılar. Neolitik Devrimi yarattılar, tarihin en büyük gelişimine imza attılar. Öyle ki; uygarlık gelişmesinin büyük bir hamle gücü oldukları gibi, tekelci uygarlığın ortaya çıkmasının da, iktidar ve devlet sisteminin gelişmesinin de zeminini oluşturdular. Nitekim bu zemin üzerinde Sümer devlet ve iktidar sistemi doğuş yaparak bütün dünyaya yayılıp günümüzde küresel bir sistem haline geldi. Evet, Sümer sistemi bir Semitik toplum ortamında ortaya çıkan, gerçekleşen bir sistemdi. Ama onun kendini var edebilmesi için dayandığı zeminin yaratılmasında Aryen ve Semitik halklar arasındaki ilişkilenme ve mücadele belirleyici rol oynadı. Tarihsel olarak Kürt-Arap ilişkilerinin kökleri buraya kadar gidebilir ve bu temelde insanlık tarihinde ne kadar önemli gelişme ve sıçramalar yaratan bir ilişki olduğu rahatlıkla görülebilir.

Kürt-Arap ilişkileri çerçevesinde tarihsel olarak bildiğimiz önemli bir husus, zulme karşı birlikte direnilmiş olma durumudur. İlk çağın tanrı kralları Aşağı Mezopotamya'dan Yukarı Mezopotamya'ya doğru yayılım gösterdiğinde, Asur sistemiyle en büyük zulüm düzenini ortaya çıkardığı tarihsel olarak biliniyor. Asur İmparatorluğu, ilk çağın iktidar ve devlet yapısının Ortadoğu'daki doruklaşması oluyor. Ardından bu sistemin Mısır ve İran'a, daha sonra da Asya ve Avrupa'ya yayıldığını biliyoruz. Söz konusu iktidar ve devlet sisteminin her türlü toplumsallığı yok etmeyi amaçladığı; özgürlük, eşitlik, dayanışma, kardeşlik gibi ölçüleri ve bağları yok ederek her şeyi devlet-kul ilişkisi temelinde düzenlemeye çalıştığı; dolayısıyla da özgür halklar, aşiretler, kabileler, toplumlar üzerinde büyük bir tehdit ve saldırı gücü haline geldiği ortamda, buna karşı zafer kazanan bir direnişi Kürt ve Arap halklarının MÖ 612 yılında geliştirdiğini biliyoruz. Buna Kürt tarihinde yeni gün anlamında "Newroz" deniliyor ve bir yılbaşı olarak anılıyor. Özgürleşmeyi, özgürlüğe adım atmayı ifade ediyor.

Newroz, her türlü zulmün yıkılması, özgür yaşamın kazanılması anlamına geliyor ki, her ne kadar Kürtler daha etkili ve baskın bir konumda olsalar da böyle büyük bir özgürlük direnişini ve zulmü yıkan özgürlük adımını geliştirmesinde birçok halkın ilişki ve ittifak yapmasının, kardeşleşmesinin rol oynadığı biliniyor. Bu halklar arasında öne çıkanların Kürtler ve Araplar olduğu yine bilinen bir diğer gerçek oluyor. Newroz bugün Kürdistan'da her türlü zulme karşı özgür olarak var olmanın ve yaşamanın ruhunu, duygusunu, bilincini ve iradesini ifade ediyor. Günümüz Kürt Özgürlük Mücadelesi yeni bir Newrozlaşmaya işaret ediyor.

Kürdistan'dan doğup Ortadoğu'ya açılan bir kişilik: Selahaddin Eyyubi

Tarihte önemli bir tarihsel kesit olarak 11. ve 12. yüzyılları değerlendirebiliriz. Dönemin, Ortadoğu'yu ele geçirmek için Avrupa'dan yöneltilen Haçlı Seferleri dönemi olduğu biliniyor. Öyle ki, merkezi yapısını ve gücünü kaybetmiş İslam Devrimi'ni ve devletini tümden yok etmek, Kudüs'ü ve Ortadoğu'yu ele geçirebilmek için Avrupalı krallarının ordularını 'Haçlı Orduları' adı altında birleştirerek, Anadolu'ya ve Ortadoğu'ya yüzyıllara dayanan bir saldırı yürüttüğü bildiğimiz bir gerçektir.

Haçlı saldırılarına karşı Ortadoğu'nun tarihsel ve toplumsal değerlerini korumak için geliştirilen direnişte de Kürt-Arap ilişkileri yine öne çıkıyor. Kuşkusuz direnenler sadece Kürtler ve Araplar değildir. Yine ilişki kuranlar da salt Kürtler ve Araplar olmuyor. Ortadoğu'da bulunan bütün halkların; Ermenilerin, Asurilerin hatta daha sonra Türklerin, Türkmenlerin böyle bir ilişki ve ittifak oluşturmada önemli yerleri vardır. Fakat Newroz'da olduğu gibi Haçlı Seferleri'ne karşı direnişte de tüm bu ilişki ve ittifaklar arasında Kürt-Arap ilişkilerinin birincil düzeyde olduğu ve belirleyici rol oynadığı tarihsel olarak bilinen bir gerçekliktir. Bu dönemin öncüsü de Eyyubi Hanedanlığı'dır. Nasıl ki Asur'a karşı Ortadoğu halklarını özgür ve demokratik bir ortama kavuşturan Newroz direnişinin öncüsü Devrimci Kawa oluyorsa; Haçlı Sefer-

leri'ne karşı direnişin öncüsü olarak da Eyyubi Hanedanı ve Selahaddin Eyyubi kişiliği öne çıkıyor. Dönemin çok yönlü mücadeleleri içerisinden süzülüp gelen ve onların bütün derslerin çıkararak kendi kişiliğinde somutlaştıran bir büyük siyasetçi ve komutan olarak Selahaddin Eyyubi kişiliği, Kudüs'ü fetheden ve Haçlı Seferleri'nin tarihi olarak yenilgisini sağlayan bir büyük duruşun ve mücadelenin sahibi oluyor.

Selahaddin Eyyubi kendisini İslam'ın komutanı, sultanı sayıyor. Mısır'dan-Lübnan'a, Şam'dan-Irak'a kadar Ortadoğu'nun her alanında hareket ediyor. Kürdistan'da doğup Ortadoğu'ya açılan ve Ortadoğu'nun yabancı güçlerin eline geçmesini engellemede önder konumuna ulaşan bir kişilik oluyor. Hz. İsa'dan sonra 2000 yılın en büyük on askerinden ve komutanından birisi olarak da çeşitli kurumlar tarafından kabul edilmiş bulunuyor. Bütün halkları ve güçlerini önderliğinde birleştirerek, Kudüs'ün fethiyle Haçlı Seferleri'nin kesin yenilgisini ortaya çıkartıyor. Arnon Kalesi denilen yer aslında büyük Kürt komutanı Selahaddin Eyyubi'nin Kudüs'ün fethi hazırlıklarını yapmak üzere çalışmalarını yoğunlaştırdığı, ordularını topladığı, haçlı saldırılarına karşı en büyük direnişleri geliştirdiği bir yer oluyor. Bu nedenle Arnon Kalesi'ne aynı zamanda Selahaddin Eyyubi Kalesi de deniliyor. Bu kale, Lübnan'ın en yüksek dağlık alanlarından birisinde bulunuyor. Böylece daha o zamandan Ortadoğu mücadelesinde önemli bir rol oynayan bir zemin haline geliyor.

Böyle bir tarihsel bakış açısıyla değerlendirmelerimizi sürdürüp, son yüzyıllara baktığımızda rahatlıkla şu sonucu ifade edebiliriz: Eğer Osmanlı'nın zayıfladığı, parçalanma ve yıkılma sürecine girdiği 19. yüzyılda, daha öncekilere benzer bir Kürt-Arap ilişkisi ve ittifakı oluşturulabilseydi, kesinlikle 20. yüzyılda Ortadoğu'nun durumu da, dünyanın ve insanlığın durumu da bu biçimde olmayacaktı. Bambaşka bir Ortadoğu, başka bir dünya ve insanlık konumu ortaya çıkacaktı. Fakat ne yazık ki, daha önceki tarihsel süreçlerin önemli kesitlerinde ortaya çıkan bu ilişki ve ittifak, 18 ve 19. yüzyıllar gibi benzer özellikler taşıyan dönemde gelişmemiştir. Daha önceki zor dönemlerin, başarılı bir mücadeleyle atlatılmasını, büyük tarihsel gelişmelerin yaratılmasını sağlayan ilişki düzeyine söz konusu dönemde ulaşılamamıştır. Kuşkusuz bunun çok önemli tarihsel ve toplumsal nedenleri vardır. Bu nedenlerin irdelenmesi, bu dönemlerin açığa çıkartılması, bir ders olarak Kürt, Arap ve Ortadoğu halklarının zihinsel hazinesine kazınması gerekiyor.

Üçüncü Dünya Savaşı saldırılarının içerisinde nasıl ki bütün milliyetçilikler daralıp yeniden ve daha katmerleşmiş bir işbirlikçiliğe yöneldilerse, büyük Filistin Devrimi ve direnişi de benzer bir milliyetçilik altında giderek daralan, zayıflayan ve tasfiye olan bir süreci yaşadı. Bu durum gerçekten de Arap toplumu ve Filistin Devrimi açısından büyük bir kaybediştir. Arap aydınları, Filistin devrimcileri ve halkı bu gerçeği değerlendirmek durumundadır.

Halkların ittifak olamayışının tarihsel sonuçları yıkım ve katliamdır

Sonuç itibariyle baktığımızda daha önceki tarihsel dönemlerin benzer önemli kesitlerinde yaşanan ilişki ve ittifak düzeyini 20. yüzyılın başlarında göremiyoruz. Bunu sağlayacak kişilikler ortaya çıkmıyor. Kuşkusuz o dönemin Kürt beylikleri ve yine Arap aşiretleri ve hanedanlıkları böyle bir birliğin oluşmasını engelleyen önemli unsurlar oluyorlar. Toplumların birbirleriyle ilişkilenme ve dayanışmasını basit ve dar çıkarları, işbirlikçi yaklaşımları nedeniyle engelliyorlar. Kuşkusuz bunda Osmanlı merkezi yönetiminin oyun ve hilelerinin de payı vardır. Yine Ortadoğu'yu ele geçirmek isteyen Avrupa kapitalist güçlerinin de hile ve oyunlarının etkisi göz ardı edilemez.

Osmanlı sisteminin bir komplo, oyun ve hile sistemi olduğunu biliyoruz. Her şeyin saray entrikalarıyla yürütüldüğünü, kan ve katliamla sürdürüldüğünü tarih açık bir biçimde ortaya seriyor. 19 ve 20. yüzyılda Ortadoğu'yu ele geçirebilmek için Avrupa kapitalizminin milliyetçiliği, bilimciliği, cinsiyetçiliği ve dinciliği çok kötü bir biçimde Ortadoğu düşüncesini karartmak üzere Ortadoğu'ya soktuğunu, çeşitli biçimlerde Arap ve Kürt beyleriyle ve emirleriyle ilişkilenerek sahte umutlar yaratıp, onları kendine bağlamaya çalıştıklarını biliyoruz. Aslında Avrupa'nın sahte umut yaratan yapısıyla, Osmanlı'nın baskıcı, komplocu ve entrikacı yaklaşımları birleşerek böylesi kritik bir süreçte hem kendilerinin hem de Ortadoğu'nun ve insanlığın kaderi üzerinde belirleyici etki yapacak, söz söyleyecek bir ilişki ve ittifakın Kürtler ve Araplar arasında gelişmesini engelliyorlar. Bunun da daha sonraki süreç üzerindeki olumsuz etkisi çok fazla oluyor. Nitekim Osmanlı'nın çözülüşünün bu temel üzerinde olduğu tartışma götürmez bir gerçektir.

Birinci Dünya Savaşı denilen süreç içerisinde Osmanlı çözülürken; bir yandan Ermeniler, Asuriler katledilir, soykırıma tabi tutulurken diğer yandan da Kürdistan'ın bölünüp parçalandığı, Kürdü inkar eden ve imha etmek isteyen bir zihniyet ve siyasetin bölgeye ve dünyaya hakim kılındığı, yine Arap toplumunun 22 devletçiğe bölündüğü, böylece Türkiye ve İran'da işbirlikçi ulus-devlet sistemleri geliştirilip bölgenin hegemonik güçleri olarak ayakta tutulurken, Arap toplumunun ikinci sınıf bir toplum haline düşürüldüğü, Kürtlerin ise tarih içerisinde eşi ve benzeri görülmemiş bir imha ve inkar sistemine tabi tutulduğu, böylece günümüze kadar yüzyılı aşan bir süredir uygulanan soykırım kıskacına alındığını biliyoruz. Aslında daha önceki tarihsel dönemlerde olduğu gibi, Ortadoğu'daki gelişmelerin ve insanlığın kaderini belirleyecek bir ilişkinin, ittifakın ve gücün Ortadoğu'da oluşamamasının tarihsel sonuçlarının herkes açısından çok olumsuz olduğu ortadadır.

Halkların ittifakının gelişmemiş olması kapitalistler, sermayedarlar, para babaları, ağalar ve beylerin iktidarlarını uygulamak için bir fırsat olmuştur. Söz konusu kriz, kaos, savaş ve çatışma içerisinde daha çok baskı uygulama, daha çok çalıp çırpma, daha çok yağmalama, daha çok sömürme, dolayısıyla maddi varlıklarını büyütme imkanını bulmuşlardır. Bu hem küresel kapitalist hegemonya açısından böyle hem de Ortadoğu'nun ulus devlet diktatörlükleri ve işbirlikçi, uşak beyleri ve emirleri açısından böyledir. Fakat böyle bir azınlık söz konusu savaş ve soykırım sürecinde kendini geliştirmiş, maddi imkanlarını büyütmüş olsa da bu tarihsel sürecin bölge halkları için tarihin en ağır imha ve katliam dönemlerinden birini ve belki de birincisini oluşturduğunu, halklar acısından kan, acı, gözyaşı, yokluk, yoksulluk, sürgün, katliam olarak ortaya çıktığını biliyoruz.

Küresel kapitalist hegemonya Ortadoğu'nun 25 ulus devletçiğe bölünüp hepsinin küresel kapitalizme bağlanmasıyla gerçekleşiyor. Bölge bütün dinamiklerini ve potansiyelini heba ettiği, kaybettiği ağır bir savaş durumunu yaşıyor. Birinci Dünya Savaşı dört yılı aşkın bir süre Ortadoğu'nun her tarafında yaşanan bir savaş olarak gerçekleşiyor. Belki İkinci Dünya Savaşı'nda böyle bir durum tümden yaşanmamıştır. Ama yine bölgenin doğu yakasında İran ve Rojhilatê Kurdistan cephesi böyle bir konuma gelmemeye karşı birçok güç tarafından işgal edilip baskı altına alınarak ağır bir durum yaşamaktan kurtulamamıştır.

Çeyrek asrı aşan bir süredir yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı denilen süreç de aslında 20. yüzyılın başında oluşan sistemin bir devamı olarak yaşanıyor. Bu bakımdan 19. ve 20. yüzyıla bakarak daha önceki tarihsel dönemlerde Kürtler ve Araplar başta olmak üzere Ortadoğulu halkların birbiriyle geliştirdikleri ilişki ve dayanışmanın ne kadar önemli olduğunu, tarihsel bir rol oynadığını görebiliyoruz. 20. yüzyılda ortaya çıkan Ortadoğu gerçeği bize gösteriyor ki öyle olmaması durumunda, tarihin bir gelişim süreci değil, Önder Apo'nun deyimiyle, "Baş aşağı gidiş süreci", tarihinden kopuş, toplumsallığını ve insanlığını kaybediş süreci yaşanıyor. Nitekim 20. yüzyıl gerçeği böyle bir gerçeklik oldu. Kuşkusuz burada en büyük acıyı halklar çekti. Ermeniler, Süryaniler ve Kürtler çekti. Arap halklarının yaşadığı acı da bundan geri kalmadı. İnsanlık büyük bir bedel ödedi. Adeta hala etkisini yıkamadığı, travmasından kurtulamadığı şok edici ağır bir acı yaşadı. Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarının ortaya çıkardığı gerçekleri rahatlıkla böyle değerlendirebiliriz.

Arap toplumu aldatılmış hayal kırıklığına uğratılmıştır

Demek ki halklar arası ilişkiler, ittifaklar ve dayanışmalar çok önemlidir. Bir kere daha ifade etmek gerekirse; daha önceki tarihsel süreçlerde gerçekleşene benzer bir biçimde 19. yüzyılda ve 20. yüzyılın başında Ortadoğu'nun en kadim toplumları olarak Kürtler ve Araplar, birbiriyle ve başka halklarla kardeşçe bir arada var olmayı ve demokratik temelde yaşamayı öngörecek bir ilişki ve ittifak geliştirebilselerdi, o zaman ne böyle bir küresel kapitalist hegemonya var olacaktı ne halklara bu kadar acı ve yıkım yaşatan savaşlar ortaya çıkacaktı ne de yüzyılı aşan bir süre boyunca hiç bitmeyen ulus devlet faşizmi ve faşist soykırımcı saldırı süreci gelişecekti.

Nitekim 20. yüzyıl başında bölge için öngörülenin savaş ve soykırım olduğu biliniyor. İttihat ve Terakki Cemiyeti tarafından ortaya çıkartılan bu zihniyet ve politika, her ne kadar aşılmış gibi gözükse de bir Ortadoğu ve dünya sistemi haline gelerek günümüze kadar hükmünü icra etmiştir. Bu hükmü icra edişin de Kürde yansıyanı; yok sayılmak ve yok edilmek için her türlü baskıya, katliama ve sürgüne uğratılmaktır. Bunun Araplara yansıması onlarca parçaya bölünmek, çok basit işbirlikçi emirlerin baskı ve sömürüsü altında tarihinden kopmuş bir konumda yaşamaya çalışmaktır. Dikkat edilirse buna 'yaşamak' demek bile mümkün değildir. Günümüz Arap toplumunun ve halkının gerçekten de Arap tarihini ve kültürünü temsil eden düzeyi var mıdır? Günümüzün Kürtlülüğünün tarihten gelen Aryenik kültürün ve tarihin temsilcisi olduğunu söyleyebilmek mümkün müdür? Dikkat edilirse, bu geçen tarihsel süreç içerisinde çok şey kaybedilmiştir. Bu kaybetmenin, ilişki ve ittifaksızlıkla ve bu temelde başarılı mücadele edememekle bağı vardır.

Bu kaybetme, son bir veya iki yüzyılda gerçekleşen bir olgudur. Daha öncesinden de 5000 yıllık devletçi ve iktidarcı uygarlık sisteminin insanlığa toplumsal ve kültürel olarak kaybettirdikleri var. Ama onların kendi çaplarında biraz kattıkları da vardır. Kaybettirdikleri bu kadar kapsamlı ve derin değildir. Ama kapitalist modernitenin ve onun bölgeye dayattığı faşist ulus devlet diktatörlüklerinin son bir yüzyılda bölgeye kaybettirdikleri, 5000 yıllık devletçi uygarlığın baskı ve yıkımının kaybettirdiğinden kat be kat daha fazladır. Çöken Osmanlı sistemi içerisinde kendi kaderini tayin etmek için bir araya gelme, örgütlenme, ilişki-ittifak kurma ve tarihsel gerçekliğe uygun bir biçimde özgür bir Ortadoğu yaratmak üzere yeni bir hamleyi Kürtler ve Araplar içerisinde yapamamaktan kaynaklanmıştır.

Bu durumun aşılması için 20. yüzyıl ortalarında özellikle Arap sahasında orduya dayalı bazı milliyetçi darbesel çıkışlar yaşanmışsa da, bunların da halkları tarihsel olarak temsil etmediği kısa sürede açığa çıkmıştır. Aslında özgürlük, bağımsızlık, irade gibi toplumların tarihsel geçmişleriyle buluşmasını sağlatacak söylemleri öne çıkartarak Arap toplumunun desteğini alan bu güçler, aldıkları bu desteği ifade ettikleri gerçekliğe uygun bir biçimde kullanmamışlardır. Karşı çıktıklarını iddia ettikleri güçlere doğru ve yeterli bir biçimde karşı çıkmamışlardır. Tam tersine, iktidar haline geldiklerinde, kişisel konumlarını güçlendirdiklerinde ilkçağın tanrı-krallarını andıran faşist diktatörler haline gelmekten öteye geçememişlerdir. Kaldı ki ilkçağın tanrı-krallarının bir heybeti ve kendilerine göre bir iradeleri vardı. 20. yüzyılda ortaya çıkan ulus devlet diktatörlükleri ise öyle bir heybet ve iradeden uzak bir şekilde, son derece işbirlikçi ve uşak haline gelip kendini kapitalist modernite sisteminin maddi gücüne dayandırarak ayakta kalmayı öngören bir konumdan öteye gidememişlerdir. Bu bakımdan da Arap toplumu 20. yüzyıl ortasında Arap milliyetçiliği denen ama özünde Avrupa kapitalizminin Ortadoğu'ya ve Arabistan'a sokulması olan düşünceler temelinde bir kere daha yeniden aldatılmış, hayal kırıklığı yaşar konuma getirilmiştir.

Filistin, emperyalizmin 'Barış Planı' kıskacından kurtulamadı

Son çeyrek asırdır yaşanılan gerçekliği bu tarihsel gelişmeler üzerinden daha doğru anlamak gerekiyor. Nitekim ulus devlet diktatörlüklerinin Arap toplumunda hayal kırıklığı yaratması ardından Arap aydın, yazar ve sanatçılarının demokratik siyaseti geliştirmeye yöneldikleri, ciddi bir arayış ve mücadele çabası içine girdiklerini görüyoruz. Aslında Filistin direnişi buna ön ayak olan görkemli bir adımdı. Gerçekten de Arap toplumunun demokratik olarak yeniden doğuşunu ve birliğini geliştirebilirdi. Fakat ne yazık ki o da Avrupa'dan dayatılan söz konusu milliyetçiliği aşamayarak, demokratik ve sosyalist hale

gelemedi. Her ne kadar bu kavramları kullanmış olsa da, onların özünü yeterince temsil eden bir bilinç, örgütlülük ve eylem düzeyini yakalayamadı. Gelişen Üçüncü Dünya Savaşı saldırılarının içerisinde nasıl ki bütün milliyetçilikler daralıp yeniden ve daha katmerleşmiş bir işbirlikçiliğe yöneldilerse, büyük Filistin Devrimi ve direnişi de benzer bir milliyetçilik altında giderek daralan, zayıflayan ve tasfiye olan bir süreci yaşadı. Bu durum gerçekten de Arap toplumu ve Filistin Devrimi açısından büyük bir kaybediştir. Arap aydınları, Filistin Devrimcileri ve halkı bu gerçeği değerlendirmek durumundadır.

Arap toplumu ve özellikle mazlum Filistin halkı, özgürlüğe ve demokrasiye tutkulu bir halktı. Dünyadaki birçok halkla kardeşleştiler. Filistin'in kurtuluşu için yürüttükleri mücadelede dünyanın dört bir yanından gelen halkların desteğini aldılar. Böyle bir kardeşleşme çerçevesinde Filistin-Kürt kardeşliği öne çıktı ve büyük bir adım oldu. Fakat dar, milliyetçi, iktidarcı zihniyet ve siyaset sonucunda emperyalizmin 'barış planı' kıskacından kendini kurtaramayarak adeta etkisini kaybeden ve tasfiye olan bir konuma gelindi.

Arap toplumu bundan da çıkardığı dersle 2010 yılının başından itibaren yeni bir ayaklanma geliştiriyor. Buna Arap Baharı da deniliyor. Bu uyanışın içinde çok fazla teorik, ideolojik ve siyasi bir bilinç ve örgütlülük olmasa da tarihten gelen bir kültürel birikim ve duygu yoğunluğu var. Yine 19. ve 20. yüzyılda Arabistan'ı bölüp parçalayan, Arapları ikinci sınıf toplum haline getiren sistemin baskılarına duyulan öfke ve tepki var. Daha önemlisi de 20. yüzyıl ortasında Arap toplumunun 'öncüsü ve kurtarıcısıyız' diyerek ortaya çıkan milliyetçiliğin sonuçta faşist ulus devlet diktatörlüklerine vararak, en ağır baskı ve zulmü uygulayan güçler haline gelmesinin Arap toplumunda yarattığı hayal kırıklığı ve bunun oluşturduğu büyük öfke var. Bütün bunlar da yeni bir arayışın gelişmesine, zulme karşı direnişe geçmeye ve ayaklanmaya yetiyor.

Milliyetçilik toplumlar için bir umut vermiyor

Arap sahasında tarihsel gelişme boyutu böyle olurken 20. yüzyıl başında yaşanan Birinci Dünya Savaşı'nın yok sayarak bölüp parçalayıp, soykırım sistemi altına alma temelinde yok etmek istediği Kürt toplumunda 20. yüzyılın son çeyreğinde ortaya çıkan gelişmeler daha çok önemli ve belirleyici oluyor. Buna Kürt devrimci, demokratik, önderliksel çıkışı diyoruz. Bu çıkışı Önder Abdullah Öcalan temsil ediyor. Burada büyük bir felsefi, ideolojik, politik, teorik ve pratik hamle var. Bunların örgüte ve eyleme dönüştüğü saha PKK örgütlenmesi oluyor. 70'lerin başından itibaren kültürel soykırım altında adeta ölümün eşiğine getirilmiş olan Kürt toplumunda, bağımsız ve özgür bir şekilde var olarak kendi iradesiyle yaşamak üzere son bir canlanma hamlesine geçişi ifade ediyor.

PKK ile birlikte daha önceki süreçlerde Kürdistan'da Arap toplumunun yaşadığı adımlar benzer bir biçimde yaşanamıyor. 2. Dünya Savaşı sonrasındaki Mehabad çıkışı çok etkili olamıyor. Başûrê Kurdistan'da KDPcilik biçiminde oluşturulmaya çalışılan milliyetçilik, Arap toplumundaki kadar bile güç kazanamıyor ve dayanamıyor. Kısa sürede sömürgeci güçler arasındaki ilişki ve çelişkiler ortamında yenilgiye uğrayıp eziliyor. Bu durumun Kürt toplumunda da yarattığı büyük bir öfke patlaması ve tepki var. Özellikle dayatılan soykırım sisteminin ağır katliam ve asimilasyon uygulaması temelinde geliştirdiği yok oluş sürecine karşı Kürt toplumu sınırlı bir biçimde edindiği bilinçlenme ve aydınlanma gücüne dayanarak dünyadaki sosyalist ve demokratik gelişmelerle ilişkilenme, onlardan bilgi ve güç alma temelinde en tutarlı, en samimi, en devrimci bir çıkışı yapmayı 70'lerin ortasından itibaren geliştirebiliyor.

Bu konuda tabii topluma önderlik etme iddiası olan bir çok Kürt hareketi çıkıyor. 60'lı, 70'li yıllarda ortaya çıkan KDP'ler var. 70'lerin ortasında gelişen, orta sınıf akımı olarak şekillenen reformist milliyetçi akımlar var. Kürdistan'da milliyetçilik radikal devrimci çizgide gelişemiyor. Çünkü; yok sayılan ve yok edilmek istenen bir toplum, bölünüp parçalanmış olan bir ülke, ağır soykırım altında yaşayan bir halk söz konusudur. Burada milliyetçilik en fazla ilkel bir düzeyde ya da reformist, teslimiyetçi bir yapıda kalıyor. Faşist soykırımcı sistem o kadar saldırgan ve ezici ki, buna karşı değil direnip isyan etmek, söz söylemek bile büyük bir bilinç, irade ve cesaret istiyor. Çünkü; karşı duranlar, direnmek isteyenler daha 1925 yılından itibaren Bakurê Kurdistan'ın değişik bölgelerinde, Rojhilat'da, Başûr'da ağır katliamlara tabi tutuluyorlar. İnsanlar idamla, sürgünle, katliamla ezilerek toplumların umutları ve gelecek iradeleri kırılmaya, yok edilmeye çalışılıyor.

Böyle bir ortamda milliyetçiliğin radikal olarak gelişmesi toplumlar için bir umut ve çıkış haline gelmesi mümkün olmuyor. Ancak milliyetçiliği aşabilen, gerçekten de Kürt ve Kürdistan gerçeğini, bütün halklar gerçeğiyle birlikte derin bir tarih bilinciyle ve demokratik sosyalizm çizgisiyle çözümlemeyi, anlamayı başarabilen bir zihniyet böyle bir ortamda politik-ideolojik-askeri çıkış yapmayı, irade haline gelmeyi, örgüte ve eyleme dönüşmeyi başarabiliyor. olmuyor. Çünkü; sömürgeleştirilmiş, inkar edilmiş ve imha edilmek istenen bir toplumda çok bilgi edinmek mümkün değildir. Burada anlamak, duymak, hissetmek önemlidir. Önder Apo gerçeği işte bu büyük anlamayı, duymayı, hissetmeyi temsil ediyor.

Gerçekleri açığa çıkarabilmek için dar, milliyetçi, bölgeci, aşiretçi, aileci yaklaşımlardan uzak durmak gerekiyor. Dolayısıyla böyle bir dar yaklaşımı aşan, tarihsel ve güncel olarak Kürdün varlığını insanlık varlığıyla en üst düzeyde birleştiren bir duygu ve zihniyeti yine Önder Apo gerçekliği ortaya çıkarıyor ve temsil ediyor. Bir bütün olarak Kürdistan'da Önder Apo çıkışı, PKK'nin grup ve parti olma süreci, bu dönemdeki düşünce ve araştırmaları, teori olarak ortaya koyulan sözlü ve yazılı çerçeve ve bunun belgeleri açılıp incelendiğinde belirgin olarak öne çıkıp dikkat çeken bazı gerçekler vardır. Bunlardan bir tanesi derin tarih bilincidir. Önder Apo her şeyi tarih biliminin aydınlatıcılığında bilince çıkarıp çözüme kavuşturmuştur. Bu bakımdan da her türlü söylemini, yazımını tarih araştırmasına, incelemesine, tarihsel çözümlemeye dayandırmıştır. Tarih bilinci, insanlık bilinci demektir. Tarih bilinci evrensellektir, bütünlüktür.

İkincisi; bu derin tarihsel bilinç ve bakış açısı çerçevesinde Önder Apo, Kürdistan gerçeğini, Kürt toplum ve insan gerçekliğini anlamaya ve çözümlemeye yönelirken önce dünya ve insanlık gerçeğini, ardından Ortadoğu gerçeğini çözümlemiştir. Ardından Kürdü yok sayan ve yok etmek isteyen bu inkar ve imha sistemini ayakta tutan, var eden ve yürüten temel politik-askeri güç olarak TC sistemini ve Türkiye gerçeğini çözümlemiştir. Bunların sonucunda Kürdistan ve Kürt gerçeğini anlamaya, çözümlemeye, tanımlamaya ve buraya dayanarak bir kurtuluş bilinci, çizgisi, iradesi, örgüt ve eylemi ortaya çıkarmaya çalışmıştır. çeğini tanımış, çağı kavramış, toplumsal çözümlemeleri yapmış, bu temelde insanlığı, bölge halklarını ve Ortadoğu gerçekliğini çözümleyerek ve yine 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başında Kürdistan ve Ortadoğu'ya dayatılan savaş ve soykırım gerçeğini çözümleyerek buradan Kürt ve Kürdistan gerçeğini anlamaya, çözümlemeye ve bir kurtuluş bilinci ve hareketini buna dayanarak yaratmaya çalışmıştır. Kürdistan'ın sömürge olduğu bilincine buradan ulaşmış, Kürdistan'da dayatılanın bir soykırım olduğu bilincine buradan ulaşmış, Kürdistan'ın özgürlüğü bilincini buradan geliştirmiş, bu özgürlüğü kesinlikle demokrasi ve sosyalizmle birlikte ele almıştır. Demokrasisiz özgürlüğün olamayacağını, sosyalizmsiz özgürlüğün olamayacağını görmüş, dolayısıyla diğer Kürt hareketlerinin aksine her zaman bağımsızlıkçı, özgürlükçü bir ruhu, demokratik bir anlayışı, örgüt ve mücadeleyi öngörmüştür. Kürdistan ve Kürt halkının varlığı ve özgürlüğünün ancak bölge halklarıyla bir arada kardeşçe ilişki kurması, mücadele etmesi ile mümkün olacağını ancak Ortadoğu'nun demokratikleşmesi, özgürleşmesiyle Kürdistan'ın da demokrasi ve özgürlüğe kavuşacağını öngörmüştür.

Başlangıçta reel sosyalizm yaklaşımları hakim olduğu için bunu devletçi bir paradigmayla yürütmeyi öngörmüştür. Sonuçta olabilirse Kürdistan'da da bir devlet oluşturmayı, en azından Kürdistan'ı egemenlik altında tutan devletlerin Kürt ve Kürdistan varlığını kabul eden, Kürtler için de bir devlet olma konumu kazanan bir yapıya dönüştürülmesini öngörmüştür. Buradan şu sonucu çıkarabiliriz; Kürt varlığını ve özgürlüğünü sağlamayı öngören, Kürdistan Devrimi dediğimiz örgüt ve eylem sürecini Türkiye, Arap ve İrani halkların demokratik devrimiyle stratejik olarak müttefik görüp birlikte ele almıştır. Ortadoğu tarihi ve bugünü içerisinde vardır. Kürt halkı için Önderlik pozisyonu taşıdığı gibi tüm Ortadoğu halkları ve insanlık için de bir özgürlük ve demokrasi önderi olma karakterini baştan itibaren taşımıştır. Öncelikle bu gerçekliği görmek gerekiyor. Önder Apo'da ifade edilen zihniyeti, felsefeyi, teorik düşünce sistemini, ideolojik ve politik çizgiyi iyi görmek gerekli. Kürt hareketidir diyerek ve KDP-YNK gibi Kürt örgütlerine bakarak kesinlikle ayrılaştırmamak lazım. PKK onların içinden çıkmamıştır, onların başarısızlığını eleştirme ve bunun nedenlerini çözümleyerek başarıyı garantileyen bir zihniyet, siyaset ve mücadele tarz ve yöntemini esas alma temelinde çıkış yapmıştır. Onun için baştan itibaren alternatif bir güçtür, onların bir parçası değildir. Kürt milliyetçiliğine karşı Kürt devrimciliği ve demokrasisini baştan itibaren teorik olarak tamamlayan, ideolojik-politik olarak geliştiren, pratik örgüte dönüştüren ve halklaştıran güç olmuştur. Kürt halkının Önder Apo'yu bu kadar anlaması ve benimsemesi, öngördüğü mücadele çizgisine bu kadar sahip çıkarak büyük ve zorlu mücadeleye cesaret ve fedakarlıkla girmesi buradan kaynaklanıyor.

Nitekim Apocuların, başta en zayıf grup olmasına rağmen bu düşünce gücü nedeniyle Bakurê Kurdistan'da hızla geliştiğini, en büyük parti haline geldiğini, daha 70'lerin sonuna gelirken Hilvan ve Siverek Direnişleri'yle aslında yeni temelde bir Kürdistan Özgürlük Direnişi'ni başlattığını görüyoruz. Bütün bu gelişmeler Önder Apo'nun söz konusu bu yaklaşımlarıyla bağlantılıdır. Bu nedenle TC sınırları dahilinde artık yaşama ve mücadele etme koşullarının kalmadığı bir süreçte sınırların dışına çıktığında ilk aklına gelen ve yürüyüşe geçtiği alan Filistin sahası, Filistin Devrimi ve direnişiyle ilişki kurma ve kardeşleşme arayışı olmuştur. 79 yılının 2 Temmuz gününde Suriye'ye geçtikten kısa bir süre sonra Lübnan'a gitmiş, belli başlı bütün Filistin örgütleriyle görüşmeler yaparak daha 1979 yazında Filistin-Kürdistan ilişki ve kardeşliğinin temellerini sağlam bir biçimde atmıştır. Bu sağlamlık Önder Apo'daki zihniyete ve siyasete dayanmaktadır. Bu adım kuşkusuz günümüzde Arap-Kürt ilişkilerinin yeniden oluşturulması ve kurulması anlamına geliyor.

Önder Apo'nun 19 yıl gibi bir süre Lübnan-Filistin-Suriye sahasında kaldığı, en büyük teorik üretimini, siyasi-örgütsel çalışmalarını burada ge-

Demokratik Ortadoğu varlığı, Önder Apo öncülüğünde ifade ediliyor, sembolize oluyor. Demokratik Ortadoğu'nun, Ortadoğu demokrasisinin öncüsü ve önderi de Önder Apo kişiliği oluyor. Teorik olarak çözümlemeleri, politik ve askeri olarak geliştirdiği strateji ve taktikler kesinlikle bu gerçekliği temsil ediyor. Yeni bir Newroz Hareketi, yeni bir Selahaddini Hareket Önder Apo ve PKK gerçeğiyle ortaya çıkmış bulunuyor.

Bu da Önder Apo ve PKK gerçeği olarak somutlaşıyor.

Önder Apo Ortadoğu gerçekliğini çözümleyerek Kürdistan gerçeğine ulaştı

Önder Apo gerçeği, her şeyden önce çok derin bir tarihsel bilinç demektir. Ortadoğu'nun ve Kürdistan'ın tarihsel geçmişini ve toplumsal gerçekliğini en derinden kavramayı ifade eden bir bilinçtir. Bu çok fazla bilgiyle Daha 70'lerin ortasından itibaren Önder Apo'nun sözlü olarak ortaya koyduğu, kaleme alıp yazılı hale getirdiği görüşler incelendiğinde bu gerçeklik net bir biçimde görülecektir.

Buradan çok net bir biçimde şu sonuç ortaya çıkıyor ki; Önder Apo Kürdistan'ı merkeze almamıştır, Kürt insanıyla başlamamış, dar yaklaşmamıştır. Kürt ve Kürdistan gerçeğini hiçbir zaman komşu halklardan, Ortadoğu ve insanlık gerçeğinden koparmamıştır. Tam tersine, önce tarih bilincini geliştirmiş, toplumsal dünya gerbir Kürt-Kürdistan varlığını, dolayısıyla demokratik Ortadoğu içerisinde bir Kürdistan bağımsızlığını ve özgürlüğünü bu temelde öngörmüş, ifade etmiştir.

PKK devrimciliğinde Arap direnişçiliğinin izleri çok güçlüdür

Önder Apo'nun gerçekten de bir ulusal lider, önder olma özelliği kadar bir bölgesel önder, lider olma, küresel önder olma karakteri baştan itibaren

Önderlik Sahası-Bekaa

İşte gerçekler ortada! 38 yıl önce Önder Apo'nun Filistin'de Kürdistan devrimcilerinin ilişki ve ittifakı biçiminde başlattığı süreç, bugün Kürt ve Arap devrimlerinin birlikte, ortak bir mücadele ile başarıya ulaşması noktasına gelmiş bulunuyor. Kürtler ve Araplar 20. yüzyılın başında yapamadıklarını, 21. yüzyılın başında yapabilirler. Bunun koşulları ve imkanları vardır. Eğer yüz yıl öncesinin dersleri doğru çıkarılabilirse, şimdi o hata ve eksiklikler gösterilmeyerek gerçekten de büyük bir devrimci çıkış hayata geçirilebilir.

liştirdiği, Kürdistan'daki gerilla hareketini buradan eğitip örgütleyerek yönlendirdiğini biliyoruz. Dolayısıyla şunları bu vesileyle bir kere daha ifade etmemiz gerekli; Kürdistan ve Filistin halkları daha 80'lerin başında kardeşleşti. Filistin ve Kürdistan devrimleri en temel müttefik haline geldi. Kürdistan gerillası eğitimini Filistin gerillası içinde gördü. Bir bakıma nasıl ki 70'lerin ortasında, 1970 başındaki devrimci çıkışın derslerini ve mirasını alarak onları Bakurê Kurdistan'a taşıdı ve orada bir partiye dönüştürdüyse, 80'lerin başında da Filistin ve Arap direnişinin özelliklerini, temellerini, dinamizmini alarak 15 Ağustos 1984 Atılımı temelinde Bakurê Kurdistan'da gerillaya dönüştürdü.

Dolayısıyla PKK devrimciliğinin teorik, ideolojik yapılanışında Türkiye devrimci hareketinin izleri güçlüdür. Benzer bir biçimde, Kürdistan gerillasının yapılanışında da Filistin gerillasının ve Arap direnişinin izleri güçlüdür. Hiç kuşkusuz bunlar içerisinde İran devrimciliğinin ve İran halklarının direnişçiliğinin izleri de vardır. PKK oradan da önemli değerler almıştır ama belirttiğimiz çapta en güçlü izleri Türkiye ve Filistin-Arap devrimciliği ve direnişçiliğinden almıştır.

15 Ağustos Atılımı Filistin direnişinin Kürdistan'da devam ettirilmesidir

1979 yazından itibaren kurulan Kürt-Arap ilişkinin 38. yıldönümünü yaşıyor, 39. yılına giriyoruz. Kürt ve Filistin halkları, Kürdistan ve Filistin devrimcileri arasındaki ilişki bu kadar güçlü ve eskiye dayalı bir ilişkidir. Filistin'in direniş ruhu Kürdistan'a taşınmış ve günümüze kadar geliştirilerek yaşatılmıştır. Nasıl ki Mahirlerin, Denizlerin ve İboların Türkiye'de başlattıkları devrimci ruh ve gerilla çıkışı günümüze kadar Kürdistan'da yaşatılmışsa o büyük Filistin direnişinin devrimci ruhu da benzer bir biçimde Kürdistan gerillasında kesinlikle yaşatılmıştır. Özellikle 79-82 arasında Filistin halkıyla, Filistin devrimcileriyle yürütülen önemli çalışmalar olmuştur. PKK ve Kürt halkı Filistin direnişi içerisinde 10'dan fazla şehit, 15'ten fazla esir vermiştir. Kürt gerillası, 1979 yazından 82 yazına kadar üç yıl boyunca Lübnan-Filistin sahasında Filistin gerillası içerisinde kendisini askeri olarak eğitip şekillendirdi. Bu süre boyunca Filistin gerillası oldu ve Filistin direnişine büyük güç verdi. Anti-emperyalist, anti-faşist, anti-siyonist cephe içerisinde büyük bir cesaret ve kararlılıkla yer aldı. Güç ve destek verdi. Aynı biçimde güç ve destek aldı. Bütün bunları sağlamada büyük bir cesaret ve fedakarlık gösterdi, emek harcadı, şehitler verdi, kan döktü.

İlk Filistin şehidi 1 Mayıs 1982'de Beyrut çevresindeki bir askeri kampa dönük İsrail uçaklarının hava saldırısında verildi. Bu saldırıda şehit düşen Abdülkadir Çubukçu Yoldaş hareketimize Êlih'den (Batman) katılmış büyük bir devrimciydi. Gerilla eğitimi ve çalışmasına en aktif katılanlardan birisiydi, o saldırıda şehit düştü. Arkasından 2 Haziran 1982'de İsrail'in Lübnan'ı işgaline karşı gösterilen direnişte Kürt gerillaları en önde saf aldılar. Nebatiye'de, Sûr'da, Saida'da direnişin öncü gücü, fedaisi oldular. Benzer biçimde Doğu Lübnan'da İsrail işgaline karşı direnen, savaşan güç oldular. Mehmet Atmaca (Riha), Veli Çakmaz (Dersim), İsmet Özkan (Riha), Kemal Çelik (Xarpêt), Emin Yaşar (Êlih), Şerif Araz (Mêrdîn), Mustafa Marangoz (Amed), Sabahattin Kurt (Mêrdîn), İrfan Ay (Amed), Abdullah Kumral (Amed), Süleyman Tuzcu (Êlih), Gürcan Özcan (Sêwaz) arkadaşlar bu direnişte şehit düştüler. Selahaddin Eyyubi'nin torunları, Selahaddin'in Kudüs'ü fetheden büyük ordular kurduğu zeminlerde yeni bir Selahaddin Eyyubi direnişçiliği yaratabilmek için benzer bir cesaret ve fedakarlık gösterdiler.

Kürt-Arap kardeşliği tarihsel olarak olduğu gibi 80'lerin başında faşizme ve Siyonizm'e karşı direnişte de, cephede de savaş arkadaşlığı olarak somutlaşmış bir kardeşliktir. Bu gerçeği herkesin görmesi, bilmesi ve anlaması gerekiyor. 15 Ağustos Gerilla Atılımı, Filistin direnişinin Kürdistan'da devam ettirilmesi oluyor. Bilindiği gibi; o dönemde çeşitli oyunlarla Filistin daraltılmaya, ezilmeye, Filistin devrimci ateşi söndürülmeye çalışılırken Filistin'den aldığı eğitim ve güçle Kürt gerillası 15 Ağustos 1984'den itibaren Bakurê Kurdistan'da büyük bir gerilla atılımını ortaya çıkarmıştır. Bu atılımın aynı zamanda Arap direnişinin devam ettirilmesi olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Dikkat edilirse, pratikleşme ve eyleme geçiş Kürdistan'da olmakla birlikte ideolojik-askeri eğitim, bilinç edinme, hazırlanma hep Arap direniş sahasında olmuştur. Buna Arap-Kürt ortak direnişi bile denebilir. Kürt-Arap ilişkilerine ve kardeşliğine dayalı olarak geliştirilen bir direniş olmuştur ki; bunun Arabistan üzerindeki etkileri çoktur.

Kürt gerillasının direnişi Arap toplumuna büyük güç verdi

Önder Apo'nun Ortadoğu'da-Arap sahasında 19 yıla yakın çalışması, Mahsum Korkmaz Gerilla Akademisi'ni burada örgütleyerek bütün eğitim, yönetim ve sevk etme işlerini buradan yürütmesi, çalışmayı ve mücadeleyi 90'ların sonuna kadar ortak yürütülür kılmıştır. Tüm bu süreçlerde hem bilinç edinmede hem maddi imkan almada hem siyasi-askeri eğitimi ve iradeyi geliştirmede Arap sahasındaki gelişmeler ve imkanlar her zaman Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne ve gerilla direnişine destek olmuş ve güç vermiştir. Bu temelde Kürdistan'da gelişen gerilla direnişinin ve onun 90'ların başında Kürt Ulusal Diriliş Devrimi'ni gerçekleştirmesinin, Arap sahası üzerinde etkisi çok güçlü olmuştur. Filistin'le özdeşleşen gerilla direnişinin ezilip söndürülmeye çalışıldığı bir ortamda, yeni bir devrim ateşi olarak Kürdistan'ın yanması, Kürdistan'da faşist sömürgeciliği darbeleyen, parçalayan yeni bir gerilla direnişinin ortaya çıkması Arap toplumuna yeni bir umut, heyecan ve coşku vermiştir. Filistin Devrimi ezilirken yaşanan umutsuzluk, karamsarlık ve kırılmanın mümkün olduğu kadar azaltılmasını sağlamıştır. Arap toplumu öyle bir ortamda çok fazla ezilmeyip, kırılmadıysa bunda, Kürdistan'da gelişen gerilla direnişinin, Kürdistan'daki Özgürlük Devrimi'nin etkisi çok büyüktür.

Ortadoğu'daki mevcut sistem Kürdistan'ın yokluğu üzerinde kuruldu. Yok sayılmasını ve yok edilmesini esas aldı. Dolayısıyla Kürdistan'ın varlığı ve özgürlüğü için gelişen her adım, mevcut sistemin ezdiği, sömürdüğü güçler için yeni bir umut, heyecan ve bilinç oluyor, yeni bir irade ve arayışı oluşturuyor. Bu, en başta Arap toplumu için böyledir. Çünkü Araplar, Kürtler kadar olmasa da 20. yüzyıl sisteminin ikinci sınıf toplum haline getirdiği bir toplumdur. Toplumsallaşmayı geliştiren, devletçi-iktidarcı uygarlığı ortaya çıkartan, tarih boyunca en başat olarak bu uygarlığı yaşatan, birçok devrimci çıkışı bağrında besleyen, peygamberler yaratarak insanlığa öncülük eden bir toplumun 20. yüzyılın başında ikinci sınıf sayılması, Türklüğe ve Farslığa köle konumuna getirilmesi, Arap toplumunda derin bir öfke ve tepkiyi ortaya çıkarmıştır.

İkinci sınıf toplum olarak görülmek, Arap toplumunun kabul edebileceği bir durum değildi. O nedenle de Arap top-

Kürt-Arap ilişkileri ve ittifakı nasıl ki tarih içerisinde kurtuluş getirerek, en zor güçleri yıkıma uğrattıysa bugün de Suriye sahasındaki Kürt-Arap dostluğu, kardeşliği, ilişki ve ittifakı küresel krizin, provokasyon gücü olan faşist DAİŞ çetelerine karşı en büyük direnme, özgürlük ve kurtuluş gücü olarak rol oynuyor. Faşizmi yenerek, Demokratik Suriye'yi ve Özgür Kürdistanı var ediyor. Halkların kardeşçe, demokratik birlik içerisinde bir arada yaşayabileceklerini gösteriyor.

lumu üzerinde, Kürdistan'daki direnişin etkisi çok fazla olmuştur. Kürtlerin uyanışı ve direnişi Arap halkına, emekçilerine, gençlerine, kadınlarına gerçekten de özgürlük için direnilebileceğini, var olunabileceğini, en zor koşullarda bile direnişin geliştirilebileceğini gösterebilmiştir. Bunu 80'li, 90'lı yıllarda Suriye'de, Irak'ta, Lübnan'da, Libya'da hatta Suudi'de ve hemen hemen bütün Arap sahasında gördük. Kürt gerillasının direnişi ve PKK öncülüğündeki Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin gelişmesi, Arap siyasetine büyük güç verdi. Arap aydınlarını, sanatçılarını derinden etkiledi. Nitekim Önder Apo'nun Arabistan'da çalışıyor olması da doğrudan ilişki kurmayı ve bu etkiyi daha çok geliştirdi ve güçlendirdi.

Demokratik Ortadoğu-Özgür Kürdistan

Önder Apo, böyle bir gelişme içerisinde paradigmasal değişim yaptı. Devrimci düşüncede köklü değişiklikler ortaya çıkardı. Sosyalizm ve demokrasiyi devlet ve iktidar tekelinden kurtararak bir araya getirip demokratik sosyalizmi inşa ettiği dönemde politik çözüm projesini, "Demokratik Ortadoğu-Özgür Kürdistan" olarak formüle etti. Bir defa paradigma değişim sürecinde tarihsel bilincin daha da derinleştiği, toplumsal çözümlemelerin daha çok arttığı, milliyetçiliğinin en küçük kırıntılarının da yok edilerek Kürt varlığının ve özgürlüğünün özgür insanlığa, Ortadoğu halklarının demokratik birliğine ve kardeşliğine bağlandığı bir zihniyetin, ideolojik-politik çizginin ve örgüt ve eylem hattının gelişmesini açığa çıkarttı. Paradigma değişimi temelinde geliştirdiği yeni zihniyet ve siyasetle Önder Apo, başlangıçtaki bölgesel ve küresel yaklaşımlarını milletçilikten uzak olan demokratik yaklaşımını azaltmadı, tersine daha fazla derinleştirdi, kökleştirdi.

Devlet ve iktidar, milliyetçiliğe bağlı sistemlerdir. Önder Apo'nun devletle iktidarı siyaseten aşması, zihniyette de milliyetçiliği aşmasını, dolayısıyla evrenselleşmesini, küreselleşmesini, halkla, insanlıkla kardeşleşmesini getirdi. Bunun en somut siyasi formülasyonu, "Demokratik Ortadoğu-Özgür Kürdistan Çözümü" oldu. Önder Apo, Kürdistan'ın özgürce var oluşunun ancak Demokratik Ortadoğu'da gerçekleşebileceğini değerlendirdi. Böylece Kürdistan Özgürlük Devrimi ile Demokratik Ortadoğu Devrimi'ni stratejik müttefik olan devrimler olarak gördü. Kürdistan ve Ortadoğu Devrimi'ni aynı zamanda bir Demokratik Ortadoğu Devrimi olarak görüp, böyle ele almayı ve teorik-pratik olarak o temelde geliştirmeyi öngördü. Özellikle geliştirdiği Demokratik Özerkliğe dayalı Demokratik Konfederalizm çizgisiyle Ortadoğu'daki tüm kimliklerin kendilerini özgürce örgütleyebileceklerini ve Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi içerisinde kardeşçe bir arada yaşayabileceklerini ortaya koydu.

Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi projesi; Ortadoğu'da var olan ve bir yandan küresel sermaye sistemi diğer yandan ise ulus devlet faşist diktatörlüğü tarafından daha çok derinleştirilip çözümsüz kılınan mevcut savaş durumunun aşılmasını sağlayacak niteliktedir. Savaşa yol açan sorunların tümünün çözülmesini, Ortadoğu'nun ve Ortadoğu halklarının tarihleri ile buluşarak demokratik ve kardeşçe yaşayan bir Ortadoğu gerçeğinin yaratmasını öngören, ifade eden bir projedir. Gerçekten de çözümlenebilir, uygulanabilir, sorunlara çözüm getiren bir projedir. Demokratik Konfederalizm zihniyeti Ortadoğu tarihinin derinliğine çözümlenmesinden çıkan bir zihniyet ve siyasettir.

Önder Apo öncülüğünde yeni bir Selahaddini Hareket ortaya çıktı

Kürdistan'ı olduğu kadar Ortadoğu'yu da en iyi tanımlayan ve çözümleyen, teorik analize ve yeni ideolojik-politik projeye tabi tutan kişiliğin Önder Apo olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Nasıl ki Dehak zulmüne karşı Ortadoğu halklarının özgürlüğünü ve kardeşçe birliğini Demirci Kawa öncülüğü sembolize ettiyse, nasıl ki Haçlı Seferleri'nin yok edici, yıkıcı saldırıları karşısında Ortadoğu'nun varlığını ve geleceğini Selahaddin Eyyubi öncülüğü yarattıysa -ki bu bir yerde İslami Ortadoğu'nun da var olması ve ayakta kalması oluyor- benzer bir biçimde bugün Ortadoğu demokrasisinin imkan dahilinde olduğunu Önder Apo öncülüğü temsil ediyor. Demokratik Ortadoğu varlığı, Önder Apo öncülüğünde ifade ediliyor, sembolize oluyor. Demokratik Ortadoğu'nun, Ortadoğu demokrasisinin öncüsü ve önderi de Önder Apo kişiliği oluyor. Teorik olarak çözümlemeleri, politik ve askeri olarak geliştirdiği strateji ve taktikler kesinlikle bu gerçekliği temsil ediyor. Yeni bir Newroz Hareketi, yeni bir Selahaddini Hareket Önder Apo ve PKK gerçeğiyle ortaya çıkmış bulunuyor.

Bunu en iyi Kürdistan ve Arabistan da gelişen direnişlerin birbirini etkilemesinde gördük. Nitekim, şunu kesinlikle net bir biçimde ifade etmemiz gerekmektedir: Eğer Arap toplumu 2010'ların başında tanıklık ettiğimiz ayaklanmalara cüret etti ve ayaklanma geliştirdiyse, bunlarda Kürdistan'daki Özgürlük Mücadelesi'nin ve gerilla direnişinin yenilmeyen, ezilmeyen etkisi belirleyici rol oynadı. Eğer Kürdistan'da PKK öncülüğündeki mücadele bu biçimde sürmez ise her türlü faşist soykırımlara ve Uluslararası Komplo'ya karşı Önder Apo, PKK direnişi sürdürmeseydi Arap toplumunda böyle bir ayaklanma ortaya çıkmazdı. Öyle bir ayaklanmayı ortaya çıkartacak etkenler yoktu. Evet, 20. yüzyıl sisteminin ağır baskısı, sömürüsü yine ikinci sınıf toplum haline getirerek, kültürel ve ulusal olarak hakaret edici yaklaşımlar Arap toplumunda büyük öfke ve tepki yaratıyordu. Ama yürek ile cesareti Kürdistan'daki mücadeleden aldı Arap toplumu. Önder Apo'nun İmralı'daki Uluslararası Komplo'ya karşı direnişi, Kürt gerillasının ve halkının on binlerce şehit karşılığında özgürlükteki ısrarı ve direnişi, Arap toplumunu böyle bir ayaklanmaya sevk etti, cesaretlendirdi, yönlendirdi. Direnişçi bir ruh, moral, umut ve irade verdi.

Benzer bir biçimde Kürt toplumunun da, Filistin ile Arap toplumunun mücadelesinden güç ve destek aldığını biliyoruz. Bu konuda her zaman PKK olarak şükranlarımızı da ifade ettik. Bu gerçekliği hiçbir zaman görmezden gelmedik. Filistin halkının direnişi, serhildana kalkışı, Filistin çocuklarının sömürgecileri taşlayışı, Kürt halkı, gerillası ve Kürt çocukları için her zaman bir ilham kaynağı oldu. Böyle bir ilham alma gücümüz olduğu için de Hareket ve halk olarak her zaman gurur duyduk. Gurur duymaya da devam edeceğiz.

Bütün bunların en son adımı Rojava ve Suriye'de yaşayan büyük devrimci gelişme oluyor. Dikkat edilirse faşizm, milliyetçilik DAİŞ adı altında, küresel kapitalizm kaosu ve krizi tarafından hortlatılıp bir provokasyon gücü haline getirilince, ilk saldırtıldığı toplum Kürt toplumu oldu. DAİŞ belli bir güce kavuşturulduktan sonra Êzidî Kürt varlığını soykırıma uğratmak için 3 Ağustos 2014'te Şengal'e saldırtıldı. Rojava Özgürlük Devrimi'ni tasfiye ve imha için 15 Eylül 2015'te Kobanê'ye saldırtıldı. Bunlara karşı Bakur'da olduğu gibi, Şengal'de de, Rojava'da da Kürt gerillası, halkı ve gençliği kahramanca direndi. Şengal'de soykırımı önlediği gibi, Kobanê'de de DAİŞ'i yenilgiye uğratacak ilk büyük askeri zaferi kazandı. Rojava Devrimi'nin ayakta kalacağını, Kürdistan'ın tamamı ve Ortadoğu için bir kıvılcım, bir öncü devrim olacağını, özgürlük kıvılcımı olarak hep etkileyen güç konumunda bulunacağını gösterdi.

Gerçekleşecek olan Kürdistan Özgürlük Devrimi, Demokratik Arabistan Devrimi, Demokratik Ortadoğu Devrimi olacak. Yeni Demokratik Ortadoğu'nun, bütün halkların özgürlük ve kardeşliği temelinde kuruluşunda Kürt ve Arap halklarının mücadelesi ve kardeşliği belirleyici rol oynayacak. Yeni Ortadoğu'yu Kürt ve Arap devrimcileri, Kürdistan ve Arabistan devrimleri şekillendirecek. Yeni Ortadoğu'nun bütün halklar için özgürlük cenneti olması, kardeşçe yaşadıkları bir demokrasi vahası olması kesinlikle Kürt-Arap ilişkileri ve kardeşliği temelinde gerçekleşecek.

Kürt-Arap dostluğu DAİŞ'e karşı en büyük kurtuluş gücüdür

Önder Apo, "Düşüncelerim kısmen Rojava ve Suriye'de uygulanıyor" dedi. Mevcut gelişmelerden büyük heyecan duyduğunu ve memnun olduğunu, görüşmeler olduğu süreçte açıkça ifade etti. Dikkat edilirse Rojava'daki direniş Rojava'yla sınırlı kalmadı. Rojava halkı ve özgürlük güçleri DAİŞ'i bir Arap gücü olarak görmeyerek, Kürt-Arap çelişki ve çatışmasına girmediler. DAİŞ'i küresel kapitalizmin ve bölgesel gericiliğin bir oyunu, provokasyon gücü ve faşist bir çete olarak tanımladılar. Kürt halkına düşman olduğu kadar Arap halkına ve bütün bölge halklarına, insanlığa düşman bir güç olarak görüp DAİŞ'e karşı direnişin bütün yükünü omuzlayıp, öncülüğünü yaparken, bunu diğer halklarla birlikte sürdürmeyi, DAİŞ'e karşı Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ni, Demokratik Suriye Mücadelesi haline getirmeyi bildiler. Kürdistan'ın özgürlüğü ile yetinmediler. Bütün Suriye'nin DAİŞ'ten ve benzeri faşist, milliyetçi güçlerden kurtarılarak Ortadoğu'nun öncüsü olabilecek devrimci gelişmeyi, çıkışı Suriye sahasında öngördüler.

DAİŞ karşısındaki devrimci mücadele büyük bir güçle ilerliyor. Bugün Ortadoğu gerçeğini de, dünya gerçeğini de DAİŞ faşizmine karşı Suriye'de Kürt gerillası ve halkı öncülüğünde yürütülen kurtuluş mücadelesi belirliyor. Bu kesinlikle böyledir ve hep böyle olacaktır. Bu durum Kürt-Arap ilişkilerinin, yeniden çok güçlü bir biçimde gelişmesini ortaya çıkarmış bulunuyor. Tarihten gelen gerçeklik Suriye'de bir kere daha doğrulanıyor. Kürt-Arap ilişkileri ve ittifakı nasıl ki tarih içerisinde kurtuluş getirerek, en zor güçleri yıkıma uğrattıysa bugün de Suriye sahasındaki Kürt-Arap dostluğu, kardeşliği, ilişki ve ittifakı küresel krizin, provokasyon gücü olan faşist DAİŞ çetelerine karşı en büyük direnme, özgürlük ve kurtuluş gücü olarak rol oynuyor. Faşizmi yenerek, Demokratik Suriye'yi ve Özgür Kürdistanı var ediyor. Halkların kardeşçe, demokratik birlik içerisinde bir arada yaşayabileceklerini gösteriyor. Kürt-Arap dostluğunun, kardeşliğinin, ilişkilerinin ne kadar büyük gelişmelere yol açabilecek önemde ve değerde bir güç olduğunu açığa çıkarıyor. Tarih bir kere daha Suriye'de DAİŞ'e karşı Kürt-Arap birliği temelinde yürütülen mücadelede canlanıyor. Tarihsel gerçekliği orda görüyoruz.

Rojava Özgürlük Direnişi, Demokratik Suriye Direnişi ile iç içe geçmiş bulunuyor. Rojava Özgürlük Güçleri, Demokratik Suriye Kuvvetleri olarak DAİŞ'e karşı en büyük direnişi geliştiren konumdalar. Rakka'da DAİŞ'i yenecek, Ortadoğu'daki bütün dengeleri değiştirecek, Demokratik Ortadoğu Devrimi'nin önünü açıp, onu gerçekleşir ve yaşanır bir güç haline getirecek adımı atmak üzere büyük bir hamleye, eyleme girişmiş bulunuyorlar. İşte gerçekler ortada! 38 yıl önce Önder Apo'nun Filistin'de Kürdistan devrimcilerinin ilişki ve ittifakı biçiminde başlattığı süreç, bugün Kürt ve Arap devrimlerinin birlikte, ortak bir mücadele ile başarıya ulaşması noktasına gelmiş bulunuyor.

Ortadoğu'yu Kürt ve Arap devrimcileri şekillendirecek

Kürtler ve Araplar 20. yüzyılın başında yapamadıklarını, 21. yüzyılın başında yapabilirler. Bunun koşulları ve imkanları vardır. Eğer yüz yıl öncesinin dersleri doğru çıkarılabilirse, şimdi o hata ve eksiklikler gösterilmeyerek gerçekten de büyük bir devrimci çıkış hayata geçirilebilir. Rojavayê Kurdistan ve Suriye'deki durum kesinlikle bunu ifade ediyor. Hem Kürtler hem Araplar tarihten ders çıkarmayı bildiklerinde, birbirleriyle ilişki-ittifak kurarlarsa nasıl yenilmez, büyük bir devrimci demokrasi gücünü ortaya çıkarabileceklerini, görmüş ve anlamış bulunuyorlar. Rojava ve Suriye'de DAİŞ faşizmine karşı o büyük mücadele, direniş ve devrimci hamle bunu ifade ediyor. Bu da bir kere daha geçmişin hata ve eksikliklerinin gösterilmeyeceğinin büyük umudunu ortaya çıkarıyor.

Gerçekleşecek olan Kürdistan Özgürlük Devrimi, Demokratik Arabistan Devrimi, Demokratik Ortadoğu Devrimi olacak. Yeni Demokratik Ortadoğu'nun, bütün halkların özgürlük ve kardeşliği temelinde kuruluşunda Kürt ve Arap halklarının mücadelesi ve kardeşliği belirleyici rol oynayacak. Yeni Ortadoğu'yu Kürt ve Arap devrimcileri, Kürdistan ve Arabistan devrimleri şekillendirecek. Yeni Ortadoğu'nun bütün halklar için özgürlük cenneti olması, kardeşçe yaşadıkları bir demokrasi vahası olması kesinlikle Kürt-Arap ilişkileri ve kardeşliği temelinde gerçekleşecek.

Biz buna inanıyor, Kürt toplumunun böyle bir bilinçle örgütlendirilmesi ve eğitilmesi için büyük çaba harcıyoruz. Arap aydınlarını, sanatçılarını, devrimcilerini ve siyasetçilerini de bu gerçeği anlamaya, Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin Arap halkları ve Arabistan'ın özgürlüğü ve kurtuluşu için nasıl büyük bir anlam ve değer taşıdığını görmeye davet ediyoruz. Arap toplumunu Kürt kardeşliği ve halkların kardeşliği temelinde kendini eğitip, örgütlemeye faşizme karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesini birlikte, ortak ve kardeşçe geliştirmeye, Ortadoğu'yu bu temelde tarihsel öncü gerçeğiyle buluşturup, yeni Demokratik Ortadoğu'yu özgür insanlığın bir umudu ve öncüsü haline getirmeye çağırıyoruz.

■■■

Kadın XWEBÛN'laşarak, kapitalist modernite krizine karşı en güçlü alternatifi yaratma potansiyelindedir

PAJK Yürütmesi

Dünyanın sistemik krizden nasıl çıkacağına dönük sorular ve tartışmalar yoğunluğunu korurken, Önderliğimiz içinde bulunduğumuz dönemi "kadın zamanı" olarak ifade etmişti. Yaşadığımız zamanlar, kadındaki potansiyelin Kürdistan Özgür Kadın Partisi öncülüğünde gerçekleşmesidir. Erkek egemenlikli uygarlık kabusunun insanlığın başına çöreklendiği bu zaman aralığında, özgürlük ve kurtuluş özgür kadın gerçekliğinde uyanışa geçmiştir.

Kapitalist modernite, oldukça kısa sürede sistematik olarak içine düştüğü kriz ve bunalımlarla, özellikle de1970'li yıllardan itibaren içine girdiği yapısal krizini aşma gücünde değildir. Buna rağmen kendisini aşılmaz ve ebedi göstermede ustalaşarak, başta kadınlar olmak üzere tüm toplumsal kesimlere kendisini tek ve gerçek seçenek olarak sunmaktadır. Tüm bu sahte yaşam inşalarına rağmen erkek egemenliğinin yapısallığını ifade eden sistem ve kurumları iflasını gizleyememektedir. Güncel olarak yaşadığımız Üçüncü Dünya Savaşı bu anlama gelmektedir. İçinde bulunduğumuz ve başta ülkemiz Kürdistan olmak üzere Ortadoğu'da yoğunlaşan Üçüncü Dünya Savaşı'nın en güçlü alternatifi Kadın Özgürlük Mücadelesi olmaktadır. Toplumsallığı yaratarak insanı var eden kadın gerçeği, ilk ezilen cins, sınıf ve ulus olarak kapitalist modernitenin yaratmış olduğu tükenmişliği ve iflası tersine çevirme potansiyelini taşıyan tek güçtür. 21. yüzyılda kendi gerçekliği ile varoluşunu gerçekleştirecek olan kadın, jineolojiyle XWEBÛN'laşmasını yeniden yaratarak kapitalist modernite krizine karşı en güçlü alternatifi yaratma potansiyelini taşımaktadır. Dünyanın sistemik krizden nasıl çıkacağına dönük sorular ve tartışmalar yoğunluğunu korurken, Önderliğimiz içinde bulunduğumuz dönemi, "kadın zamanı" olarak ifade etmişti. Yaşadığımız zamanlar, kadındaki potansiyelin Kürdistan Özgür Kadın Partisi öncülüğünde gerçekleşmesidir. Erkek egemenlikli uygarlık kabusunun insanlığın başına çöreklendiği bu zaman aralığında, özgürlük ve kurtuluş, özgür kadın gerçekliğinde uyanışa geçmiştir. Bu anlamda yaşanan kriz ve savaş hali ne kadar trajedilere yol açsa da kadınların bilinçli, örgütlü ve eyleme geçen özgürlük duruşu, özgür yaşamın yaratılmasına hizmet edecektir. İçinde bulunduğumuz bu dönemi özgürlük seçeneğinin yoğunlaştığı ve çok yönlü mücadele imkanlarının oluştuğu bir dönem olarak ele almak gerekir.

Kapitalizmin toplumu dağıttığı oranda ayakta kaldığı bilinmektedir. Toplumun ahlaki-politik dokusu dağıtılmadan, iktidar ve devlete dayanan bu sömürü düzeni yaşayamaz. Toplumsallığı kuran, koruyan ve temsil eden kadın kültürü olduğu için sistem sürekli olarak kadın kültürüne saldırarak geriletmeye, dağıtmaya çalışmaktadır. İşgal ve sömürü amaçlı yöneldiği her yerde 'önce kadını vurun' politikasıyla hareket etmektedir. Kadınları ganimet zihniyetiyle mülkleştirerek, tecavüz başta olmak üzere çeşitli saldırılarla iradesini kırarak toplumu savunmasız bırakıp teslim almayı hedeflemektedir. Erkek egemenliğine dayalı uygarlık yapıları açık ve örtülü tüm yöntemleriyle bu uygulamayı kendi iktidar siyasetinin en önemli ayağı olarak geliştirmektedir. Ülkemizdeki saldırılar buna örnektir. Hemen hemen her dönem Türk devlet bürokrasisi, ordusu, polisi, onun işbirlikçisi ve uzantıları kadınlara saldırmakta, tecavüz ve tacizlerle iradesini kırmaya çalışmakta, genç kadınları fuhuş batağına çekerek sosyal devrimin etkilerini dağıtmaya çalışmaktadır. Mücadeleci, örgütlü, kimlikli kadın duruşunun yerine, köksüz, yoz ve hedefsiz kadın modellerini Kürdistan'a dayatarak sonuç almaya çabalamaktadır. Êlih'deki (Batman) tecavüz saldırısı lokal olmayıp, devletin ve mevcut iktidarın sistematik politikasıdır. Yine kadın gerilla arkadaşların cenazelerini teşhir edenler, askeri araçla sürükleyenler aynı amaçla bunu yapmaktadır. İran gerici rejiminde tecavüz kültürü, cinsiyetçilik sistemin zihniyeti, politikası ve modelidir. Cinsiyetçilik, bir yandan cinselliğin en fazla tahrik edilerek kadınların üzerine salınan modern çağın vebası olurken, diğer yandan kadına dayatılan örtünme ile kadın bilinçlenmesi ve uyanışına, bu erkek sopası ile kafesler çizilmeye çalışılmaktadır. Savaşan kadın gerçekliği karşısında büyük bir korku yaşayan egemen erkek gerçekliği, bu nedenlerle savaşarak özgürleşen, güzelleşen kadınları bilinçli olarak hedeflenmektedir. Qereçox'da karargaha yapılan hava saldırısı seçilmiş bir hedeftir. Kadın iradeleşmesinin en önemli basamağı, kadın ordulaşmasıdır. Savunma gücü haline gelen kadın, bulunduğu her alanda cinsini, halkını ve özgürlük değerlerini geliştirmektedir. Bu nedenledir ki Kürt kadınının bulunduğu her alanda direnişin ve mücadele çizgisinin garantisi olması rolüne duyulan öfke ve nefret kendini dışa vurmaktadır. Siyaset alanında cinsinin ve halkının temsilcisi olan kadının gösterdiği başarıdan korkan, toplumların karar alma mekanizmalarında kadının varlığına tahammül edemeyen erkek egemenliği, bunun önüne sadece tarihsel kompleksleriyle geçmeye çalışmamaktadır. Aynı zamanda kadının siyaset alanında kazandığı gücün kapitalist sistemin panzehiri olduğunu da bilmektedir. Özgürleşen kadının, iktidar ve devlet formunu daraltarak demokratik yaşamı geliştireceğini görmektedirler. Kadın özgürlüğü daha fazla eşitlik ve özgürlük anlamına gelmektedir. Kadın emeğinin politik bir güç haline gelmesiyle birlikte, mücadelesinin devrimsel gelişmelere yol açtığının farkındalar. Bu anlamda kapitalist sistemin acentesi olan ulus devletler, kadına yönelerek toplumu vurmaktadır. Ulus devleti çözümlemek veya çözmek, bir anlamda aşmak tüm sistemi çözmek ve aşmaktır. Kürdistan Kadın Hareketi'nin verdiği mücadele bu anlamda yerelden evrensele ulaşan ve etkisini yaratan çözüm yeteneğini taşımaktadır.

Mücadelemiz ideolojik bir mücadeledir

21. yüzyıla girişte Özgür Kadın Hareketi olarak evrensel çapta yarattığımız etki, tarihsel olarak sisteme karşı reddin başını çekmek ve çözüm alternatifini oluşturarak kopuş seçeneğini gündemleştirmekle ilgilidir. Bu şekilde sistem karşıtı diğer hareketleri dalgalandırma ve krizin derinleştiği böyle bir ortamda yeni bir umut ışığı olma gerçekliğine ulaşılmıştır. Özgürlük Hareketi'nin varlığı ve düşünsel, eylemsel gerçekliği sistem karşıtı tüm güçleri hareketlendirmektedir. Önderliğimizin savunmalarıyla ve büyük bedeller ödeyen pratiğimizle çözümün yolunu ve modelini yaratmaktayız. Siyasal gelişmeleri belirleyen bu özdür, ideolojik duruş ve mücadeledir.

Bölge açısından oldukça önemli olan bu gelişmeler Kadın Özgürlük Hareketi'ne büyük sorumluluklar yüklemektedir. Kadın Özgürlük Hareketi var olan kazanımları garantileyeceği gibi, geliştirilmesi gereken boyutları da ancak kadın öncülüklü çıkışlarla elde edebileceğinin farkındadır. Eğer kapitalist sistem kendisini temel formları olan milliyetçilik, cinsiyetçilik, dincilik ve bilimcilik üzerinden var edebiliyorsa, bütün bunları aşacak olan ancak ve ancak kadın öncülüklü bir devrim olacaktır. Kadın sorunu temel sorun olarak bilinmekte ama bugün dünyada egemen güçlerin çözüm projelerinde, modellerinde kadın sayılmaktadır. Görünse de liberal, ürkek, bazı yasal göstermelik hakların savunulmasından öteye geçmemektedir. Artık dünyada iki çizgi netleşmiştir: Köleliği, sömürgeciliği yeniden makyajlayarak dayatanlar ile özgürlüğü savunanlar. Bunun başka ara bir yolu kalmamıştır. Durum böyle olunca kadının her bir çıkışı, her bir adımı, her bir etkin sözü, her bir örgütlülüğü ve direnişi ideolojik esaslara kavuşmakta ve sistemin panzehri olmaktadır. Bu bakımdan egemen sistemlere karşı kadınların duruşu güncel siyasi dengeler üzerinden değil, ideolojik anlayış üzerinden olacaktır. Bundan sonrası açısından da şiddetlenen özgürlük savaşımımız daha çok paradigmasal eksende ön plana çıkacaktır. Farkında olanlar için kadına kölelik dayatmalarının gittikçe boyutlandığı görülmektedir. Bununla bağlantılı olarak kadının daha çok özünden çıkması ve erkeğe benzeşmesi dayatılmaktadır. Onun için Kadın Özgürlük Hareketi açısından da gelişmeleri Kadın Özgürlük İdeolojisi temelinde değerlendirerek alternatifini güçlü yaratmamız tek çıkış noktamızdır. Bu anlamda mücadelemiz; erkek egemen paradigmasına karşılık kadın paradigması arasındaki mücadeledir. İdeolojik bir mücadeledir.

Chicagolu kadınların direniş ruhu yeniden canlanmıştır

Genelde kadınlar üzerinde var olan şiddet ve talan uygulamaları arttıkça Özgürlük Hareketimizden beklentiler daha çok artmaktadır. Êzidî kadınlardan sonra Alevi ve Arap kadınları başta olmak üzere birçok halktan kadınlar somut olarak, "Kürt kadınları bizi de korusun" gibi taleplerini dillendirmektedirler. Talepler bizi daha çok ileriye sevk ettiği gibi, kadın mücadelesinde var olan gelişmeler bizi daha büyük öncülüğe teşvik etmektedir. Özellikle bu yıl açısından 8

Nerede olunursa olunsun tüm çalışmaların AKP-Erdoğan faşizmini ve uşağı olan KDP'yi alaşağı etmeye odaklanması tarihi önemdedir. Çünkü, AKP-MHP-KDP ittifakının en tehlikeli planı, Önderliğimiz üzerinedir. Bunu bilerek Önderliğimizin özgürlüğü, sağlığı ve güvenliği için mücadeleyi yükseltmek en öncelikli gündemimiz olmaktadır.

Mart'ta dünyada kadınların yaptığı çıkış, tüm 8 Martlar boyunca en etkili ve radikal eylemdi. 35 ülkede kadınların ortak açıklamalarla greve gitmesi, Chicagolu (Şikago) kadınların direniş ruhunu yeniden canlandırmıştır. Böylece 8 Mart'ın sadece sembolik olarak kadınları anan ve kadına bir hediye almakla geçiştirilen, kapitalizmin marjinalleştirdiği, liberalize ettiği politikasına karşılık, tıpkı Kürt kadınlarında olduğu gibi dünya kadınlarında da bu günü direnişle karşılayan, kendi varlığını haykıran, kendi haklarını savunan bir eylemselliğe kavuştu. Erkek egemenlikli cepheye karşı kadınların cephesinden bir tepki olarak anlam kazandı. Onun için bu yılın 8 Mart eylemsellikleri, geçen yıllara nazaran dünya çapında da içeriği ideolojik esaslarda gelişti. Kapitalist moderniteye karşı kadınların mücadelesi atağa geçti. Sadece bir gün gerçekleşse bile demek ki kadınlar ortak olmaya hazır ve kapitalizme karşıt toplumsal bir tepkinin başkaldırı mesajını vermektedir. Ve radikal çıkışlar yapmaya da hazırdır. Bu gelişmelere kadınların yükselen ortak mücadele değerleri olarak oldukça anlam biçiyoruz. Unutmayalım, sömürücü egemen düzene karşı Kürdistan merkezli Ortadoğu çapında radikal bir kadın hareketi olarak bu gelişmeleri tutuşturan, ilham veren öncü roldeyiz. Faşizmin en çok da kadın iradesinin örgütlenmesinden korktuğunu unutmadan bu gelişmelere yüklenmek bizim açımızdan esas gelişmelerden biri olmaktadır. Erkek aklı en çok eleştiren, direnen, bilinçlenen, varlığını görünür kılan ve bu esaslar üzerinden örgütlenen, birlik olan kadınlardan korkmaktadır. Bütün bu gelişim kapasitesine sahip Kadın Özgürlük Hareketimiz, özelde Kürdistan'da, genelde Ortadoğu'da kadın devrimine önayak olmaktadır.

Dünya kadınları Kürt kadın öncülüğüne hayranlık duymakta ve savaşan kadın gerçekliğinden derinden etkilenmektedir. Kadınlara, topluma yönelik her saldırıya karşılık; halkın, demokratik kamuoyunun harekete geçirilmesi, diplomasi çalışmalarımızın kadın mücadelesini, değerlerini öne çıkarması, çeşitli kadın çevrelerini bir araya getirmesi ve tepkilerini açığa çıkarması gerekmektedir. Özyönetim direnişlerinde AKP'nin yaptığı katliamların hesabını verecek aşamaya getirmek için uluslararası alanda çalışmaları sürdürmek gereklidir. Yine Kürdistan'ın dört bir yanında ve Ortadoğu'da Kürt kadını öncülüğünde yapılacak ittifakları gerçekleştirmek büyük önem taşımaktadır. Kadınlar açısından ciddi bir zemin oluştuğu açıktır. Arap halkıyla gelişecek demokratik birlik ancak kadınla mümkündür. Kürt kadınlarının birliğini geliştirmek de aynı önemi taşımaktadır. Diplomatik alanda kadınlar olarak daha fazla hareket zeminimiz ve etkimiz olacağını bilerek çalışmaları geliştirmek gerekmektedir.

Dünya ne çift ne de tek kutupludur

Her sahada halkın Devrimci Halk Savaşı'na göre örgütlenmesi ve kadronun buna öncülük yapması dönemin militan görevidir. Bu çalışmaları ve mücadeleyi örgütlerken, kadın sorununa dair sosyal, kültürel içerikli politika geliştirmek, eylemler örgütlemek mücadelemize zenginlik katacaktır. Toplumun değişim-dönüşüm sorunlarını gündemine alarak devrim yapmak isteyen güçlerin sosyal alan politikasını oluşturması ve bunu siyasi-askeri çalışmalara yansıtması gerekmektedir. Başûr'da yaşanan kadın katliamlarının, intihara zorlanmanın haddi hesabı yoktur. İran'da kadın en derin kafeste ve acılı durumdadır. Rojava bir devrim alanı olmasına rağmen küçük yaşta evlilik ve boşanmalar yaşanmaktadır. Bakur, Kürt kadınının Türk devlet güçleriyle sürekli çatıştığı bir alandır. Taciz, tecavüz irade kırma saldırısı olarak geliştirilen politikalar yürütülmektedir. Bu konuda boşluklarımız olduğunu görmemiz gerekir. Mevsimlik işçi kızlar gerçeği bile ciddi bir sorundur. Bu çerçevede kadınları sokağa dökme çabamız azdır. Yıl içinde sembolleşen günlerde toplum yeterli düzeyde eyleme kaldırılamamaktadır. Bu açıdan tüm cinsiyetçi, milliyetçi, şiddet yönelimlerine karşı toplumu ayaklandırmalıyız. Kadın sorununun önemine göre siyaseti geliştirme konusunda yoğun mücadele vermek gerekmektedir. Toplumu Kadın Kurtuluş İdeolojisi eksenine özgürlük kavgasına çekmede eksik kalmaktayız. İçinde bulunduğumuz süreçte de Kürt kadını; Önderliğinin, şehitlerinin ve yoldaşlarının emeklerine sahip çıkacak, her alanda savunarak demokratik konfedaral yaşamı inşa edecektir.

Hegemonik güçler, sistemin krizinden çıkış yolu olarak çatışması da, uzlaşması da belli olmayan Üçüncü Dünya Savaşı'na yüklenmektedir. Burada maddi kayıplarını en asgariye indirmek, savaş harcamalarını isabetli yapmak ve amaçlarına göre savaşın, kaosun gidişatını yönlendirerek denetlemek istemekteler. Bunun için daha dikkatli adım atmakta, bölgesel ulus devlet güçleri kadar, yerel dinamik güçleri de dengeleyerek hedeflerine ulaşmaya çalışmaktalar. Gelişmelerin giderek hızlandığı bu süreçte paylaşım savaşında kıyasıya bir kavga sürmektedir. Her gün yüzlerce can yitimine ses çıkarmayan ama en son İdlib'e kimyasal kullanılmasını bahane edip Suriye'ye yönelen ABD, aslında Rusya'ya gözdağı vermiştir. Bölge ulusdevlet güçleri ise kendi sınırları içinde egemenliklerinin zayıflamasının önünü almak ve gelişmelerden rol ve pay kapmak için paniğe girmişlerdir. Statükocu rejimlerini korumak kadar ortaya çıkan tarihi fırsatları kendi lehine çevirmenin peşindedirler. Yaşanan kaosta, geçmişte olduğu gibi dünya ne çift ne de tek kutupludur. Tek başına ne ABD ne de Rusya politikalarını uygulatma gücünde değildir. Her güç kendisini bölgesel ve yerel dayanaklar oluşturarak etkili kılabilmektedir. Sistem güçsüz, dağılmış, en zayıf bir evresini yaşamakta; kendisini, sahip olduğu ekonomik, diplomatik ve teknolojik avantajlarını kullanarak ayakta tutmakta ve karşısındaki güçlere projelerini kabul ettirmeye çalışmaktadır. Dünya sistemine öncülük eden küresel yapılar ile bölgesel, yerel, ulus devletçi güçler kapitalist sömürü ve baskı sistemini ayakta tutmada ortaklaşsalar da, iç çıkar ve iktidar çatışmaları yaşadıkları ve ayrıştıkları da unutulmamalıdır.

Ortadoğu ve özelde de Kürdistan'daki mücadele özünde bir sistem çatışmasıdır

Uluslararası hegemonik güçlerin yürüttükleri savaş ve içinde yaşadığımız dünya durumu Kürdistan'da odaklanmıştır. Kürdistan ve Ortadoğu'daki gelişmeler anlaşıldığı oranda dünya sisteminin içinde bulunduğu durumu doğru yorumlamak mümkündür. Kürdistan, Önder Apo'nun da dediği gibi, "Uygarlığın şafak vaktine benzer bir süreci, tüm sancılarıyla yaşayan bir coğrafyadır." Burada süren mücadele sadece bir gücün diğer bir güce hakim olma savaşı değil, evrensel uygarlığı belirleyecek olan sistem çatışmasıdır. Bu nedenle bu sürece uluslararası güçler de, bölgesel, ulus devlet yapıları da olabildiğince dahil olmaya, çıkarlarını sağlayacak etkinliği kurmaya ve bu temelde varlık göstermeye çalışmaktadır. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'yle Ortadoğu'da önemli bir çıkış yaptığımız ve alternatif sistem inşasıyla somutlaştırdığımız görmezden gelinemez. Kürt halkının gücünü ortaya koyan bu gelişme karşısında küresel hegemonik güçlerin yaklaşımı var olan gücümüzden sonuna kadar yararlanma olurken, PKK çizgisine karşı yoğun imha, komplo ve saldırı yürütecekleri de açığa çıkmıştır. Bu konuda militan öncü yapımız ve kadrolarımızın kendisini bu saldırılar karşısında zayıf bırakacak her türlü yanılgılı yaklaşım karşısında uyarıcı olması, başta ABD ve Rusya olmak üzere kapitalist sistem güçlerinin geliştirdiği ilişkileri stratejik ele alma eğiliminde olan anlayışları çözümleyerek reddetmesi gerekir. Kendini kandırma ve sistemin yedeğine düşme anlamına gelecek bu tür yaklaşımların, en hafifinden 'iyi niyet' olarak değerlendirilebileceği, Kürt tarihinde ise bu tutumun cehennemi andıran bir varlık sorununa yol açtığı vurgulanmıştır. Bu anlamda ABD ve Rusya'nın Kürt Özgürlük Hareketi'nin yürütmüş olduğu meşru varlık, kimlik mücadelesi ve savunma duruşu karşısında ilişkilenme arayışına girmelerini taktik olarak değerlendirmek gerekmektedir. TC ve KDP gibi ulus devletçi yapılar ise bu ilişkileri hazmetmemekte, jeo-stratejik rollerini kullanarak 'ya ben ya PKK' şantajıyla Kürt inkarını sürdürmekte, 19. ve 20. yüzyılı baştan sona bir Kürt isyanına çeviren, Kürt kültürel soykırım sistemini dağılan dengeler arasında yeniden kurmak için her türlü çabayı göstermektedirler.

Bu ilişki ve çelişkiler temelinde ele alındığında yürüttüğümüz savaş, salt hareketimizin tasfiyesi ve Kürt varlığının inkarına karşı egemen-sömürgeci ulusdevletlerle sınırlı bir savaş değildir. Ortadoğu'yu tamamen ele geçirerek kapitalist sisteme yeni sömürü alanı açma ve kapitalist sistemi restore ederek devamlılığını sağlama bakımından küresel savaştır. Buna dayalı 'süper güç' diye tanımlanan hegemonik güçler sahadadır. Emperyal amaçlarla yürütülen yeniden paylaşım savaşında hem engel hem güç gördükleri biziz. Alternatif çözümün, iddialı çıkışın sahibi hareketimizin öncülüğündeki Kürt Özgürlük Mücadelesi olduğunda, hem bizimle ilişki halindeler hem de biz hedeflenmekteyiz. Ortadoğu'da savaşı kazanan taraf, sistemin öncü süper gücü olmayı hem başaracak hem de sistemi kendi kontrolünde yürüten tarafı olacaktır. Tüm bunlara karşın kadınlar da, halklar da güçlü bir taraf olarak sahnededir. Karşı karşıya gelen sadece bölgedeki 'yerel güçler değil, fazlasıyla uluslararası güçlerdir. Ortadoğu'da yaşanan sıcak süreç ve sorunlar, devletlerin sınırlarını aşmış ve daha fazla dağılma potansiyelini taşırken, hegemonik güçlerin planlarını daha fazla halkları karşı karşıya getirmeye dayandırdıkları, çözüm adına geliştirdiklerinin çatışma ve savaşın daha fazla yoğunluk kazanması olduğu bilinmek durumundadır. Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi öncülüğünde etkili özne olma konumu ve özgüce dayalı geliştirmiş oldukları planlar saldırıların, bu özne olma konumuna yöneleceği gerçekliğini de açığa çıkarmaktadır. Hem kullanma hem denetime alma planlarının bir diğer ayağının da Arap ve Kürt savaşını geliştirmek olduğu da bir olasılık olarak düşünülmelidir. Bu planları boşa çıkaracak politik yaklaşım Önderliğimizin ifade ettiği Üçüncü Çizgiyi uygulamaktan geçmektedir. Bu şekilde Ortadoğu Demokratik Konfederalizmi sistemleşerek kapitalist modernitenin 'öl ve öldür' sarmalına karşı özgür yaşam yaratılacaktır. Bunun için büyük fedakarlık ve bedellerle açılan Arap halkının yaşadığı coğrafyayı örgütlü kılmak, Türkiye başta olmak üzere sömürgeci-emperyalist yayılmacılığa karşı tepkilerini açığa çıkarmak ve demokratik özerklik temelinde iradeli kılarak eğitmek gerekmektedir. Kürt halkının özgürlüğünün güvencesi, öncülük ettiği Demokratik Ulus projesinin hayat bulmasından geçmektedir.

'Devrim aynı zamanda bir ittifaklar sorunudur'

Bu nedenle halklar adına politika ve savaşı yürütürken ilişki ve ittifakları iyi belirlemek gerekmektedir. Önderliğimiz mücadelenin bir yönü olarak, "Devrim aynı zamanda bir ittifaklar sorunudur" derken, içinde bulunduğumuz sürecin ihtiyaçlarına işaret etmiştir. İlişki ve ittifakların doğru geliştirildiği yerlerde açılım ve hamle gelişmektedir. Bu yapılmadığı taktirde daralma, marjinalleşme ve savunmacı duruşlar hakim olmaktadır. Bu nedenle ne uluslararası güçlere ne de yerel ulus devletlerin geliştirdiği statükocu politikalara angaje olmadan halkların özgürlük ve demokrasi seçeneğini pratikleştirecek politik duruşu geliştirmek gerekmektedir. Halkları bir seçeneğe mahkum eden paradigma, modernist paradigmadır. Kadercidir, mücadele dinamiğini görmezden gelen dogmatizmin kaynağıdır. Hiçbir zaman tek bir seçenek yoktur. Bu anlamda halkların özgürlük mücadelesinin hizmetine girecek her türlü ilişki, kısa ve uzun vadeli uzlaşma ve ittifakları gerçekleştirebilecek bilinç ve iradeye sahip olduğumuz açıktır. Bunun yolu ise ideolojik hassasiyet ve politik esneklik olmaktadır.

Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini salt askeri güç olarak kullanmak isteyen karşı tutumlar olduğu açıktır. Bakurê Kurdistan'da, özyönetim direnişlerine yönelik vahşi saldırılara göz yumdular, Rojava'da her üç kantonun birleşmesini engellediler, Türk ordusuna Suriye'nin içlerine kadar yol verdiler. Öte yandan KDP'yi 'Truva Atı' olarak kullanmaktalar. TC ile ABD arasındaki çelişki ve anlaşmazlık dönemseldir, stratejik değildir. Kapitalist sistemin güçleridirler. TC aldığı tavizlerle bu sefer de Dîcle Operasyonu ile Rojava ile Başûr sınırlarında operasyonlara gözünü dikmiştir. TC'nin Medya Savunma Alanları, Şengal, Mexmûr ve Kerkûk alanlarına dönük yürüttüğü sistematik tehdit

ve saldırılar, dünya hegemon güçleri tarafından olağan görülmekte ve Kürtlere işbirlikçi çizgi bu saldırılar aracılığı ile dayatılmaktadır. PKK'nin bu alanlardaki varlığı tehdit olarak sunularak KDP çizgisinin etkili olması için yoğun bir savaş yürütülmektedir.

Önderliğimizin, Demokratik Ortadoğu Konfederasyonu perspektifinden hareketle Suriye'de Arap yerleşim alanlarına yönelik hamleyi yürütmek gerekir. Türk ulus devletinin 4 parça Kürdistan'da, Kürt varlığı ve siyasi iradesine yönelik tasfiye savaşında kararlı olduğu dikkate alındığında, ideolojik-politik mücadeleyle birlikte etkili bir savunma savaşını Türk devletine karşı her yerde vermek zorunludur. TC, söz konusu güçlerin elinde Demoklesin kılıcı misali Kürtlerin başında sallandırılmaktadır. Bu, Kürtlerle Türkleri çatıştırmak, birini diğeriyle kontrol edip, zayıflatıp daha fazla kendi çizgisine çekme politikasıdır. Bizler, Türk devletinin Rojava ve Şengal'e yaptığı hava saldırılarının Kürdistan açısından olduğu gibi genel bölge ve dünya siyaseti açısından da yeni bir dönemin başlangıcı olarak ele almalıyız. Birbirinden kahraman savaşçı ve komutanın şehit düştüğü bu saldırılar, DAİŞ'e karşı büyük başarılar elde ederek kendi üstünlüğünü kanıtlamış olan Kürt Özgürlük Hareketi'nin, açıktan TC faşist saldırılarıyla karşılaşacağı yeni dönemin göstergesidir. Savunma güçlerinin bu saldırılarla açıktan hedef alınmasını değerlendirdiğimizde, kayıplara yol açan tarz, yaklaşımları sorgulayarak çözümlemek gerekir. Türkler vuracak, Kürtler daha fazla ABD'ye ihtiyaç duyacaklar ve himayesinde hareket edecekler hesabı vardır. Türkiye'nin saldırılarının sadece bu kapsamda kalacağını düşünmek yanlıştır. Özellikle Girê Spî ve Dêrik tarafından karadan işgal etme planının olduğu, bu konuda işbirlikçi KDP, özelde de Barzanî ailesiyle anlaştığı görülmektedir. Başta savunma güçleri olmak üzere, halkın bu olasılığa karşı hazırlık yapması, mevzilenme ve ittifak anlayışının buna göre geliştirilmesi gerekmektedir. Rusya bu alanda Kürtleri Esad rejiminin denetimine yeniden sokarak etkili olmak isterken ABD, Türk devlet saldırılarını göstererek Rojava Devrimi'nin yönünü saptırmayı ve teslim almayı hedeflemektedir. ABD ve TC devletinin anlaştığı husus bu konudadır. Bu güçlerin çeşitli şekillerde dayattıkları KDP'ye alan açılması, pêşmerge güçlerinin Rojava'da yer alması vb hususların tamamı bu anlama gelmektedir.

AKP-MHP-KDP ittifakının en tehlikeli planı Önderliğimiz üzerinedir

Nerede olunursa olunsun tüm çalışmaların AKP-Erdoğan faşizmini ve uşağı olan KDP'yi alaşağı etmeye odaklanması tarihi önemdedir. Çünkü; AKP-MHP-KDP ittifakının en tehlikeli planı, Önderliğimiz üzerinedir. Bunu bilerek Önderliğimizin özgürlüğü, sağlığı ve güvenliği için mücadeleyi yükseltmek en öncelikli gündemimiz olmaktadır. Mehmet Öcalan ile yapılan kısa görüşmeyi saymazsak iki yıla yakın bir süredir Önder Apo'dan bilgi alınamamaktadır. Çelişki, çatışma ve gelişmelerin bu kadar yoğunlaştığı, tüm güçlerin sonuç almak için ağırlıklarını koydukları bu süreçte en büyük risk Önder Apo üzerinde oluşmaktadır. Partimizin çizgisine ve onun öncülük yaptığı gelişmelere dönük saldırıların yoğunluğuna bakıldığında, Önder Apo'ya dönük politikanın nedeni açıktır. Uluslararası Komplo, Önder Apo'yu devreden çıkararak Kürt Özgürlük Hareketi'nin tasfiyesini hedeflemişti. Önderliğimizin özel çabaları ve çalışmaları sayesinde bu olmadığı gibi, tersine Kürt Özgürlük Hareketi'nin ideolojik ve politik hattının tüm Kürdistan'ı etkilemesi, toplumsallaşması başarılmıştır. Önderliğin müjde olarak ifade ettiği, "Komployu başarısızlığa uğrattık" sözü bu temelde gelişmiştir. Ancak içinde bulunduğumuz aşamada komplonun yeniden güncellenmek istendiği, hedefinde ise, Önder Apo olduğu unutulmamalıdır. Mücadelenin zayıflaması ya da etkisizleşmesi gerçekleştirilebilirse tarihte yaşanan birçok örneği gündemleştirmek istediklerinden şüphe etmemek gerekir. Onun içindir ki Önder Apo, "Gerilla, Parti olmazsa ben nefes alamam" demekteydi. Hiçbir gücün Kürt halkının özgürlük ve kimlik arayışına çıkarını görmediğini bilerek, yarattığımız tüm kazanımları şehitlerimizin emekleri ve halkımızın büyük fedakarlıklarıyla sağladığımızı görerek çalışmak gerekmektedir. Bu, en büyük güç kaynağımızdır. 'Yanına büyük güçleri almazsan var olamazsın' söylemine karşılık Önder Apo'nun ortaya çıkardığı mücadele diyalektiğinde kendi öz gücüne dayalı olarak gelişme yaratmak umut, moral ve zafer yaratmaktadır. Bunun için her mücadele anında Önderliğin özgürlüğü, sağlığı ve güvenliği temelinde aktif çalışma ve savaş içinde olmak en öncelikli gündemimiz olmak durumundadır. Kadınlara, halkımıza yönelik pervasız, tereddütsüz düşman saldırıları karşısında unutmayalım ki kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktur. Kültürel soykırım rejimi bize ait diyebileceğimiz hiçbir şey bırakmama kararlılığındadır. El koymakta, çalmakta, talan etmekte, istediğinde öldürmektedir. Buna karşılık doğru direnir ve mücadele edersek başta varlığımız olmak üzere toprağımız ve kültürümüz korunacak, dahası, anlamlı ve değerli bir yaşam imkanımız oluşacaktır. Sırat Köprüsü denilen şey bu olsa gerek. Araf'ta yaşayan halkımızı ve özgürlük isteyen kadınları bu köprüden geçirme şansımız her zamankinden fazladır. Önder Apo'nun özgürlüğünü hedefleyerek, anlama ve doğru uygulama temelinde halkımızı ve özgürlük isteyen kadınları özgürleştirmek bir olasılık değil, hakikat olarak yaşanacaktır. Partimizin tüm kadro ve militan gücünün bu durumun farkında olarak çalışma yürütmesi ve bu temelde PKK-PAJK öncülüğünde Önderlik çizgisinin savunucusu olması siyasal-askeri durum açısından öne çıkan en temel görev olmaktadır.

TC'nin Rojava'ya müdahalesi birleşik bir Kürt-Türk savaşına dönüşecektir

Yaşanan gelişmeler Ortadoğu'ya müdahale sürecinin Suriye ile sınırlı kalmayacağını daha fazla ortaya koymaktadır. İran'ın küresel savaşın hedefinde olduğunu bilmeyen güç neredeyse yok gibidir. Türkiye'de gerçekleşen 15 Temmuz darbesi girişimi ise Türkiye'nin de müdahalenin hedefinde olduğunu ortaya koyan çarpıcı bir gelişmedir. Türkiye'nin ABD ve Rusya ile olan ilişkileri tarihin en kırılgan süreçlerinden birini yaşamaktadır. Türkiye her ne kadar jeostratejik konumu ve kuruluşu itibariyle uluslararası sistemin ileri karakolu olarak Ortadoğu'da oluşturulmuş olsa da, sistemin çıkarlarını tehdit etmesine müsaade edilmeyecektir. Türkiye devleti, kuruluş sürecinde İsrail devletinin garanti gücü olarak tasarlanmış olsa da, yaşadığımız dünya savaşı, Türkiye devletinin ilk kuruluş dönemine benzer özellikler taşımaktadır. Süreç 1913-1919 yıllarını çağrıştırmaktadır. Elbette ne Ortadoğu ne de Türkiye geçen yüzyıllık süre içerisinde aynı kalmamış, çeşitli dönüşümler geçirmiştir. Ordu ve savaş gücü olarak, yine ekonomik ilişkileri bağlamında kolay bir ülke olarak görmemek gerekir. Bunun yanında güçlü, etkili bir Türkiye'nin bölgeye nüfuz etmek isteyen uluslararası güçler açısından sorun teşkil ettiğini de bilmek gerekir. Türk devletine karşı çeşitli yöntemlerle uygulamaya konulan politikalar vardır ve bu politikalar sonucu toplumda ciddi bir yarılma, kutuplaşma yaşanmıştır. AKP-MHP liderliğindeki faşist, tekçi, Ortadoğu'da İslami Sünni öncülüğün başını çeken blok ile bunun karşısında yer alan geniş bir cephe vardır. Kürt Özgürlük Hareketi objektif olarak karşı cepheye düşmüştür ve çeşitli nedenlerle ortaklaşan bu karşıt cepheyle aynı yerde yer almaktadır. Türkiye'de oluşan bu yarılma, devrim imkanını oluşturmaktadır. Türkiye siyasi tarihi açısından önemli bir dönüm noktası olarak ele alınması gereken referandum sonuçlarına bir de bu açıdan bakmak gerekir. Türkiye'de devrim koşulları her zamankinden fazla olduğu gibi bunu gerçekleştirecek gücün Kürtler olduğu konusunda da herkes hem fikirdir.

Qereçox'a yönelik saldırıyı değerlendirirken, Türkiye'deki bu iç savaş tehlikesi çerçevesinde analiz etmek bir seçenek olarak önemli olmaktadır. Bakur'daki Özgürlük Mücadelesi'yle Rojava devrimci hamlesinin buluşması Türk devletinin korkulu rüyası haline gelmiş durumdadır. Uluslararası güçlerin orta vadede çağa damgasını vuracak ve Ortadoğu'yu yeniden şekillendirecek tarihi Kürt-Türk savaşını planladıklarını unutmamak gerekir. Uluslararası Komplo'nun da bu temelde geliştirildiği, Önder Apo'nun özel çaba ve büyük fedakarlıklarıyla bunun engellendiği düşünülürse genel planlamalarda Kürt-Türk savaşına hazırlık yapıldığı değerlendirmesinin altının boş olmadığı daha iyi görülecektir. Rojava'ya Türklerin açıktan müdahalesinin sadece bir Rojava savaşı olarak kalmayacağı, birleşik bir Kürt-Türk savaşına dönüşeceği açıktır. Türkiye'de iç savaş geliştiği zaman bunun sınırları da değiştirecek yeni bir sürece dönüşme olasılığı yüksektir. Suriye'nin de ulus devlet bütünlüğü kalmamıştır. Astana görüşmelerinde Rusya kendi egemenliğindeki alanları güvenceye almış, ABD'nin etkinlik sahaları savaş içinde kalmıştır. Buna karşılık ABD ve İngiltere'nin Suriye'nin doğusunda hakimiyet oluşturmak için Dêrazor'da operasyon planladığı, bu şekilde Ürdün'e kadar olan bölgede etkili olmak istedikleri anlaşılmıştır. Aleviler için Rusya denetiminde olan Şam ve Humus hattı değerlendirilmektedir. Açıkta kalan Sünni Araplar için ise yeni bir proje geliştirmeyi hedeflemektedirler. Bu anlamda objektif olarak Suriye'nin parçalanması gündemdedir. Bu durumda Kuzey Suriye Federasyonu'nu özerk temelde geliştirme çalışmalarına hız vermek, anayasayı oluşturarak halk demokrasisini inşa etmek daha fazla önem kazanmıştır. Bununla birlikte böyle bir gelişmeye Türk devletinin vereceği tepkinin Rojava'yı işgal etme ve askeri açıdan saldırılarla devrimin kazanımlarını boşa düşürme olduğu anlaşılmıştır. Buna karşılık halkı saldırılar karşısında örgütlemek, savunmayı öz güce dayalı geliştirmek en önemli çalışmalardan olmaktadır. Kuzey Suriye Federasyonu ile Bakur'daki devrimci mücadelenin birbirine yakından bağlı olduğu da bilinerek Kürt halkının Kürdistan'ın dört bir yanında, Demokratik Ulus paradigması temelinde birliğini, kader ortaklığını geliştirmesi ve politika üretmesi gerekmektedir. Bu olası gelişmelerin Kürdistan'ın geleceği açısından yeni ve özgün, hassas ve değişken ancak tarihi ve umut dolu bir mücadele döneminin zeminini yarattığı görülmektedir.

Bununla birlikte, Rojava'da yer alan kantonları birleştirme ve buna siyasi statü kazandırma talebi ertelenemez bir görevdir. Kürtler açısından siyasi statü oluşturmak, kültürel soykırım rejimini temelinden sarsan iradenin tartışmasız kabulü haline gelecektir ki, bu irade Özgür Önderlik ve Özgür Kürdistan hakikatidir. Öz gücüne ve halka dayalı siyaset, savaş ve diplomasi yürütmek gerekir. Zayıf, beklentili ve tereddütlü yaklaşımlardan çıkılmalıdır. Uluslararası güçler ve bölgesel güçlerle gelişmeler gözetilerek ilişkileri sürdürmek, Hareketimizi ısrarla tercihe zorlayan politikaları etkisizleştirmek gereklidir. Saldırıların yoğunlaştığı bu dönemde özgüce dayalı olarak bu saldırıları bertaraf etmek mümkündür. Unutulmamalıdır ki; bu saldırılar ve politikalar ruhları ve beyinleri teslim almayı hedefleyen özel savaşla yürütülmektedir. Medyanın rolü etkin kullanılarak tarihinin en etkili özel kirli savaş yöntemleri devrededir. Yoğun şiddet bununla ilgilidir. Dogmatik yaklaşmadan, oldukça esnek politika yapma kabiliyetini ve diplomasisini geliştirerek özgüce ve halka dayalı politika geliştirmeliyiz. Gücümüz, halkın siyasi, kültürel, ekonomik, özsavunma örgütlenmesini geliştirdiğimiz, özgürlük iradesini güçlendirdiğimiz kadardır. Her şeyden önce toplumsal mücadeleye sahibiz. Toplum, halk, kadınlar bu çizgide ayağa kalkıyorsa, örgütleniyorsa, siyaset yapıyorsa, kendisini savunuyorsa esas kalıcı ve sonucu belirleyecek olan bu duruş olacaktır.

'Özerklik mücadelesi daha yeni başlıyor'

Bakur'da gerçekleşen özyönetim direnişlerinin toplumu derinden etkilediğini, toplumun yeterli hazırlık yapılmadan başlatılan bu direnişlere katılım ve sahiplenme düzeyinin tüm eksikliklerine rağmen olumlu olduğuna bir kez daha dikkat çekmek gerekir. Özyönetim direnişlerinin Türk ulus devletinin, örtülü ve oyalamaya dayalı olarak sürdürdüğü soykırım ve Kürt halkının değerlerine yönelik savaş pozisyonunu açığa çıkardığı ve deşifre ettiği bilinmektedir. Önder Apo'nun Devrimci Halk Savaşı perspektifine rağmen hazırlıklı olmayan halk değil, halka öncülük yapması gereken toplumsal alan kadroları olmuştur. Özyö-

Her sahada halkın Devrimci Halk Savaşı'na göre örgütlenmesi ve kadronun buna öncülük yapması dönemin militan görevidir. Bu çalışmaları ve mücadeleyi örgütlerken, kadın sorununa dair sosyal, kültürel içerikli politika geliştirmek, eylemler örgütlemek mücadelemize zenginlik katacaktır.

netim direnişlerinin açığa çıkardığı direniş ve kahramanlık, Kürt halkının Türk devlet yapısından köklü kopuşunu koşullandırmıştır. AKP ve devletten beklenti yaratan, çözümü ondan bekleyen ve devrimi erteleyen anlayışlar yıkılmıştır. Bu anlamda halkta, mücadeleden yılma olduğu düşüncesine kapılanlar yanılmışlardır. Newroz'da da görüldüğü gibi direnişe, Cizîr ve Amed başta olmak üzere Kürdistan'da gençliğin, kadınların yoğun katılımı gerçekleşmiştir. AKP'nin propaganda ederek bir özel savaş taktiği olarak öne çıkardığı ve ne yazık ki içimizde de etkisini gösteren 'halk kırıldı' söylemine ciddi bir cevap olmuştur. Kürt halkı, kadınlar öncülüğünde AKP'ye karşı tavır almış ve tutumundan geri adım atmamıştır. Bunu gölgelemeye çalışan özel savaş saldırıları etkili olamamakta ve psikolojik üstünlük sağlamaya çalışmaktadır. Direniş ruhunu devam ettirmek, özyönetim direnişlerini yaygın, çok yönlü ve etkili bir şekilde sürdürmek halkımızın temel beklentisi olmaktadır. Bu kadar görkemli direniş ve şahadet gerçekliği ile yaratılan iradeden bir adım geriye düşmek olamaz. Bu nedenle yeni dönemde esas alacağımız söylem, 'özerklik mücadelesi daha yeni başlıyor' temelindedir. Gerçeklik de, şehitlere verdiğimiz söz de bu temeldedir. Sömürgeciliği ve Kürdistan'daki soykırım rejimini parçalayarak Kürt halkının özgürlük iradesini sistemleştirme temelinde siyasi ve askeri mücadelemiz çeşitli yol ve yöntemlerle devam edecektir.

7 Haziran seçimini Kürtler ve demokrasi güçleri kazandı. AKP aldığı büyük yenilgi ile birlikte tek başına iktidar olma hayallerine darbe yedi. Geçmişte olduğu gibi sürdürdüğü örtülü inkarcılığı ve kültürel soykırım rejimini sahte umutlarla örtbas edemeyince daha açıktan şiddete yöneldiği gibi, 7 Haziran sonuçlarına darbe yaparak bunu referandumla tamamlamak istedi. Referandumun gerçekleştiği koşullar, özünde referandumu reddetmeyi ve boykotu gerektirmekteydi. Baskı ve hileli zeminde referandumu kabullenmenin riski, Erdoğan liderliğindeki AKP-MHP faşizmine yasal zemin sunmasıydı. Bununla birlikte demokratik siyasetin ve halkların demokrasi cephesinin geliştirilmesi açısından değerlendirme seçeneği ağır bastı. Referanduma katılarak mücadeleyi geliştirme olasılığını değerlendirmek, bu şekilde Kürt Özgürlük Hareketi'nin Bakur'da tecrit ve yalnızlığa çekilmek istenmesine karşı, Türkiye'nin demokrasi güçleriyle birleşik hareket etmek uzun vadede kazandırıcı olmuştur. Başkanlık sistemine onay veren bir sonucun çıkmış olması Türkiye'deki gerici ve faşist ittifakın ayıplarını örtmeye yetmemiş, tersine toplumsal yarılmayı gözler önüne sererek meşruluğunu önemli oranda yitirmiştir. Referandumda hangi sonuç çıksaydı da sonuçta AKP-MHP darbe hükümeti iş başında olacaktı. Referandumla AKP'nin güçlü reddi açığa çıkmış, mücadelenin potansiyeli güçlenmiştir. Dipten gelen bir dalganın olduğu, bu dalganın giderek büyümesi ve şiddetlenmesi olasılığının güçlü olduğu tespit edilerek var olan bu potansiyeli örgütlü hale getirecek çalışmalara önem verilmesi üzerinde durulmuştur. Türkiye'de muhalif cephe büyümüş, Kürt halkının AKP-MHP saldırıları karşısında boyun eğmediği, politik ve bilinçli bir halk gerçekliği olarak tercihini hep özgürlükten yana yapan iradeye sahip olduğu bir kez daha açığa çıkmıştır. Saldırılardan ciddi rahatsızlık duyan toplumsal kesimler olduğu gibi, baskı ve anti-demokratik uygulamalardan bunalan ve demokrasi talebini dışa vuran genç bir halk gerçeğinin de olduğu açığa çıkmıştır. Devrim ve darbe iki seçenek olarak Türkiye siyasi hayatına damgasını vurma potansiyeline sahiptir. Bu noktada devrimci güçlerin darbe beklentisi ile hareket edemeyeceği, etmemesi gerektiğini vurgulamak gerekir. Devrimci güçler, halkı harekete geçirerek kendi siyasal sistemlerini kurmakla yükümlüdürler. Türkiye'de devrimci hamle için öncülük imkanı oluşmuştur.

CHP'nin duruşu devletin kök partisi olmasındandır

Başta Kürt halkı olmak üzere bu coğrafyada yaşayan tüm halklara karşı kültürel soykırım rejimini tek adam sistemi altında yapılandırmaya çalışan Erdoğan ve AKP, parçalanması, dağıtılması gereken bir güçtür. Bu süreçte dikkat edilmesi gereken bir husus, CHP'nin politik yaklaşımları olmaktadır. Objektif olarak CHP'nin duruşu, devletin kök partisi olmasındandır. CHP, tekçi ulus devleti koruma, inkarcı cumhuriyet rejimini sürdürme zihniyetine sahip olduğu için AKP ve Erdoğan'ın yedeğine düşerek AKP'ye hizmet eder haldedir. Bu nedenlerle CHP'den güçlü bir demokratik muhalefet beklemek yanlıştır. Türkiye'deki demokrasi cephesi mevcut durumda örgütsüzdür. HDK ve HDP saldırılar ile etkisizleştirilmeye çalışılmaktadır. Türkiye'deki demokratik dönüşüm ihtiyacına CHP bir adres olmaya çalışmaktadır. CHP toplumda demokrasi ihtiyacına seslenerek demokratik güçlerden, sosyalistlerden rol çalmaya çalışmakta, sahte ve pragmatist politikalarla durumu lehine çevirmek istemektedir. HDK ve HDP projesinin Türkiye'de demokratik dönüşümü gerçekleştirmeye muktedir bir proje olduğu özellikle 7 Haziran seçim sonuçlarıyla anlaşıldıktan sonra Türkiye'deki demokratik kesim çok yoğun saldırılar altında kalmıştır. Türkiye halkını AKP-MHP ya da CHP ikileminde şekillendirmek isteyen faşist saldırılar, Önderliğimizin bu projesinin etkisini, yarattığı beklenti ve umudu, Kürt ve Türk halklarının eşit ve özgür birlikteliğine dayalı gelecek buluşmasını ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Türkiye'de çok önemli bir kesim ne AKP ne de CHP ile yürümek istemektedir. HDP-HDK siyasetinin bu alanı doldurmaması için en ağır siyasi soykırım operasyonları, faşist saldırılarla birlikte medyanın da etkili kullanılmasıyla itibarsızlaştırma, gözaltı ve tutuklamalarla etkisizleştirme, daraltma amacı güdülmektedir. HDP-HDK projesinin önemi ve etki alanı ortadadır. Önemli olan toplumun ihtiyacına ve gelişmeleri karşılayacak denli aktif, radikal demokratik bir politika ve eylem hattını izlemektir. Bu çıkışı sağlamaya dönük belli bir yoğunlaşma olsa da, hala tam olarak HDP cephesinde pratikleşmemiştir. Yine son iki yıla damgasını vuran özyönetim direnişleri açısından da hala tutarlı bir politika geliştirememiş olması etkisiz kalmasına yol açmıştır. Yüzlerce şehidin o görkemli savaşına bu şekilde yanıt olunamayacağı gibi, Kürt toplumunun da bunu kabul etmeyeceği bilinmelidir. Demokratik özyönetim direniş gerçekliğini Kürdistan toplumuna doğru anlatmak kadar, Türkiye toplumuna da doğru taşırma görevi henüz yerine getirilmemiş bir görevdir. Özel savaş sisteminin psikolojik saldırılarına savunma ve izahatla değil, Kürdistan ve Türkiye'de yapmak istediklerimizi güçlü, net ve kararlı bir şekilde ortaya koyarak yanıt oluşturacağımız unutulmamalıdır.

Ortadoğu savaş gerçekliğinin vardığı aşama, Kürtlerin artık asla eskisi gibi yaşamayacağı ve savaşmayacağı gerçeğidir. Aynı zamanda Kürdistan sınırlarını aşarak Ortadoğu'nun demokratikleşmesi ve Demokratik Konfederasyonu'n oluşması güncel bir durum olarak gelişmektedir. Ne Türkiye'nin Neo-Osmanlıcılık düşü gerçekleşebilir ne de emperyalist güçlerin toplumsal sorunların ve Ortadoğu'nun demokratikleşme sorununun çözümüne dönük gerçekleşebilir projeleri vardır. Savaşın karakterini çözümleyen Önderliğimizin değerlendirmelerini doğru anlamak her zamankinden daha çok önem taşımaktadır. Yürüttüğümüz savaş bir halkın var olma savaşı olduğu gibi klasik anlamda bir kurtuluş savaşı değildir. Demokratik Modernite sistemini inşa savaşıdır. Bu anlamda kadın değerlerine dayalı demokratik uygarlık sistemi ile erkek egemenliğine dayalı devletçi-iktidarcı uygarlık çatışmaktadır.

KDP gerçekliği, PKK'ye karşıtlık temelinde kendisini güçlendirmek istemektedir

Yukarıda da değinildiği gibi KDP çok tehlikeli oynamaktadır. PKK direnişinden nemalanarak siyaset yapan KDP gerçekliği, PKK'ye karşıtlık temelinde kendisini güçlendirmek istemektedir. Bu ihanet duruşunu Başûr'da bir 'Kürt devleti' kurma gibi bir çıkışla örtmeye çalışmaktadır. KDP'nin yürüttüğü bu çirkin politika ve yönelimlerinin ardında yalnız olmadığı ve birinci müttefiki TC'nin yanı sıra arkasında İsrail, İngiltere ve diğer güçlerin bulunduğu her yönüyle anlaşılmıştır. İşbirlikçilik ve ihanet üzerinden sistemin yaratmak istediği Kürtlük, KDP çizgisidir. Bu, Kürtlüğün inkarı olmakla birlikte özünde de Kürtlüğe dayatılan soykırım ve asimilasyonun sürdürülmesidir. Bu nedenle KDP, milliyetçi bile değildir. Bu aşamada devlet projesinin gerçekleşmesi imkansız değil ama zor görünmektedir. Bu tartışmalara Demokratik Ulus projemize dayalı özerklik modelimizi savunarak dahil olmak esastır. KDP'nin yeniden ısıtılıp önümüze koyulan Uluslararası Komplo'nun bir parçası olduğunu bilerek ideolojik-siyasi mücadeleyi yükseltmek, savunmak gereklidir. Bunun için başta Başûr'daki halkımız olmak üzere tüm Kürt halkını bilinçlendirmek, duyarlı kılmak ve tepkilerini örgütleyerek eyleme geçirmek önem taşımaktadır.

Bu gelişmelerle beraber Şengal'in durumu özel olarak ele alınmalıdır. Önder Apo görüşmelerde, "İsrail'in istemi ile Kürt ulus devletini kabul edecekler ve Şengal'i de bu ulus devlete kurban edecekler" uyarısında bulunmuştu. Önderliğimizin tarihsel öngörülülüğü geçen süre içerisinde bir kez daha doğrulanmıştır. Şengal üzerinde siyasi bir pazarlık durumu söz konusudur. KDP'nin 3 Mart'ta Şengal'e yönelik başlattığı açık saldırı böyle bir plana dayanmaktadır. Bu bir uluslararası plandır. Bütün bunlar karşısında Şengal'i savunmak, statü kazanmasını sağlamak, kültürel inanç topluluğu olarak halkın hassasiyetini gözeterek yaklaşmak, örgütlenmesini ve savunma güçlerinin büyümesini sağlamak gereklidir. Ulusal dayanışmayı üst düzeyde tutmak gereklidir. Rojava halkımızın Şengal'e saldırılar geliştiğinde akması oldukça anlamlıydı. Kobanê için oluşan ulusal ruhun, Şengal için de geliştirilmesi önemlidir.

PKK'nin zafer tarzı pratiğe yansıtılmıştır

İran, kendisine yönelik olası bir saldırıda Kürt halkının hangi tarafta duracağının kaygısını taşımaktadır. Son dönemlerde Kürt halkına yönelik ılıman politikası bununla bağlantılıdır. Her yönüyle savaş halinde olduğumuz bu süreçte, İran ile açıktan bir cephe ile savaş halinde olmamamız olumludur ama İran'ın zaman zaman Suriye'de zaman zaman da Irak'ta bizimle savaş halinde olduğu bilinmektedir. Sadece askeri çizgisinde değil, siyasi çizgisinde de İran'ın temel politikası sorunları içine almadan dışarıda hal etme ve kendi sınırları dışında bazı şeyleri belirleme yaklaşımı halen de temel stratejik çizgisi olmaktadır. Buna göre direk müdahil olduğu Suriye'de ve Irak'taki konumumuza ve siyasetimize ve bölge ile dünya konjonktürüne bakarak buna göre pozisyon belirlemektedir. İran'ın olası bir saldırıdan ciddi endişe duyduğu açıktır. Hareket olarak, halkımızın ve diğer halkların, çeşitli kültürel toplulukların demokrasi, özgürlük, eşitlik temelinde yaşamını demokratik özerklik temelinde savunmak, paradigmamızın gereğidir. İran'ın güçlerimize yönelik olası saldırılarına karşı etkin bir savunma hazırlığının olması dönem görevlerinin başında gelmektedir.

Karşıt saldırıları boşa çıkaracak ve süreci belirleyecek gerilla direnişimiz olacaktır. Düşmanın ilk ve öncelikli hedefinin Bakurê Kurdistan'da açığa çıkan askeri ve siyasi mevzileri düşürmek olduğunu iyi bilmek gerekir. Önder Apo'ya uyguladığı yoğun tecrit ve tehdit politikası uluslararası bir plan çerçevesinde yürütülürken, bu durumu Kürt soykırımına çevirme niyetiyle dışa vurmuş olan Erdoğan-AKP devleti, planını 'diz çöktürme' olarak uygulamaya çalışıyor. Bunun yolunun ise başta gerilla güçlerini tasfiye etme olduğu, Bakur'un zengin coğrafyasına yayılmış olan gerillayı etkisiz hale getirmeden gerçekleşmeyeceğini bilmektedir. Kış boyu aralıksız süren askeri operasyonlar bunun için yapılmıştır. Bu operasyonların 2000'li yılların en kapsamlı ve sürekli askeri operasyonları olduğu, TC'nin saldırılarıyla ve yoğun teknikle sonuç almaya çalıştığı tüm arkadaş yapımız tarafından takip edildi. Medya Savunma Alanları'na yapılan hava operasyonları da bu kapsamda yürütüldü ve gerillalarımızın darbe yiyerek motivasyonunun bozulması hedeflendi. Türk devletinin tüm çabalarına rağmen kış boyu süren operasyonlardan istediği sonucu alamayan Türk ordusu, savaş kabiliyetini yitirmiş, özellikle istihbarat tekniği ile sonuç almaya çalışan ve paralı askerlerle savaşı sürdüren bir konuma gerilemiştir. Türk devleti AKP-Erdoğan öncülüğünde her ne kadar atılgan, hamleci ve sonuç alıcı bir imaj yaratmaya çalışsa da, özünde savunma pozisyonunda olan, sınır güvenliğini alma temelinde tepelere yoğunlaşan, duvarlar örerek Kürdistan'ın diğer parçalarının etkisine kapanan bir durumdadır. 'Bahara çıkamayacaklar, Nisan'ı göremeyecekler' değerlendirmelerine karşılık gerilla gücümüzün kısmi kayıplarla birlikte hamle sürecine giriş yapması, büyük bir irade ve askeri çabayı ortaya koymaktadır. Bahar ayları ile birlikte Mêrdîn, Dersim ve Xerzan eyaletlerinde bazı gruplarımız temas yaşamış, bu temasların birçoğu çatışmaya dönüşmüştür. Bu çatışmalarda mücadelemizin yetiştirdiği komuta arkadaşlar ve Partimizin fedai çizgisiyle şekillenen yoldaşlarımızın şahadeti yaşanmıştır. Partimizin direniş kültürünü her koşul altında temsil etmeyi başaran bu arkadaşlar, Egîd ve Bêrîtan çizgisini güncellemişlerdir. Düşmanın yoğun psikolojik savaşı ve askeri saldırılarına karşılık direnişimizi zafere dönüştürmek gereklidir. Bununla birlikte Önder Apo, "Yaşanan her şahadetin yanı başında bir yetersizlik vardır" demektedir. Yersiz şahadetler örgütü, arkadaş yapısını, mücadelemizi zorlamaktadır. Her biri Önderlik emeği ve katılımıdır. Yaşanan şahadetlerde var olan yetersizlikleri sorgulamak ve ortadan kaldırmak, şehitlere verdiğimiz sözün gereğidir. Kürt halkının varlığı ve değerleri için sonuna kadar direnen ve şahadete ulaşan bir Kürdistan gençliği vardır. Ve bu göz kamaştırıcıdır, görkemlidir. Ancak bu direniş ve baş eğmemeyi, militan tutumu başarıya taşımak gerekmektedir. Toplantımızda, başarı ve sonuç alıcılık konusunda yaşanan yetersizlikler değerlendirilerek buna yol açan dogmatizm, liberalizm ve duygusal-tepkici katılım biçimlerinin şahadetlerde önemli rol oynadığı tespiti yapılmıştır.

2017 yılına girerken sürece damgasını vuran oldukça etkili eylemler yapılmıştır. Bir F-16 savaş uçağının düşürülmesinin ardından Amed-Rêzan'da gerçekleşen ve Türk devletinin Özel Kuvvetler'inin bölge karargahını ortadan kaldıran eylem, askeri taktik açısından çıkış yaratmıştır. 1 Haziran Hamlesi'nin yıl dönümünde startı verilen Bakurê Kurdistan'daki eylemler ile halkımız derin bir nefes almış, Botan'da süren operasyonun beyin takımının imhası, Serhed'de 57 askerin imha edilmesi ve yine Botan ve diğer eyaletlerde gerillanın etkili vuruşları ile PKK'nin zafer tarzı pratiğe yansıtılmıştır. Baharın başında yapılan HPG-YJA STAR Askeri Konsey toplantıları ile düşmanın topyekun yönelimleri, bu yönelimlerinin hangi karakterde seyredeceği ve buna karşı nasıl durularak hamle yapılacağı planlaması yapılmıştı. Bu planlamalar özünde, derinlemesine ve yaygın gerillacılığın geliştirilerek profesyonelleşme ve uzmanlaşma temelinde düşmana darbe vurulmasının geliştirilmesiydi. Gerilla güçlerimizin hızlı hareket, manevra kabiliyetine sahip olması ve düşmanı vurması saldırıları boşa çıkaracak, düşmanı şok edecektir. Gerilla saldırı halinde, hamleci olacaktır. Yoğunlaşmak, hedeflere odaklanmak, örgütlü olmak ve disiplinli olmak gereklidir.

■■■

Newroz'da da görüldüğü gibi Cizîr ve Amed başta olmak üzere Kürdistan'da direnişe büyük katılım gerçekleşmiştir. Direniş ruhunu devam ettirmek, özyönetim direnişlerini yaygın, çok yönlü ve etkili bir şekilde sürdürmek halkımızın temel beklentisi olmaktadır. Bu nedenle yeni dönemde esas alacağımız söylem, 'özerklik mücadelesi daha yeni başlıyor' temelindedir.

Soykırımcı sömürgeciliğe ve kapitalist moderniteye öfke duyan özgürlük tutkusunu yüksek tutan zaferi yaratır

Kadro şekillenmesi, kadro sorunu doğru ele alınmadan bir ülkede devrimi gerçekleştirmek mümkün değildir. Hele Kürtler gibi soykırımcı sömürgecilik altında olan bir halkı özgürlüğe kavuşturma açısından örgüt ve kadro gerçeği belirleyici bir öneme sahiptir. Kürdistan Devrimi'nin başarısı ve başarısızlığı bu gerçeklikle bağlantılıdır. Her konuda doğru politikalar, doğru taktikler ve stratejiler belirlense dahi Kürdistan gerçeğinde doğru kadro ve örgüt anlayışı ortaya çıkarılmadan, özgür ve demokratik yaşama kavuşmak mümkün değildir. Kürdistan Devrimi'nin gerçekleşmesinin anahtarı örgüt ve kadro sorununu çözmeye bağlıdır.

Mustafa Karasu

Bugün Kürdistan Devrimi'nde kadro sorunu üzerinde durmak önemli hale gelmiştir. Çünkü; kadroyla devrim arasında doğrudan bağ vardır. Kadro şekillenmesi, kadro sorunu doğru ele alınmadan bir ülkede devrimi gerçekleştirmek mümkün değildir. Hele Kürtler gibi soykırımcı sömürgecilik altında olan bir halkı özgürlüğe kavuşturma açısından örgüt ve kadro gerçeği belirleyici bir öneme sahiptir. Kürdistan Devrimi'nin başarısı ve başarısızlığı bu gerçeklikle bağlantılıdır. Her konuda doğru politikalar, doğru taktikler ve stratejiler belirlense dahi Kürdistan gerçeğinde doğru kadro ve örgüt anlayışı ortaya çıkarılmadan, özgür ve demokratik yaşama kavuşmak mümkün değildir. Kürdistan Devrimi'nin gerçekleşmesinin anahtarı örgüt ve kadro sorununu çözmeye bağlıdır.

Kuşkusuz örgüt ve kadro sorununu çözme, doğru örgüt ve kadro anlayışına ulaşma ancak Kürdistan toplum gerçeğini, Kürdistan gerçeğini, Kürtler üzerindeki soykırımcı egemenlik gerçeğini doğru anlamakla mümkündür. Düşman gerçeğini kavramadan, bunu bilince çıkarmadan doğru örgüt ve kadro anlayışına kavuşulamaz. Bunlar anlaşılmadan Kürdistan'da ne doğru örgüt kurulabilir ne doğru kadro şekillendirilebilir ne doğru strateji, taktik ne de doğru politika belirlenebilir. Bu yönüyle belki en başta da Kürdistan'ın tarihsel toplum gerçeğini, Kürt toplumunun üzerinde yaşadığı coğrafyayı, coğrafyanın özelliklerini, bu temelde karşılaşılan düşman ve soykırımcı sömürgecilik gerçekliğini anlamak çok çok önemlidir. Düşman gerçeğini tanımadan, Kürtler üzerindeki soykırımcı sömürgecilik uygulamalarını anlamadan özgür ve demokratik yaşamı sağlamak mümkün değildir.

Kuşkusuz mücadele edilen gücü tanımak önemlidir. Strateji, taktik, politika bu çerçevede belirlenir. Kürt ve Kürdistan gerçeği dünyadaki genel geçer düşman ya da sömürgecilik tanımlamalarıyla ele alınamaz. Dünyanın başka yerinde ele alındığı gibi düşman gerçeğini, düşmanın uyguladığı politikaları ele almak başarılı bir mücadele ortaya çıkarmaz. Gerçekten de Kürtler üzerindeki egemenlik biçimini, düşman gerçeğini, soykırımcı sömürgeciliği dünyanın hiçbir yerindekiyle karşılaştırmak mümkün değildir. 'Düşmandır, sömürgecilik uyguluyor, örgüt kurarım, mücadele ederim, direnirim, özgür ve demokratik yaşamı kazanırım' gibi çok genel bir yaklaşımla sonuç almak mümkün değildir. Kürt ve Kürdistan gerçeğinde bundan daha fazla kendi toplum gerçeğini, düşman gerçeğini ve düşmanın uyguladığı politikaları tanımaya ihtiyaç vardır. Çünkü; Kürdistan'daki soykırımcı sömürgeci düşman gerçeği çok kapsamlı ele alınması gereken bir karakterdedir. Sadece düşmandır, sömürgecilik uyguluyor, <<<<<<<<<< köle etmiş, buna karşı mücadele etmemiz, örgüt kurmamız, savaşmamız lazım demek yetmez. Bundan öte, düşman kavramında derinliğe, soykırımcı sömürgecilikte derinliğe ulaşmak gerekir. Soykırımcı sömürgecilik gerçeğinde ayrıntılara hakim olmak, bu düşman gerçeğini çok boyutlu tanımak doğru strateji ve taktik belirlemek, doğru politikalar izlemek için şarttır. Yine Ortadoğu'da şekillenen devlet, iktidar ve sömürgecilik gerçekliğini; bu devlet, iktidar ve sömürgecilik altında Kürt toplumuna yapılanları anlamak çok çok önemlidir.

Kürdistan'da sıradan yaklaşımlarla, herhangi bir örgüt, kadro yaklaşımı ve duruşuyla, herhangi bir mücadele tarzıyla, temposuyla sonuca ulaşmak kesinlikle mümkün değildir. Kürt gerçeğini, Kürdistan gerçeğini, Kürdistan'da yürütülen mücadele gerçeğini dünyanın başka yerindeki mücadele gerçeklikleriyle karşılaştırmak, benzeştirmek ya da onları örnek alarak mücadele etmek başarı getirmez. Kürdistan'daki düşman gerçeğinin, soykırımcı sömürgecilik gerçeğinin çok farklı olduğunu, hiçbir yerdekine benzemediğini, hiçbir yerdeki düşman kavramıyla karşılaştırılamayacağını, dünyadaki tüm sömürgeciliklerden, baskı ve zulüm düzenlerinden çok farklı bir soykırımcı sömürgecilik gerçeğiyle karşı karşıya olunduğunu bilmek ve bu bilinçle başarılı mücadele yürütecek bir örgüt ve kadro karakterine ulaşmak gerekmektedir.

PKK'nin ayırt edici farklılığı kendini ve düşman gerçeğini tanımadaki derinliğidir

Bu yönüyle Kürdistan Devrimi çok zor bir devrimdir. Zorluklarla karşılaşacak bir devrimdir, zorun zoru koşulların devrimidir. Kürdistan'daki örgüt gerçeği de, kadro gerçeği de ancak zor koşullarda mücadele edecek, zor koşullarda mücadele etmeyi göze alacak bir örgüt ve kadro anlayışını esas alırsa başarılı bir mücadele yürütebilir. Bunun dışındaki her yaklaşım gaflettir, yenilmektir, kendini kandırmaktır, yok olmaktır. Bu yönüyle kadroda çıkan tüm eksiklikleri, yetersizlikleri, zafiyetleri tüm bu gerçeklikleri kavramama, bu gerçekliklerden uzak olma, bu gerçekliği anlamamayla bağlantılı ele almak gerekir. Esas zaafiyetin bundan kaynaklandığı görülmelidir. Kürt ve Kürdistan'daki düşman gerçeğini, soykırımcı sömürgecilik gerçeğini derinliğine anlamamanın, bunu bütün hücrelerine kadar hissetmemenin sonucu basit yaklaşımlar, zayıflıklar, ilkede, ölçüde, tarzda yaşanan sorunlar ortaya çıkmaktadır. Yüzeysel yaklaşım, sıradan yaklaşım ister istemez Kürdistan Devrimi'nde zayıflık, pasif durum, inisiyatifsizlik biçiminde, ilke, ölçü ve tarzda gerilik biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Dünyanın başka yerinde belki bu yetersizlikler, eksiklikler, yanlışlıklar, geri ölçüler ve bu yaklaşımlarla mücadele de geliştirilebilir, sonuç da alınabilir ama Kürdistan'da alınamaz. Başka yerde başarı elde edecek, zafer yaratacak, sonuç alabilecek yaklaşımlar, tarzlar, üsluplar, ölçüler Kürdistan'da büyük bir bozgunla karşılaşır, büyük bir yenilgiyle karşılaşır. Bu açıdan örgüt ve kadro gerçeğinin Kürdistan'da nasıl olması gerektiği konusunu anlamak, bilince çıkarmak çok çok önemlidir.

PKK gerçekliğinde esas ayırt edici olan ya da Önder Apo'nun farklılığı; kendini ve düşman gerçeğini tanımadaki derinliğidir. Kürt Halk Önderi'nin Kürdistan'da farklı önder olma gerçeği; Kürt gerçeğini, Kürt toplumsal gerçeğini, tarihini, düşman gerçeğini, düşmanın uyguladığı sömürgecilik gerçeğini çok iyi anlama, çok iyi kavrama ve bunun gereklerine göre yaşama, hareket etme, örgüt kurma, kadro şekillendirme, bunun gereklerine göre tarz, tempo, üslup tutturmada başarılı olmasındadır. Bundandır ki; hem ilk çıkışta Kürdistan Devrimi'ne denk bir grup oluşturmuştur hem de o günden bugüne sürekli başarılar elde eden sonuçlar elde edilmiştir. Kürdistan gibi, Ortadoğu gibi zor koşullarda bu önderlik gerçeği nasıl sonuç aldı, nasıl başarılı oldu, nasıl Kürt ve Kürdistan gerçeğinin ihtiyacına cevap veren bir önderlik gerçeği, bir örgüt gerçeği, bir militan gerçeği, bir mücadele gerçeği ortaya çıkardı denilirse; bunun sırrı daha ilk çıkıştan itibaren hem kendi toplumsal gerçeğini hem düşman gerçeğini hem de Kürtler üzerinde uygulanan sömürgecilik gerçeğini iliklerine kadar, tüm hücrelerine kadar hissetmesinden dolayıdır.

Bu önderlik, daha baştan itibaren ne kendini kandırmıştır ne de başkalarını kandırmıştır. Kendine de açık olmuş, başkalarına da açık olmuştur. Gerçeklere gözlerini kapamamıştır, gerçeklerden kaçmamıştır. Aksine gerçeklerin içine dalarak, gerçeklikleri anlayarak, bu gerçekliklere göre bir yaklaşım, bir tutum göstererek, buna göre hareket ederek, buna göre çalışarak Kürdistan Devrimi'ni başarıya götürecek bir önderlik gerçeğine, örgüt, kadro, mücadele gerçeğine ulaşmaya çalışmıştır. Bu konuda tarihte hiçbir önderlikte görülmeyecek kadar bir ciddiyetle, sorumlulukla hareket etmiştir. Kendi üzerine düşen sorumluluk konusunda hiçbir boşluk bırakmamıştır. Hiçbir gevşeklik göstermemiştir. Tarihi bir sorumluluk üstlenmiştir; o zaman gerekleri yerine getirilecektir. Kürdistan Devrimi'nin önderliğini üstlenince, o zaman bu devrimin gerekliliklerini yerine getirecek bir yaklaşım ve çaba içinde olmuştur.

Bu önderlik, daha baştan Kürdistan Devrimi'nin çok zorlu bir devrim olduğunu görmüştür ama bundan kaçmamıştır. Devrimci büyüklüğün de bu zorluk karşısında kaçma değil, bu zorluklarla boğuşmak olduğunu daha ilk duruşuyla ortaya koymuştur. Zorluklarla boğuşmayı, özellikle zor koşullarda mücadele etmeyi, en zor koşullarda mücadele eden bir önderlik gerçeği, örgüt gerçeği, kadro gerçeği ortaya çıkarmayı tarihin en onurlu duruşu olarak üstlenmiştir. Bu yönüyle daha ilk günden bugüne kadar saçından tırnağına kadar bütün yaşamını, bütün yoğunlaşmalarını, her anını, her saniyesini, her saniyede yaşadığı düşünceyi tamamen bir halkın özgürlüğüne; onun özgürlük mücadelesinin başarıya ulaşmasına adamıştır. Bu konuda en ufacık bir boşluk bırakmamaya çaba göstermiştir. Tek bir saniyesini bile farklı bir yaşam için, farklı bir duygu, farklı bir çaba için vermemiştir. Bu önderlik için tek bir yaşam vardır; o da özgür ülke, özgür halk, özgür yaşam biçimidir. Tek bir saniyesini bile boşa geçirmemiştir. Tek bir saniyesini bile bu halk, ülke, özgür ve demokratik yaşam için harcamamayı büyük bir lanetlilik olarak görmüştür. Böyle yaşamayı büyük bir utanç olarak görmüştür. İşte böyle bir yaklaşımla yola çıkmıştır. Böyle bir önderlik gerçeğini dayatan da, böyle bir önderlik gerçeğini ortaya çıkaran da Kürdistan Devrimi'nin koşullarıdır, soykırımcılığın karakteridir, soykırımcılığın uyguladığı politikalardır. Kürt Halk Önderi'ni, önderlik gerçeğini, örgüt ve kadro gerçeğini ortaya çıkaran Kürdistan Devrimi'nin koşullarıdır. Önder Apo sadece bu koşulların gerekliliklerini yerine getirme sorumluluğu ve ciddiyeti içinde olmuştur. Kürdistan Devrimi'nin sorumluluklarını yerine getirme ciddiyeti içinde olunduğunda da böyle bir mücadele, böyle bir önderlik, örgüt ve kadro gerçeği ortaya çıkmıştır.

'Kendi gerçeğine ihanet ettirilmemiş tek Kürt kalmamıştır'

Önder Apo bu gerçekliği çok iyi bildiğinden kadrolarına her zaman grubun ilk şekillendiği dönemi hatırlatır. Kürdistan Özgürlük Hareketi'nde kadro nasıl olunacak, nasıl olmalı, nasıl yaşamalı, nasıl mücadele etmeli denilecekse, bunun için en başta da Apocu grubun kuruluş sürecindeki oluşumuna bakmak lazım. İlk oluşum çok çok önemlidir. İlk oluşum; bir hareketin, bir örgütün, bir toplumun, bir kadronun nasıl şekillendiğini ya da şekillenmesi gerektiğini ortaya koyar. Bu açıdan

Kürdistan'da ortaya çıkan kadro yetersizliklerinin neler olduğunu bugünkü yetersizliklerle o gün ortaya çıkan kadro ve örgüt gerçeğini karşılaştırmak çok çok önemlidir. PKK'nin ilk çıkışında en fazla tartışılan konu, düşman gerçeğidir, Ortadoğu'da baskı ve zulüm altında oluşmuş Kürdistan toplum gerçeğidir; yine Kürtler içinde var olan işbirlikçi ve ihanet gerçeği olmuştur. 1970'lerin başı, Kürdün ölüm döşeğinde olması olarak değerlendirilmiştir. Kürdün Türkleşmeye, kendi gerçeğinden kopmaya gönüllü olarak koştuğu bir süreç olarak değerlendirilmiştir. Hatta Önder Apo bu dönemdeki durumun iyi anlaşılması için, "Kendi gerçeğine ihanet ettirilmemiş tek Kürt kalmamıştır" değerlendirmesini yapmıştır. Burada belki çok ağır eleştiri vardır, çubuğu çok tersine bükme vardır ama Kürt toplum gerçeğinin, Kürtlerdeki ihanet ve işbirlikçilik gerçeğinin, düşmanın acımasızlığının yarattığı sonuçları anlamak açısından bu değerlendirmenin ortaya konulması önemli rol oynamıştır. Bu düzeyde sarsıcı bir değerlendirme ortaya konulmasaydı Kürdistan Devrimi'nin ihtiyacı olan kadro gerçeği, örgüt gerçeği, militanlık gerçeği, mücadele tarzı da ortaya çıkarılamazdı. Daha baştan gaflet ve büyük yanılgı içine düşülürdü. Bu da Kürdün ölümü demekti. Daha baştan yenilgiye kapıyı aralamak demekti. Bu açıdan önderlik daha ilk baştan itibaren yenilgiye kapıyı kapatmak ve başarıya ulaşmak için soykırımcı sömürgecilik karşısında hiçbir zayıflık bırakmak istememiştir. Bunun için de bütün eksiklikleri, yetersizlikleri ortaya koymayı tarihi bir sorumluluk ve görev olarak bilmiştir. Kürdün soykırımcı sömürgecilik karşısında, Kürdü yok etmek isteyen bir düşman karşısında ayakta kalmasının ancak böyle mümkün olacağını görüp daha baştan sarsıcı bir yaklaşımla mücadelede zayıflık bırakmayacak bir önderlik gerçeği, bir örgüt gerçeği, kadro gerçeği ve mücadele tarzı ortaya çıkarmayı esas almıştır.

Özgürlük Hareketi'nin ilk temel ilkesi zayıflıklara, yanlışlıklara ve düşmana öfke duyma, nefret etme olmuştur

Bu değerlendirmelerin esası Önderlik gerçeğiyle ilgilidir. Önderlik kendisi için hiçbir zayıflık bırakmamıştır, bırakmak istememiştir. Kendisini yenilgiye götürecek hiçbir boşluğu bırakmayan bir önderlik olmak için değerlendirmelerini böyle kapsamlı, sarsıcı yapmıştır. Yenilmeyecek bir önderlik gerçeği, yenilmeyecek bir örgüt ve kadro gerçeği ortaya çıkarmak için Kürt gerçeğini, düşman gerçeğini, soykırımcı sömürgecilik gerçeğini, bunun ortaya çıkardığı sonuçları en yalın biçimde, hiçbir gerçeği göz ardı etmeden, gizlemeden, saklamadan ortaya koymuştur. Kürdün tüm çıplaklığıyla kendini tanıması, kendi gerçeğinin farkına varması için büyük çaba göstermiştir. Kürdün gözündeki perdeyi, bütün muğlaklıkları kaldırmıştır. Önderlik gerçeğinin kendi gözündeki perdeyi, muğlaklıkları kaldırmadan toplumun, kadronun gözünün önündeki perdeyi kaldırması mümkün müdür? İlk önce kendi gözünün önünde hiçbir perde olmayacak ki kadroyu ve halkı tüm gerçekleri görecek biçimde aydınlatsın ve şekillendirsin. Bu yönüyle Önder Apo'nun, önderlik gerçeğini, mücadeleye başlama tarzını, mücadeleye başlarken ele aldığı temel konuları çok iyi anlamak gerekiyor. Bunun nedenlerini çok iyi anlamak gerekiyor.

Daha ilk başta Kürdistan Devrimi'nin hiçbir zayıflık gösterilmeden, birey olarak, örgüt olarak, toplum olarak kendini güçlendirmekten geçtiği görüldüğü için en başta da Kürt toplumsal gerçekliği tüm boyutlarıyla eleştiri ve özeleştiriden geçirilmiş, bütün eksiklikler, bütün çirkinlikler gözler önüne serilmiş; eksikliklerden ve çirkinliklerden nefret etme, zayıflıktan nefret etme karakteri yaratılmıştır. Eksikliklerin, çirkinliklerin ve zayıflıkların Kürdü köle yaptığını, Kürdü yok oluşa götürdüğünü görerek sarsıcı eleştiri ve özeleştiri temelinde bu eksikliklerden kurtulma süreci başlatılmıştır. Bu yönüyle zayıflıklardan, eksikliklerden nefret etme, bunu yaratan düşman gerçeğinden, soykırımcı sömürgecilikten nefret etme en üst düzeye çıkarılmıştır. Kendi eksikliğine öfke duyulduğu kadar, düşmana da büyük bir öfke duyma, soykırımcı sömürgeciliğe büyük bir öfke duyma gerçeği ortaya çıkarılmıştır. Öyle sadece doğruları söylemek değil, sadece yanlışları ortaya koymak değil, doğrulara sahiplenme, yanlışlıklara öfke duyma, mücadele etme temel bir ilke haline gelmiştir. Kürt Özgürlük Hareketi'nin tarih sahnesine çıkışındaki ilk temel ilke; zayıflıklara, yanlışlıklara, eksiklere öfke duyma, bunlardan nefret etme; düşmana öfke duyma, nefret etme olmuştur.

Yine, başarının ancak öz güçten geçtiği söylenmiştir. Öz gücüne güvenmeden, öz güce dayanmadan Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşamın gerçekleşmeyeceği özellikle vurgulanmıştır. Öz güce dayanmamak gaflettir, yenilgidir, yok olmaktır yaklaşımıyla hareket edilmiştir. Bu bakımdan bütün bu eksiklikler, yetersizlikler ve düşmanın karakteri ortaya konulurken bunların tümünün ancak öz güçle aşılması gerektiği, öz güçle aşılabilecek konular olduğu vurgulanmıştır. Öz güç derken de toplumun gücünün, kadronun gücünün, örgütün gücünün açığa çıkmasından söz edilmektedir. Öz güç ortaya çıkarılmadan, öz güce güvenmeden, bu öz güç her bakımdan güçlendirilmeden, öz güç güçlendirilerek her türlü zorluğu yenecek hale getirilmeden de özgür ve demokratik yaşama kavuşulamayacağı bilinci yaratılmıştır. Bu bakımdan öz güce güvenme temel ilkedir, öz gücü açığa çıkarma da temel bir görevdir, temel bir sorumluluktur. Bu açıdan Önder Apo, onun kurduğu örgüt, yarattığı kadro esas olarak da öz gücü açığa çıkarmayı, kendinde bulunan bütün enerjiyi açığa çıkarıp mücadeleye sevk etmeyi temel bir sorumluluk olarak görmüştür.

12 Eylül faşizminin tüm örgütleri tasfiye ettiği, etkisizleştirdiği bir dönemde Kürt Özgürlük Hareketi'nin kendisini toparlayarak 1984 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirdiğinin çok iyi bilinmesi gerekiyor. Kürt Özgürlük Hareketi'nde 1980-84 süreci iyi anlaşılmadan 12 Eylül faşizmine karşı mücadele, örgütün ayakta kalması, örgütün yeniden toparlanması, mücadele eder hale gelmesi iyi anlaşılmadan da Kürt Özgürlük Hareketi açısından nasıl bir örgüt ve kadro gerçeğinin olması gerektiği çok iyi anlaşılamaz.

Kürdistan Devrimi'nin önderlik, örgüt, kadro gerçeği, mücadele tarzı oluşurken en fazla neler tartışıldığı ve konuşulduğunun çok iyi bilinmesi gerekiyor. Eğer Özgürlük Hareketi'nin kadrosu olunacaksa, sempatizanı, yurtseveri ve taraftarı olunacaksa kuruluş dönemindeki süreci, karakteri, zorlukları, bu dönemde yapılan tartışmalar ve grubun oluşum sürecinde nasıl başarılı olduğu, nasıl geliştiği konularının çok iyi bilinmesi gerekiyor. Kuruluş sürecinde Kürt halk gerçeğinin mevcut durumu, 'ölüme yatma', kendi gerçeğinden kaçma, kopma, uçurumun kenarında durmak olarak değerlendirmiştir. Bu toplumsal gerçeklikten kopma, Kürdü o noktaya getiren her şeye tepki duyma, öfke duyma, nefret etme geliştirilmiştir. Kürt neden bu noktaya getirildi? Bu noktaya niye gelindi? Bunlar ortaya konulmuştur. Yine bu düşmanın ve zalimliğinin, dünyadaki hiçbir düşmana benzemediği ortaya konulmuştur. Karşı karşıya olunan düşmanın sıradan olmadığı vurgulanmıştır. Türkiye'deki soykırımcı sömürgeci sistem gerçeği o dönemin en ağır soykırımcı sömürgeci egemenlik biçimi olan Siyonizm ve Güney Afrika'daki Apartheit rejimine benzetilmiştir. Ama şimdi şunu söyleyebiliriz ki; Kürdistan'da uygulanan egemenlik biçimi onlardan ötedir, onlara benzememektedir. Soykırımcı sömürgecilik inkarcıdır, zalimdir. Kürdü yok etmek istiyor. Kürdü bitirmekten başka bir amacı da yoktur. Böyle bir sömürgeciliğe karşı sıradan bir militanlıkla mücadele edilebilir mi? Sıradan bir önderlik anlayışıyla, örgüt ve kadro anlayışıyla, mücadele tarzıyla soykırımcı sömürgecilikten kurtulunabilir mi?

15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştiren militan gerçekliği, Egîd şahsında somutlaşmıştır. Egîd şahsında komutan nasıl olunur, zorluklara karşı nasıl direnilir, düşmana karşı nasıl mücadele edilir, bunlar ortaya konulmuştur. Egîd gerçeği; o zor koşullardan ayağa kalkarak, zor koşullara direnerek, zor koşullar ortamında gerillayı örgütleme, mücadeleyi ortaya çıkarma komutanlığıdır ve bunu da Egîd başarıyla gerçekleştirmiştir. Doylayısıyla, 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirmek ve yaşatmak önemlidir.

Apocu grup, Kürdü, Kürt gerçeğini böyle bir soykırımcı cendereden kurtarmak, soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele edip kazanacak hale getirecek bir örgüt ve kadro gerçeği ortaya çıkarmak istemiştir. Bu bakımdan ölçüler yüksek tutulmuştur. Zaten Kürdistan koşllarında ölçüler yüksek tutulmadan Kürdün kendini kurtarması, soykırım cenderesinden kurtulması mümkün değildir. Bu yönüyle ölçüler en yüksek düzeyde konulmuştur. Kadro ölçüleri, yaşam ölçüleri, önderlik ölçüleri, örgüt ölçüleri, mücadele tarzı en yüksek düzeyde konulmuştur. En yüksek düzeyde yaşam ölçülerine, örgüt ölçülerine, mücadele ölçülerine, fedakarlık ölçülerine, tarza, çabaya, tempoya sahip olmadan; Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşama ulaşmanın hayal olduğu bilincine varılmıştır. Bu nedenle Önderlik gerçeği kendini Özgürlük Mücadelesi'ni başarıya götürecek bir karaktere kavuşturmuştur. Düşman karşısında yenilmeyecek, düşman karşısında başarılı olacak biçimde bir önderlik haline getirmiştir. Önder Apo'nun her saniyesini bu mücadele için vermesinin, kendisinde hiçbir eksiklik bırakmamasının, çalışmasını mükemmel düzeye getirmesinin nedeni; soykırımcı sömürgecilik gerçeğidir. Bu soykırımcı sömürgecilik karşısında mükemmel bir önderlik gerçeği, mükemmel bir örgüt ve kadro gerçeği ortaya konulmadan başarıya ulaşmak mümkün değildir.

'PKK şehitlerin partisidir PKK'nin ölçüleri şehitlerin ölçüsüdür'

Rêber Apo daha sonraki yıllarda, "PKK şehitlerin partisidir, PKK'nin ölçüleri şehitlerin ölçüsüdür" demiştir. Böylece Kürdistan'da başarıyı getirecek en yüksek düzeyi ortaya koymuştur. Şehitlerin ölçüsüne ulaşma mücadelesi verilmeden Kürdistan'da özgür ve demokratik yaşamın haram olacağını vurgulamıştır. Bu açıdan kendisini de şehitlerin mücadelesine, çabasına ulaşmak için, onların ölçülerine ulaşmak için çaba veren bir militan olarak değerlendirmiştir. Bu tanımlamanın Apocu grubun ilk çıkışındaki karakterle bağı vardır. Bu yönüyle Kürdistan Devrimi'nin Özgürlük Mücadelesi'ni yürütecek örgüt ve kadro gerçeğinin tamamen sistemden kopmasını, sistemle köprüleri atmasını; Kürdü, Kürdistan'ı sömürge eden, soykırım sürecine sokan sistem gerçeğiyle, her türlü gerilikle bağını tümden koparması gerektiğini belirtmiş, bunun önemini vurgulamıştır. Bu bakımdan Kürdistan Özgürlük Hareketi'nin örgüt gerçeğinin, kadro ve militanlık gerçeğinin gemileri yakarak, arkasına bakacağı hiçbir şey bırakmayarak, sadece önüne bakarak mücadele yürütmesi gerektiğini ortaya koymuştur.

Geçmiş öğrenilecek; geçmişteki kötülükler bilinecek ama öğrendikten sonra da o geriliklerden nefret edilecek, onlarla köprüler atılacak, gemiler yakılacak, onlarla bir daha ilişki kurulmayacaktır. Ancak böyle bir örgüt, kadro Kürdistan'da soykırımcı sömürgeciliği yenilgiye uğratabilir, soykırımcı sistemden kurtulabilir. Önder Apo, 2011'de yazdığı son savunmaya bile 'Kültürel Soykırım Kıskacında Kürtleri Savunmak' ismini vermiştir. Kitabın orijinal ismi 'Soykırım kıskacında Kürtler'dir. Ama o günün koşulları ve devletle ilişkilerin sürmesi gereği demokratik ulus çözümü gibi çözüme yönelik, çözümü ortaya koyan, sürece uygun isimle ifade edilmiştir. Ama esas olarak kitapta yapılan tüm değerlendirme ve çözümlemeler ekseninde kitaba 'Kültürel Soykırım Kıskacında Kürtleri Savunmak' adı verildiğini iyi biliyoruz.

Kuruluşta en temel duruş; sistem yaşamından kopma, ilişkilerinden kopmaydı. Çünkü Kürdistan Devrimi'nin gerektirdiği ölçülere başka türlü erişmek mümkün değildi. Hem sistemin yaşamı içinde olunacak hem de Kürt halkının özgürlük mücadelesi verilecek; bu mümkün değildi. Kürdistan üzerinde uygulanan soykırımcı sömürgecilik öyle bir karakterdedir ki, ya her şeyiyle kendisini Özgürlük Mücadelesi'ne veren bir örgüt ve kadro gerçeği ortaya çıkacaktı ya da bu soykırımcı egemenlik Kürdü bitirecekti. Bu yönüyle Kürdü bitirecek soykırımcı egemenlikten kurtulmak için onunla savaşacak, onun karşısında sonuna kadar pes etmeyecek, direnecek ve yenilgiye uğratacak bir örgüt ve kadro gerçeğinin ortaya çıkarılması gerekiyordu. Bu nedenle sistem içi arayışlar, yaşam anlayışı, örgütten, mücadeleden ayrı yoğunlaşmalar, zamanını farklı işler için verme, soykırımcı sömürgeciliği yenilgiye uğratacak bir örgüt ve kadro gerçeği ortaya çıkaramazdı. Bu yönüyle bütün yaşam arayışlarını bir tarafa bırakarak, bütün farklı istekleri, amaçları bir tarafa bırakarak sadece ve sadece Özgürlük Mücadelesi'ne kilitlenmek, o mücadelenin

bir parçası olmak gerekmekteydi. Kürt Özgürlük Hareketi'nin ilk kadroları böyle şekillendi. Sistemden ve kendilerini geriye çeken her türlü ilişki ve bağdan koptular. Yirmi dört saatlerini Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamına veren bir kadro ve örgüt gerçeği ortaya çıkardılar. Zaten bu nedenle bu grup gelişti, etkili oldu, halkı etkiledi, soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadelesinde başarılar elde etti, düşman güçlerinin saldırılarını boşa çıkarabildi. Bunların hepsi kuruluş sürecinde oluşan örgüt ve kadro gerçekliğiyle yapıldı. Bu özellikleri en somut biçimde kendinde somutlaştıran da önderlik olmuştur. Kendisinde Kürt Özgürlük Hareketi'ni başarıya götürecek, soykırımcı sömürgeciliği yenilgiye uğratacak bütün özellikleri yaratmıştır. Soykırımcı sömürgecilikle mücadele etmede kendisine engel olacak bütün gerilikleri önderlik kendi şahsında yok ederek bir model oluşturmuştur. Aslında örgüt duruşunu, kadro duruşunu Önderlik kendi gerçeğinde ortaya koymuştur. Herkes bu aynaya bakarak nasıl bir örgüt olması gerektiğini, nasıl bir kadro olması gerektiğini rahatlıkla görebilir. Zaten Önderlik bu gerçekliğin anlaşılması için kendisini en rafine kadro duruşuna, örgüt duruşuna, anlayışına sahip hale getirmiştir.

Önder Apo kendisini soykırımcı sömürgecilik karşısında başarılı kılacak örgüt ve kadro anlayışını model olarak ortaya koyarken, önderlik gerçeğini böyle şekillendirirken, pratikleşmiş olan Haki Karer ve Kemal Pir gerçeğinde de başarılı militan ve kadro gerçeğinin nasıl olması gerektiğini ortaya koymuştur. Bu nedenle tasfiyecilik örgüt ve kadro gerçeğinin ölçülerine yöneldiğinde Bêrîtan ve Kemal Pir örneğini vermiştir. Haki gerçeği var, Hayri gerçeği var, Mazlum gerçeği var, Egîd gerçeği var; bunların hepsi Kürdistan Devrimi'ni başarıya ulaştıracak tarzda kendilerini şekillendirmiş, yetiştirmiş, bu ölçülere kavuşturmuş öncü kadrolardır. Başarıyı bunlar yaratmış. Bugüne kadar ki bütün başarılar bu ölçüler çerçevesinde sağlanmıştır. Bu açıdan kadroda eksiklik nedir, yetersizlik nedir, yanlışlık nedir; bu yanlışlıklar nasıl giderilebilir, bu yanlışlıktan kurtulmak için nasıl bir kadro olmak gerekir sorularına en iyi cevap; Haki'ye bakarak, Kemal'e bakarak, Egîd'e bakarak, Bêrîtan'a bakarak, Zîlan'a bakarak, Sara'ya bakarak, Çiyager'e bakarak, bütün şehitlerimize bakarak görülebilir. Ya da kadroda, örgütte yaşanan sorunlar niye açığa çıkıyor denilirse bunlara bakarak, bunlardan uzaklaşmanın, bunların yarattığı ölçülerden, değerlerden uzaklaşmanın sorunlar ve sıkıntılar ortaya çıkardığını, eksiklikler ve yetersizlikler ortaya çıkardığını görebiliriz.

Zindandaki direniş, Kürdistan Devrimi'nin tarzını ortaya çıkardı

Kürt Özgürlük Hareketi gerçeğinin anlaşılması açısından kuruluş süreci ve ideolojik mücadele dönemi önemli olduğu gibi, özellikle 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra Önder Apo ve Özgürlük Hareketi'nin Ortadoğu'ya çekilmesi sürecinde Lübnan'da Filistin kamplarında kalarak o dönemde örgütün nasıl toparlandığının, 12 Eylül faşizminin tüm örgütleri tasfiye ettiği, etkisizleştirdiği bir dönemde Kürt Özgürlük Hareketi'nin kendisini toparlayarak 1984 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirdiğinin çok iyi bilinmesi gerekiyor. Kürt Özgürlük Hareketi'nde 1980-84 süreci iyi anlaşılmadan 12 Eylül faşizmine karşı mücadele, örgütün ayakta kalması, örgütün yeniden toparlanması, mücadele eder hale gelmesi iyi anlaşılmadan da Kürt Özgürlük Hareketi açısından nasıl bir örgüt ve kadro gerçeğinin olması gerektiği çok iyi anlaşılamaz.

Örgüt de, kadro da zor günlerde anlaşılır. Zor günlerde örgüt ve kadronun duruşu görülmeden gerçek anlamda örgüt nedir, kadro nedir anlaşılamaz. Bu bakımdan 1980-84 arası dönemde Önder Apo'nun çabaları, dağılmış örgütün toparlanması, kadronun yeniden mücadele eder hale getirilmesi çok çok önemlidir. 1980-84 arası hem önderlik gerçeğinin hem örgüt gerçeğinin hem de kadro gerçeğinin sınandığı, rüştünü ispatladığı zor yıllardır. Bu yıllar esas olarak örgüt ölçülerinin, kadro ölçülerinin zorluk içinde sınanarak nasıl olması gerektiğinin daha köklü biçimde açık ve net ortaya çıktığı yıllardır. Zaten bu çerçevede 1980-84 yıllarında önderlik gerçeği, örgüt gerçeği, kadro gerçeği, militanlık gerçeği yazılı belgelerle somut hale getirilmiştir. Tüm bu yazılı belgeler, çözümlemeler bir nevi Özgürlük Hareketi'nin ilk çıkışından o güne kadar ki dönemin tecrübesinin, deneyiminin süzgecinden geçen değerlendirmelerdir. En önemlisi de 12 Eylül gibi askeri faşist cuntanın gelip bütün örgütlere darbe vurduğu, büyük bir baskı ve zulüm düzeni kurduğu dönemde neyin gerçekten mücadele eder, neyin mücadele edemez olduğu çok görülmüştür.

Kürdistan Devrimi zor koşulların devrimidir. Bu bakımdan zor koşullarda kim ayakta kalacak, kim mücadele edecek, zor koşullarda hangi örgüt gerçeği, hangi kadro gerçeği, hangi ölçüler ayakta kalabilir ve mücadele edebilir, bu dönemde daha net ve somut hale gelmiştir. Zindan pratiği de bu yönüyle önemlidir. Zindandaki direniş, Kürdistan Devrimi'nin tarzını ortaya çıkardı, diyoruz. Bu bakımdan Kürdistan'da önderlik gerçeği nasıl olacak, örgüt ve kadro gerçeği nasıl olacak, nasıl ayakta kalacak, hangi örgüt ve kadro gerçeği ayakta kalabilir ve mücadele edebilir konuları da yine 1980-84 arasında netleşmiştir.

1980-84 yılları arası dönem zor dönemdir. Devrim için yaman yıllardır. Bu yılları aşmak demek, aslında mücadele eden örgüt haline gelmek demektir. Mücadeleyi yöneten, yönlendiren önderlik haline gelmek demektir. Ya bu yıllarda Kürt halkının özgürlük mücadelesinin önderlik gerçeği, örgüt ve kadro gerçeği tasfiye olacaktı ya da bu zorlukları aşarak, Kürdistan Devrimi'nin zorluklarında mücadele edecek bir önderlik gerçeği, örgüt ve kadro gerçeği olduğunu kanıtlayacaktı. Nitekim 1980-84 arası dönem, örgütün rüştünü ispatladığı, önderlik, kadro ve örgüt ölçülerinin netleştiği, daha açık, net ifade edildiği yıllar haline gelmiştir. Bu yönüyle zayıflıklar nereden kaynaklanıyor, eksiklikler ve yetersizlikler nereden kaynaklanıyor öğrenilmek isteniyorsa, o zaman önderlik, örgüt, kadro, militanlık ve mücadele gerçeğinin kendini ispatladığı 1980-84 dönemindeki doğruların neresinde, yanlışların neresinde olunduğunun sorgulanması gerekiyor. O zaman yanlışlıklar, yetersizlikler, eksiklikler, çürümeler saf dışı olmuştur ama Kürdistan Devrimi'nin zorluklarını karşılayacak, Kürdistan Devrimi'nin örgüt ve kadro gerçeği olanlar da ayakta kalmıştır. Bu açıdan o yılların da çok iyi irdelenmesi, çok iyi değerlendirilmesi gerekiyor.

15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştiren militan gerçekliği, Egîd şahsında somutlaşmıştır

Çünkü; bireyler, örgütler, önderlikler, mücadele örgütleri zor koşullarda sınanır. Bu bakımdan 1980-84 arası dönem çok zordur; Kürt Özgürlük Hareketi bu süreçte önderliğiyle, örgütüyle, kadrosuyla, mücadele tarzıyla, anlayışıyla rüştünü ispatlayarak ayakta kalmış ve bu temelde de 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirmiştir. 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştiren militan gerçekliği, Egîd şahsında somutlaşmıştır. Egîd şahsında komutan nasıl olunur, zorluklara karşı nasıl direnilir, düşmana karşı nasıl mücadele edilir, bunlar ortaya konulmuştur. Egîd gerçeği; o zor koşullardan ayağa kalkarak, zor koşullara direnerek, zor koşullar ortamında gerillayı örgütleme, mücadeleyi ortaya çıkarma komutanlığıdır ve bunu da Egîd başarıyla gerçekleştirmiştir. Dolayısıyla 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirmek ve yaşatmak önemlidir. Bu yönüyle aylar, yıllar çok önemlidir. Bu açıdan 15 Ağustos'tan sonraki bir buçuk yılda Mahsum Korkmaz'ın komutanlığı, gerillacılığı, mücadele tarzı gerillanın oturmasında, gerillanın yaşamasında ve bugünkü düzeye gelmesinde büyük bir temeli ifade ediyor. Bu temele dayanarak daha sonraki yıllarda mücadele geliştirilmiş, önemli düzeylere ulaştırılmıştır.

Kürt Özgürlük Hareketi tarihinde neyin doğru, neyin yanlış olduğunu, hangi örgüt ve kadro tarzının kazandırdığı, hangisinin kaybettirdiğini anlamak açısından 2002-2007 sürecini de çok iyi öğrenmek gerekiyor. Çünkü; bu süreci öğrenmeden de sonraki yılları başarıya götürmek mümkün değildir. Eğer 1984'ten 2002'lere kadar örgüt ayakta kaldıysa, yirmi yıl başarıyla mücadele etiyse, bunu yaratan 1980-84 arasındaki Önderlik birikimi, örgüt ve kadro birikimidir. O dönemde oluşan ölçüleri, örgüt ve kadro ölçüleri yirmi yıl mücadelenin başarıyla yürütülmesini sağlamış ve önemli sonuçlar ortaya çıkarmıştır. 2002 tasfiyeciliğine kadar örgütü yürüten deney, tecrübe, birikim 1980-84 yılları arasındaki zor koşullarda yürütülen mücadele ve o koşullarda ortaya konulan önderlik gerçeği, örgüt ve kadro gerçeğidir. 2002'den 2006'ya kadar yaşanan tasfiyecilik sürecindeki büyük mücadele de ve bu mücadele içinde neyin doğru olduğunun, neyin kazandırdığının, neyin yanlış ve kaybettirdiğinin öğrenilmesi de, bunların somut olarak görülmesi de Kürt Özgürlük Hareketi açısından büyük bir deneyimi, tecrübeyi ifade etmektedir. 2002-2007 sürecini bilince çıkaranlar da o dönemden sonraki yirmi yılı başarıyla götürecek deney ve birikime sahip olan örgüt gerçeği, kadro gerçeğine sahip olacaktır. Nitekim 2002-2006 arasındaki tasfiyecilik sürecinin etkileri boşa çıkarıldığı için 2007'den sonra örgüt hamle yapmış ve büyük gelişmeler sağlayabilmiştir. Eğer bugün örgüt hala güçlüyse ve hala mücadele eder haldeyse bunun önemli bir nedeni de tasfiyecilik döneminde edinilen örgüt bilincidir, kadro bilincidir. Bunlar çok çok önemlidir. Bu bakımdan 2002-2006 arası sürecin de çok iyi bilinmesi gerekiyor.

2002-2006 arasında örgüt tasfiye olabilirdi. Çünkü; örgüt anlayışına gerek yok denildi, kadro ölçülerine gerek yok, denildi. Liberal örgüt ve kadro ölçüleriyle işleri yürütelim, denildi. Tasfiyecilik örgüt anlayışını, kadro anlayışını, örgüt yaşamını, kadro yaşamını ortadan kaldırarak sistemin yaşam anlayışını örgüte ve kadroya dayatarak örgütü tasfiye etmek istemiştir. Özgürlük Mücadelesi bu yıllarda tasfiyeyle karşı karşıya gelmiştir. Artık devrim kavramını bile ağzımıza almayalım, denilmiştir. Devrimler dönemi bitmiştir, denmiştir. Bu, açıktan açığa sisteme teslim olmayı, işbirlikçilik yapmayı ifade ediyordu. Örgüt ölçülerine gerek

Tasfiyeciliğin çizgisi kapitalist modernite ile Kürt işbirlikçiliğini örgütle uzlaştırma çizgisidir. Mücadele çizgisi değil, teslimiyet çizgisidir, mücadeleyi bırakma çizgisidir. Bu yönüyle o dönemi bilince çıkarmak, o dönemde tasfiyecilik olarak ne dayatıldı, buna karşı hangi ölçüler savunulunca örgüt korundu, hangi ölçüler temelinde örgüt yeniden ayağa kalktı, hangi yönetim, kadro ve örgüt anlayışıyla tasfiyecilik etkisiz kılındı, bunun çok iyi bilinmesi gerekir.

Kürt gerçeğini ve düşman kavramını tanıma her dönemde aynı hassasiyetle üzerinde durulması, irdelenmesi gereken bir konudur. Çünkü; düşman günümüzde geçmişten farklı olarak mücadelenin geliştiği, toplumun bilinçsizliliği koşullarında kendini farklı gösterme, yüzüne maskeler takma, özel ve psikolojik savaşı daha fazla yaygınlaştırma çalışması yürütmektedir.

2002-2006 arasında örgüt tasfiye olabilirdi. Çünkü; örgüt anlayışına gerek yok denildi, kadro ölçülerine gerek yok, denildi. Liberal örgüt ve kadro ölçüleriyle işleri yürütelim, denildi. Tasfiyecilik örgüt anlayışını, kadro anlayışını, örgüt yaşamını, kadro yaşamını ortadan kaldırarak sistemin yaşam anlayışını örgüte ve kadroya dayatarak örgütü tasfiye etmek istemiştir. Özgürlük Mücadelesi bu yıllarda tasfiyeyle karşı karşıya gelmiştir. Artık devrim kavramını bile ağzımıza almayalım, denilmiştir. Bu, açıktan açığa sisteme teslim olmayı, işbirlikçilik yapmayı ifade ediyordu.

yok, deniliyordu. Tasfiyeciler, ideolojik ölçüler yeterlidir, doğruları bilmek yeterlidir, diğerlerini artık herkes bildiği gibi uygulayabilir diyerek örgüt ve kadro anlayışını yok eden, tasfiye eden bir çizgiyi, bir tasfiyeciliği dayatmışlardır. Buna karşı ise başarıya götürecek örgüt ve kadro anlayışını savunma, örgüt ve kadro yaşamını savunma esas alınmıştır. Sistemin örgüt, kadro ve yaşam anlayışına karşı Kürdistan Devrimi en zor koşullarda mücadele edilmesi gereken, zor koşulların devrimi olan Kürdistan Devrimi'ne göre bir örgüt, Kürdistan Devrimi'ne göre bir kadro ve yaşam anlayışı olması gerektiği ortaya konulmuş, bu yıllar, tasfiyeci eğilimle Kürdistan Devrimi'ni başarıya götürecek örgüt, kadro ve yaşam anlayışının mücadelesi olarak geçmiştir.

Önder Apo bu nedenle Kemal Pir demiştir, Bêrîtan demiştir. Onların örgüt anlayışını, militanlık anlayışını, yaşam anlayışını bütün örgütün önüne koymuştur. Tasfiyecilik, bu mücadele eden örgüt ölçüleri, kadro ve yaşam ölçüleri ortaya konulduğu için kaçmıştır. Önderlik onlara fazla eleştiri getirmemiş, üzerlerine gitmemiş ama örgüt ölçüsünü, kadro ölçülerini, yaşam ölçülerini önlerine koyunca kaçmışlardır. Önder Apo o dönemde esas olarak eski kadrolara örgütün ve kadroların bu hale gelmesine neden fırsat verdiniz, diyerek eleştirilerin ağırlığını onlara yöneltmiştir. Örgütte bu sorunların ortaya çıkmasına engel olmadıkları için, bu sorunların ortaya çıkmasına izin verdikleri için esas olarak Parti'nin öncü kadroları eleştirilmiştir. Onlar bu ölçülere sahip çıkmadıkları için eleştirilmiştir. Diğerlerinin önüne ise bu ölçüler konulmuştur. Ölçüler konulunca da kaçtılar. Eski kadrolar açısından da bu ölçülerin sahiplenilmesi gerektiği, bu ölçülere sahiplenmeden örgüt yönetimi ve örgüt kadrosu olunamayacağı ortaya konulmuştur. Bu açıdan tasfiyecilik sürecini değerlendirirken esas olarak da eleştiri konusu olan, neden örgüt ölçülerine sahiplenilmemiştir, yaşam ölçülerine ve mücadele tarzına sahiplenilmemiştir; bu konuda iyi bir sahiplenme, iyi bir mücadele verilmeyerek örgüt neden bu hale getirilmiştir yönündeki eleştirilerin iyi bilince çıkarılması gerekir.

Önderlik, doğru örgüt anlayışıyla örgüt ortamını netleştirdiği için tasfiyeciler kaçmıştır

Çünkü, şu ortaya çıkmıştır; örgüt, kadro ve yaşam anlayışı tavsarsa orada her şey bitmiş, bitirilmiş demektir. Bu açıdan da Önder Apo örgüt, kadro ve yaşam anlayışına sahip çıkan, bu ölçülerin altını yeniden vurgulayarak çizen ve böylelikle tasfiyeciliğe karşı doğru örgüt anlayışını koyan yaklaşımıyla örgüt ortamını netleştirmiştir. Netleştirildiği için tasfiyeciler kaçmıştır. Tasfiyeciler ise örgüt ortamını muğlaklaştırarak, örgüt ortamında karışıklıklar yaratarak bu muğlak ve karışık ortamda kendilerini hakim kılmak istemişlerdir. Tasfiyeciliğin çizgisi kapitalist modernite ile Kürt işbirlikçiliğini örgütle uzlaştırma çizgisidir. Mücadele çizgisi değil, teslimiyet çizgisidir, mücadeleyi bırakma çizgisidir. Bu yönüyle o dönemi bilince çıkarmak, o dönemde tasfiyecilik olarak ne dayatıldı, buna karşı hangi ölçüler savunulunca örgüt korundu, hangi ölçüler temelinde örgüt yeniden ayağa kalktı, hangi yönetim, kadro ve örgüt anlayışıyla tasfiyecilik etkisiz kılındı, bunun çok iyi bilinmesi gerekir. Çünkü; 2002-2007 dönemi neyin doğru, neyin yanlış olduğunu çok iyi ortaya koydu. Ne kazandırır, ne kaybettirir, bunları açıkça gösterdi. Bu açıdan o dönemde

neyin kaybettirdiğini, neyin tasfiyeci olduğunu çok iyi görmek, hangi ölçülere sahip olarak, hangi örgüt, kadro ve yaşam ölçülerine sahiplenildiği için örgüt ayakta kaldı bunları iyi anlayarak bu temelde yanlışlıkların ve eksikliklerin ne olduğunu görerek doğruları hakim kılmak gerekmektedir.

Bu açıdan ne doğru, ne yanlış biçiminde soru sormak yanlıştır. Bunlar netleşmiştir. Neyin kazandırdığı, neyin kaybettirdiği netleşmiştir. Önderlik tasfiyecilik döneminde buna, "Kemal Pir ve Bêrîtan çizgisi" dedi. 2002-2007'de esas olarak örgüt anlayışı dağıtılmak istendi, kadro, örgüt yaşamı dağıtılmak istendi. Kürdistan Devrimi'nde bunlar olmadan özgür ve demokratik yaşamı kazanmak mümkün değildir. Kürdistan Devrimi zor koşulların devrimidir. Zor koşullarda da zor koşullara dayanacak örgüt gerekir, kadro, yaşam, örgütlülük anlayışı gerekir, öz güç, kendine güvenme gerekir. Kürt Özgürlük Hareketi'nin en temel değerleri bunlardır. Bugüne kadar önderlik gerçeğinde somutlaşan örgüt anlayışı, kadro anlayışı, yaşam anlayışıyla başarı kazanılmıştır. Bunlardan vazgeçilebilir mi? Rêber Apo gerçeği ortadadır, nasıl yaşadığı ortadadır, nasıl mücadele ettiği, nasıl bir örgüt anlayışında olduğu ortadadır. Liberalizmin, yanlışlıklara karşı mücadele etmemenin, yanlışlıklarla yan yana yaşamanın örgütü çökerttiği, örgütü bitirdiği 2002, 2003, 2004, 2005 tasfiyeciliğinde görülmüştür.

Kuşkusuz 2002-2006 yılları arasındaki tasfiyecilik esas olarak da kapitalizmin, kapitalist modernitenin Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra dünyaya ideolojik, siyasi ve kültürel olarak hakim olma süreciyle bağlantılıdır. Kapitalizm özellikle 2000'li yıllardan sonra dünyada önemli bir hamle yapmıştır. 1990'lı yıllarda ideolojik ve siyasi hamlesini yaparken, 2000'li yıllarda ekonomik ve kültürel hamleyi de buna eklemiş ve dünyayı sarsan, etkileyen duruma gelmiştir. Bu yönüyle tasfiyeciliğin örgüt, kadro, yaşam anlayışını bozması dünyada gelişen kapitalist modernitenin zihniyetinin, ideolojik-politik saldırısının, ekonomik ve kültürel anlayışının sonucudur. 2005'te gerçekleşen PKK'nin Yeniden İnşa Kongresi'yle bu tasfiyeciliğe karşı bir tutum alınmıştır. Ancak artık tasfiyeciliğin örgüt içine sızmasını sağlayan başka etkenler de vardır. Kapitalist modernitenin yarattığı bireyciliğin, maddiyatçılığın şahlandırılması, toplumsallığı dağıtarak bireysel yaşam anlayışını zirveleştirmesi, tüm bunlar dünya genelinde olduğu gibi Kürt Özgürlük Hareketi açısından da mücadeleyi olumsuz etkileyen etkenler olarak etkisini ortaya koymaktadır. Bu açıdan son zamanlarda ortaya çıkan örgüt, kadro ve yaşam anlayışı konusunda bir de kapitalizmin saldırısını görmek gerekiyor. Kapitalist modernitenin toplum üzerindeki etkisini görmek gerekiyor. Kürt Özgürlük Hareketi de sürekli toplumla iç içe olan, toplumun parçası olan bir harekettir. Gerilla alanları dışında kadrolar yoğun olarak toplumla iç içe yaşamaktadır. Bir nevi örgüt sistemle yan yanadır, sistemle iç içedir. Bu bakımdan bu saldırılara karşı güçlü bir ideolojik ve örgütsel duruş, yaşam duruşu ortaya çıkmadığı takdirde kapitalist modernitenin çok yönlü saldırısının karşısında örgüt kadrolarının, örgüt ve kadro yaşamanın ayakta kalması kolay değildir.

Bunu son yıllarda en yoğun biçimde gördük. Bakur'da görmekteyiz, Türkiye'de görmekteyiz, Avrupa'da, Rojava'da, hatta mücadelenin bütün alanlarında görmekteyiz. Gelinen aşamada tasfiyecilik saldırısı bir de doğrudan kapitalist moderniteyle ilgilidir. Kapitalist modernitenin ideolojik ve kültürel saldırısıyla ilgilidir. Artık bunlardan uzak durmak mümkün değildir. İnsanların beynine nüfuz ediyor, ruhuna nüfuz ediyor, yaşamına nüfuz ediyor, her şeyine nüfuz ediyor. İdeolojik ve kültürel saldırı araçları o kadar artmıştır ki, artık doğru örgüt anlayışını, kadro anlayışını, yaşam anlayışını ayakta tutmak için sürekli mücadele verilmesi gerekiyor. 20-30 yıl önce sistemin etkilerine karşı mücadele daha kolaydı. Kapitalizm, kapitalist modernite toplumlar üzerinde, insanlar ve örgütler üzerinde bu kadar etkili değildi. Hatta toplumsal değerlerin, örgütsel değerlerin kapitalist moderniteye karşı mücadele gücü yüksekti. Ama gelinen aşamada durum değişmiştir. Kapitalist modernite özellikle reel sosyalizmin yıkılması ve kendini ideolojik, siyasi, kültürel ve ekonomik güç olarak tam hakim görmesinden sonra saldırılarını arttırmıştır. Bu durumu 'tarihin sonu' olarak bile ifade etmişlerdir. Bu yoğun ideolojik, politik, kültürel saldırıdan toplumlar ve insanlar etkilenmektedir. Eğer alternatif bir sistem ortaya konulmazsa sadece kapitalizme ve emperyalizme karşı olmak yetmemektedir. Onun modernitesine de karşı mücadele etmek, onun modernitesine karşı demokratik güçlerin, sosyalist güçlerin kendi modernitelerini, demokratik modernitelerini ortaya koymaları gerekmektedir. Örgüt ve kadroya yönelik saldırılar bir de bu boyutuyla ele alınmalıdır.

Kapitalist moderniteye karşı bir mücadele duruşu gösterilmeden doğru örgüt anlayışı oturtulamaz

Kapitalizmin, kapitalist modernitenin tüketim toplumu yaratma koşullarında, maddiyatçılığı ve bireyciliği geliştirdiği koşullarda kadroda her türlü yanlış eğilim, basit yaşam eğilimleri, yetersizlikler, örgütsel gevşeklikler, yaşamda gevşeklikler, yanlışlıklara karşı mücadelede gevşeklikler ortaya çıkmaktadır. Kapitalist modernite en başta da kadroyu, örgütü gevşetmektedir. Örgütün, kadronun yanlışlıklara karşı mücadelesini engellemekte, yanlışlıklara karşı mücadeleyi gevşetmekte, liberalize etmektedir. Liberalizmin özgürlükle alakası yoktur. Kapitalizme karşı özgürlük mücadelesi verecek güçleri etkisizleştirme düşüncesi ve tarzıdır. Liberalizm bir de bu yönüyle saldırısını arttırmış bulunmaktadır. Liberalizmin devrimci örgütlerin, özgürlük güçlerinin, halk güçlerinin kapitalizme karşı, kapitalist moderniteye karşı, liberalizme karşı mücadelelerini gevşeten, sistem değerleriyle yan yana yaşamayı ortaya çıkaran bir tarzı ve yaklaşımı bulunmaktadır. Bu görülmeden ve aşılmadan artık toplumdaki yanlışlıkları, örgüt içindeki ve kadrodaki yanlışlıkları gidermek mümkün değildir. Kadrodaki yanlışlıkların önemli bir boyutunun da kapitalist modernite etkisiyle ortaya çıktığını, kapitalist modernitenin saldırısı temelinde örgütte, kadroda basit yaşam arayışları, alışkanlıkları ortaya çıktığını görmek gerekmektedir. Kapitalist modernitenin yaşam, özgürlük, demokrasi, değerler anlayışı sadece toplumu değil, örgütü de kadroları da etkilemektedir. Bu gerçekliğin görülmesi gerekiyor. Bu açıdan eksikliklere, yanlışlıklara karşı mücadele ederken, Kürt Özgürlük Hareketi'nin ölçülerinin ne olması, kadro ve yaşam ölçülerinin ne olması gerektiğini söylerken bu ilk kuruluş dönemindeki örgüt ve kadro ölçüleri, 1980-84 arasındaki örgüt ve

Özgürlük Hareketi'nde kadroda her zaman yetersizlikler olmuştur. Özgürlük Hareketi'nin bir karakteri de eksikliklere ve yanlışlıklara karşı sürekli mücadeledir, yetinmemedir. Özgürlük Hareketi'nde yetinmenin gerçekleştiği an yenilgi yaşanır. Çalışmada ya da bir şeyleri ortaya çıkarmada yetinme demek; kendini yenilgiye açık tutmak demektir. Yetinmek demek; gaflet demektir. Kürt gerçeğinde böyledir.

Kürt Özgürlük Hareketi gerçeğinde temel güç kaynağı ilkelerdir, ölçülerdir, tarzdır, tempodur, devrimci militanlıktır. Kendini tamamen özgür yaşama vermedir. Özgür yaşamın aşığı olmadır. Basitlikten, kölelikten, her türlü gerilikten nefret etmedir. Önderlik bunu çok önemli görmüştür. Basitlikten, gerilikten, kölelikten, zayıflıktan nefret etti, öfke duydu. Zaten bunu yaratmasaydı ne kendisi büyük güçle önderlik olabilirdi ne de Kürt gerçeğinde gerçekten halkına aşık, özgürlüğe aşık bir kadro gerçeği ortaya çıkarabilirdi.

Özgürlük tutkusundan uzaklaşmış toplum kendisini ölüme yatırmış demektir. Birey özgürlük tutkusundan uzaklaştığı an kendini ölüme, köleliğe yatırmış demektir. Kölelik, toplum ve birey için ölümdür. Bu yönüyle özellikle de soykırımcı sömürgecilik, Kürdün ve toplumun iradesini kırmak ister. Toplumun iradesini kırarak özgürlük tutkusunu ortadan kaldırır. İrade kırma, özgürlük tutkusunu ortadan kaldırmadır. İrade kırma, bireyin ve toplumun her türlü köleliğe, her türlü boyun eğmeye açık hale gelmesi demektir.

kadro ölçüleri, tasfiyecilik döneminde yanlış örgüt anlayışına karşı, kadro ve yaşam anlayışına karşı doğru ölçülerin ortaya konulmasının anlaşılması, bunların bilince çıkarılması gerekmektedir. Yani son yıllarda kapitalist modernitenin saldırıları karşısında ortaya çıkan yaşam anlayışlarının, örgüt ve kadro anlayışlarının da, yanlış tarzların, üslubun ve mücadele anlayışının da anlaşılması, buna karşı bir mücadelenin, duruşun gösterilmesi gerekiyor.

Kapitalist moderniteye karşı bir mücadele duruşu, bir yaklaşım gösterilmeden doğru örgüt, kadro ve doğru yaşam anlayışını oturtmak mümkün değildir. Bu açıdan kapitalist moderniteye, kapitalizme, onun yarattığı etkilere karşı sürekli bir mücadele içinde olmak lazım. Sadece toplum içindeki etkilerine karşı mücadele değil, örgüt içindeki etkilerine karşı, kadro üzerindeki etkilerine karşı da mücadele içinde olmak lazım. Bunlar görülmeden, yapılmadan yanlışlıkları, eksiklikleri sadece sözle gidermek mümkün değildir. Bunlar yanlıştır, ortadan kalksın, demekle de sonuç almak mümkün değildir. Burada bir ideolojik saldırı, kültürel saldırı vardır. Bu açıdan buna karşı da süreklileşen bir ideolojik mücadele, kültür mücadelesi, örgüt kültürü, kadro kültürü, yaşam kültürü mücadelesinin verilmesi gerekiyor. Kapitalist moderniteye karşı demokratik modernite mücadelesini en başta da örgüt ve kadro kendisinde somutlaştıracak; demokratik moderniteyi somutlaştıracak ki bu mücadeleyi yürütsün, başarılı kılsın. Bu olmadan kapitalist modernitenin son yıllarda örgüt ve kadroda yarattığı etkilerin önüne geçilemez; örgütlü bir tasfiyecilik olmadan da, 2002-2007 arasında olduğu gibi örgüt tasfiye olabilir, kadrolar tasfiye olabilir, kadrolar bitebilir. Artık tasfiyecilik sadece örgütlü gruplardan ve çevrelerden değil, en az onun kadar, hatta ondan kat kat daha fazla kapitalist modernite tarafından örgüte ve mücadeleye dayatılmaktadır.

Kürt gerçeğini ve düşman kavramını tanıma her dönemde irdelenmesi gereken bir konudur

Bu çerçeveden baktığımızda kadroda bugün açığa çıkan basit yaşam alışkanlıklarının, ölçülerde düşmenin, zayıflamanın üç temel etkeni olduğunu söyleyebiliriz. Kuşkusuz başka etkenler de vardır ama bu üç temel etkenin ortaya çıkan eksikliklerde, yetmezliklerde, basit yaşam arayışlarında devrimci mücadelenin tarzını, temposunu, üslubunu düşürmede ve bozmada en temel etkenler olduğunu görmek önemlidir. Bunlardan birincisi; her şeyden önce düşman gerçekliğini tanıma konusudur. Düşman gerçekliğini de, Kürt toplumu ve Kürdistan üzerinde yarattığı tahribatlar, sonuçlar üzerinden, uyguladığı politikalar, amaçlar çerçevesinde ele almak gerekmektedir. İkincisi; bugün çok önemli hale gelmiş olan kapitalist modernitenin toplumda, bireyde, kadroda yarattığı etkilerdir. Kapitalist modernitenin geçmiş dönemlere nazaran hem toplumda hem örgütte hem kadroda yaşam, tarz, tempo ve üslupta çok önemli olumsuzluklara zemin sunduğunu söylemek gerekir. Üçüncüsü ise; özgürlük tutkusu zayıflığıdır. Bu da önceki iki etkenle bağlantılıdır. Özgürlük tutkusunun zayıflığını yaratan da kendi gerçeğini, durumunu, köleliğin ne yarattığını; toplumda, kadroda, bireyde ne yarattığını anlamama ve bilememe durumudur. Bunda yine kapitalist modernitenin etkisi vardır. Kapitalist modernite etkisiyle özgür ve demokratik yaşamın önemini, anlamını, değerini kavramama ortaya çıkmaktadır. Kapitalizmin yarattığı değerler, yükselttiği ölçüler özgürlük tutkusunda, demokratik yaşam özleminde zayıflık ortaya çıkarmaktadır. Bunda da düşmanı tanımama, kendi gerçeğini normal görme, kapitalist modernitenin yarattığı etkilerle, yanlışlarla yan yana yaşamanın normalleşmesi temel etkendir. Öyle ki; kapitalist modernitenin yarattığı bireycilik, liberalizm yaklaşımı özgürlük ve demokrasi anlayışını da saptırmıştır. İnsanlar çok derin köle olduğu halde, en derin köleliği yaşadıkları halde kendilerini özgür görmekte ya da kapitalist toplumun köleleştirici koşullarında yaşam normal görülmektedir. İşte bu üç temel etken kadroda yaşam anlayışı ve ölçülerde düşüklük yaratmakta, inisiyatifli, etkili bir öncülük duruşu, kadro duruşu ortaya çıkarmada zayıflıklar yaşatmaktadır.

Kürt gerçeğini ve düşman kavramını tanıma her dönemde aynı hassasiyetle üzerinde durulması, irdelenmesi gereken bir konudur. Çünkü; düşman günümüzde geçmişten farklı olarak mücadelenin geliştiği, toplumun bilinçsizliliği koşullarında kendini farklı gösterme, yüzüne maskeler takma, özel ve psikolojik savaşı daha fazla yaygınlaştırma çalışması yürütmektedir. Bu yönüyle yoğun biçimde yürütülen özel savaş ve psikolojik savaş saldırısı altında düşman gerçeğini tanımama, maskeleme, örtme durumu ortaya çıkmaktadır. Öyle ki, özel ve psikolojik savaşla Kürtler kendi gerçeğini yeterince görememektedir. Yine kapitalizmin tüketim anlayışıyla, özel ve psikolojik savaşla kendi durumunu görmek, köle yaşamını görmek yerine, başka gündemler, başka duygular yaşanmaktadır. Kürt gerçeğinin, toplumun kendi gerçeğinin görmesini engellemek için toplum farklı duygularla, farklı amaçlarla oyalanmaktadır. İnsanların öncelikleri artık özgürlük, demokrasi, kendi kimliğini tanıma değil de, tüketim toplumuna, tüketim maddelerine erişme, maddi yaşam öne çıkarılmaktadır. Kapitalist modernite toplumsal değerlerin, ulusal değerlerin tümden ortadan kaldırıldığı ve tamamen maddiyatçılığın otaya çıkarıldığı bir toplum gerçeği yaratmaktadır. Bu çerçevede Kürt toplumunun kendini tanıması, kendi gerçeğinin farkına varması engellenmekte, köle yaşam, sömürgeci yaşam normalleştirilmekte, normal bir yaşam olarak görülmektedir. Yine özel savaş, psikolojik savaşla ve kimi söylemlerle ya da Kürtler üzerindeki soykırımı engellemeye, hatta soykırıma hizmet eden kimi kırıntılarla, en fazla teşhir olduğu dil ve kültür konusunda bazı yumuşamalar yaparak soykırımcı sömürgeci karakterini gizlemeye çalışmaktadır. Bu tür yumuşamaları yaparken, diğer taraftan da esas olarak başka alanlarda sert tedbirlerle, daha farklı sert-yumuşak birçok tedbirle Kürdün soykırımını hızlandırmaktadır. 'Dilde, kültür alanında yumuşama yaratıyorum' derken, TRT 6'yı açmış ya da başka konularda böyle dönemsel yumuşak yaklaşımlar gösterirken, diğer taraftan Türkiye'de dilini konuşan, kültürünü yaşamak isteyen, müziğini dinlemek isteyen Kürtler üzerinde yoğun baskı kurmaktadır. Her fırsatta bir şey bahane edilerek Kürtler linç edilip iradesi kırılmak istenmektedir. Bunların hepsi MİT tarafından, devlet tarafından yönlendirilen bilinçli politikalardır. Ama diğer taraftan da sanki Kürt diline, kültürüne tahammül ediyormuş gibi yaklaşımlar

gösterilmektedir. Bu açıdan düşman gerçeğini tanıma, kendi gerçeğini tanıma çok çok önemlidir.

Soykırım gerçeğini yaşayan bir halkın evlatları, gençleri nasıl yaşamalıdır?

Soykırımcı özel savaş gerçekliğini kavramada bir an uzaklaşıldığı ve bu konudaki tehlike derin hissedilmediği, soykırım uygulamaları karşısında toplum ve kadro soykırımı hissedip titremediği, bunun tehlikesi, ağırlığı karşısında derin bir sorumluluk ve görev duygusu ve bunun yaratacağı ağır sonuçları hissetmediği takdirde toplum ve kadro soykırımcı yaşam gerçekliğini normal, hafif ve yaşanılabilir görür. Böyle olunca da şu kadro ölçüleriyle de, şu yurtseverlik ölçüleriyle de çalışsam yeterlidir, kadro görevlerimi, yurtseverlik görevlerimi yerine getiriyorum, mücadele görevlerimi yerine getiriyorum, gibi bir yanılgı içine girilir. Önderlik ise şunu söylüyordu, "Ben soykırımcı sömürgeciliğin nefesini ensemde hissediyorum. Bir an dursam, çalışmasam, tempomu yükseltmesem yok olacağımı görüyorum." Gerçekten hala da soykırımcı sömürgecilik gerçeği Kürtler açısından böyledir. Hiçbir zaman bu karakterini bırakmamıştır. Önderlik gerçeği, PKK gerçeği ya da Kürt Özgürlük Hareketi gerçeği bunu görerek büyük mücadele etmiştir, çalışmıştır. Ama şimdi bu konuda kadroda gevşemeler vardır, çalışan yurtseverlerde, toplumda gevşemeler vardır. Bu yaklaşımların olduğu yerde her türlü basit yaşam arayışı da, ölçülerin düşüşü de yaşanır.

Düşman kavramını normal gören bir yaklaşım, soykırımcı sömürgeciliği hücrelerinin derinliklerinde hissetmeyen bir yaklaşım tabii ki pasif bir duruş gösterir, ilkeli olmaz, ölçülü olmaz, tarzını geliştirmez. Düşman kavramını derinden hisseden başarmak ister, yenilmemek, kaybetmemek ister. Kaybetmek istemeyen de basit yaşama kendini vermez, seyirci kalamaz, pasif duramaz. İlkelerini, ölçülerini, tarzını zayıflatamaz. Çünkü; bunlarda yenilgiyi, ölümü görür, bunlarda köleliği görür. Nitekim Önderlik, bu tür basit yaşam alışkanlıklarının, pasif duruşların, sorumluluktan, ciddiyetten uzak yaklaşımların, kendini yeterli vermeme yaklaşımlarının ölüm olduğunu, Kürdün soykırıma uğratılması anlamına geldiğini vurgulamıştır. "Ben bu nedenle nefes nefese mücadele veriyorum" demiştir. Dünya tarihinde hiçbir siyasal önderliğin, hiç kimsenin yapamadığı bir çalışmayı, tarzı, tempoyu ortaya koymuştur.

Neden bu kadar tarz, tempo, neden bu düzeyde çalışma, yoğunlaşma; bunların çok iyi görülmesi gerekiyor. Önder Apo her saniyesini bu halk için, bu örgüt için verirken, yoğunlaşmadan dolayı çatlar hale gelirken, boş geçen bir saniyeyi kendisi için ölüm olarak görürken soykırımı yaşayan bir halk nasıl yaklaşmalıdır? Soykırım gerçeğini yaşayan bir halkın evlatları, gençleri nasıl yaşamalıdır? Böyle bir soykırımı ortadan kaldırmak isteyen, özgür yaşamı isteyen bir toplum, bir kadro nasıl olmalıdır? Bunlar ortadadır. Bu yönüyle zayıflıkların nereden kaynaklandığını görmek gerekiyor. Bu konularda derinleşmeme, yoğunlaşmama, sorumluluktan, ciddiyetten uzaklık ister istemez zayıflıklar ortaya çıkarır. Bu açık ve net bir durumdur.

Kuşkusuz Özgürlük Hareketi'nde kadroda her zaman yetersizlikler olmuştur. Özgürlük Hareketi'nin bir karakteri de eksikliklere ve yanlışlıklara karşı sürekli mücadeledir, yetinmemedir. Özgürlük Hareketi'nde yetinmenin gerçekleştiği an yenilgi yaşanır. Çalışmada ya da bir şeyleri ortaya çıkarmada yetinme demek; kendini yenilgiye açık tutmak demektir. Yetinmek demek; gaflet demektir. Kürt gerçeğinde böyledir. Soykırımcı sömürgecilik gerçeği karşısında yetinmeci yaklaşım göstermek, bir an böyle bir tutum içine girmek demek kaybetmekle eş anlamlıdır. Bu nedenle sürekli bir duyarlılık ve mücadele olmuştur, yanlışlıklara karşı tutum alma olmuştur, yanlışlıklarla yaşanmamıştır, yanlışlıklarla yaşamanın tehlikeleri bilindiğinden yanlışlıklarla mücadele edilerek giderilmeye çalışılmıştır. Ancak kapitalist modernite koşullarında durum çok çok farklıdır. Kapitalist modernite toplum üzerinde, kadro üzerinde çok yoğun etkilere sahiptir. Toplumda da, kadroda da yanlış eğilimler geliştirir. Bu yönüyle geçmişteki insanların söylediği ve yaptığı nefs mücadelesinin, iç mücadelenin kapitalist modernite koşullarında daha yoğun olması gerekiyor. Kişinin sürekli kendini sorgulaması gerekiyor. Elli yıl önce de böyleydi, yüz yıl önce de böyleydi; nefs mücadelesi, içteki yanlışlıklara karşı mücadele gerekliydi ama şimdi bin kat daha fazla gereklidir. Çünkü; kapitalist modernitenin toplum ve birey üzerindeki etkileri bin kat artmıştır.

Önder Apo, kapitalizm için 'kanserojen toplum' değerlendirmesi yaptı. Yani kapitalist modernite girdiği yeri bozar, hasta eder, kanserleştirir. Kanserleşme demek toplumun çürümesi, vücudun çürümesi, etkisiz hale gelmesidir. Her türlü zayıflığın, yanlışlığın, eksikliğin yaşanması demektir. Bu açıdan kapitalist modernite ölçü bırakmaz, hiçbir güç bırakmaz. Kapitalist modernite zayıf insan demektir, güçsüz insan demektir, yetersiz insan, eksik insan demektir. Kapitalist modernitede moral değer, manevi değer yoktur; tek değer vardır, tüketen toplum ve tüketim maddelerine erişmektir. Bu modernitenin yarattığı toplum da birey de tamamen maddiyatçılığa, bireyciliğe, tüketime endekslidir. Böyle bir yerde soykırımcı sömürgeciliğe karşı güçlü toplum, güçlü kadro gerçeği yaşanamaz. Toplum ve kadro içten çürütülür. Toplum ve kadro içten teslim alınır. Kapitalist modernite bu demektir. Kapitalist modernite koşullarında her türlü basit yaklaşım ortaya çıkabilir. Bunların hepsi de bireycilikten, maddiyatçılıktan ileri gelir. Moral değerlerden, manevi değerlerden yoksunluktan ileri gelir. Manevi değeri, moral değeri bulunmayan birisi sorumluluk duymaz, ciddi olamaz. İlkeli ve ölçülü olamaz. Herhangi bir değere bağlı olmaz. Herhangi bir değer için mücadele etmez. Herhangi bir değer onun için önemli değildir. Onun için uğruna mücadele edilecek değer yoktur. Onun için bırakalım uğruna ölünecek değer, uğruna mücadele edecek değer bile yoktur. Uğruna mücadele edilecek tek şey bireyciliktir, maddiyatçılıktır. Bu yönüyle kapitalist modernite koşullarında, kapitalist modernitenin bireyciliğine, maddiyatçılığına, bozuculuğuna, çürütücülüğüne karşı mücadele vermeden, onun değer olarak gördüğü her şeye karşı toplumun manevi değerlerini, moral değerlerini, örgüt içinde oluşan moral değerleri ortaya koymadan, bu temelde kapitalist moderniteye karşı mücadele etmeden ne basit yaşam alışkanlıkları, ne pasif durum, ne de ilkesiz, ölçüsüz duruşlar giderilebilir.

Kapitalist moderniteden etkilenmemek için özgürlük tutkusuyla mücadele etmek şart

Kapitalist modernitenin hakim olduğu, etkili olduğu bir kadronun tarzı olmaz, ölçüsü olmaz, üslubu olmaz, bireycidir. Bireycinin üslubu kendine göredir; örgüte ve topluma göre değildir. Başarıya, zafere, özgürlüğe göre değildir; kendine göredir. Kendine göre bir tarz, kendine göre ölçüler, kendine göre ilkeler büyük özgürlük mücadelesinin ihtiyacını karşılayabilir mi? Hele Kürtleri soykırıma uğratmak isteyen özel ve psikolojik savaş karşısında ayakta kalınabilir mi, mücadele edilebilir mi? Tabii ki edilemez. Bu yönüyle kapitalist modernitenin toplum ve birey üzerinde, kadro üzerindeki etkilerinin çok iyi irdelenmesi gerekir. Bu konuda zayıflık vardır, yetersizlik vardır. Ya da büyük bir gaflet ve yanılgı vardır. Kendisinin etkilenmediğini, kapitalist moderniteye karşı olduğunu söyler ama en fazla da kapitalizmi yaşar, kapitalizmle yan yana yaşar, kapitalizmin değerleriyle, ölçüleriyle yaşar. Kapitalizmin ölçüleri ve değerleri onu etkilemiştir, farkında bile değildir. Kapitalizm önceden bu kadar etkili değildi, güçlü değildi. Bu koşullarda bile Önder Apo, kapitalizme karşı büyük mücadele veren, ömürlerini kapitalizme karşı mücadele içinde geçiren Marks ve Engels gibi sosyalist önderleri kapitalizmin etkilerinden kurtulamadıkları için eleştirmektedir. Kapitalist modernite, liberalizm, onun modernitesi, onun kültürü kendisini öyle cilalıyor, öyle boyuyor, öyle bir gösterişle sunuyor ki, herkesin gözünü kamaştırıyor, herkesi etkiliyor. Bu yönüyle kapitalizm koşullarında yaşayıp da etkilenmemek mümkün değildir. Ancak sürekli bir nefs mücadelesi olursa etkilenilmez. Sürekli bir özgürlük tutkusuyla mücadele edilirse etkilenilmez. Düşman gerçeği sürekli hissedilirse etkilenilmez. Kürt gerçeğinin yaşadığı sıkıntılar, zorluklar, soykırım, bu halkın yaşadığı acılar derinden hissedilirse o zaman bu tür etkilere karşı mücadele edilir, zayıflıklar giderilir ve güçlü kadro olunur. Hiçbir zayıflığı yaşamayan, her türlü baskı karşısında, zulüm karşısında ayakta kalan, koşullar ne kadar zor olursa olsun, imkansızlıklar ne kadar fazla olursa olsun kesinlikle mücadele eder ve başarır. Zaten Kürt gerçeğinde başarmanın kanunu, zorluklara karşı mücadele etmektir. Kürdistan Devrimi zor koşullar karşısında mücadele etmektir. Zor koşulları mücadele gerekçesi yapan, imkansızlıkları mücadele gerekçesi yapan, zor koşullarda ve imkansızlıklarda başaracağına inanan bir devrimcilik, bir kadro gerçekliği Kürdistan'da sonuç alabilir, başarılı olabilir. İmkan arayan, kolay koşullar arayan Kürdistan'da kaybeder. Kürdistan'da ne kolay koşullar olur ne de istenilen imkanlar olur. Bu açıdan kapitalist moderniteye karşı moral değerleri, manevi değerleri güçlü tutanlar kazanır.

Şunu da söyleyelim; günümüzde kapitalist modernite karşısında yenilmeyenler, kapitalizmin ayartıcılığı karşısında yenilmeyenler başarı ve zafer elde edecek kadro ve örgüt olabilirler. İlk önce kendi içlerinde kapitalizmi, kapitalist moderniteyi yeneceklerdir. İlk önce kendi içlerinde devletin özel savaşını, psikolojik savaşını yeneceklerdir. İlk başlarda kendilerinde bu tür zayıflıkları yaratan etkiler karşısında başarı kazanacaklardır ki, kendilerini güçlendireceklerdir ki genel mücadelede zafer ve başarı getirsinler. Kendileri kapitalist moderniteye karşı mücadele edemeyenler, kendi iç gericiliğine karşı mücadele edemeyenler, kendi zayıflıklarını gideremeyenler bir halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesini sonuca götüremez. Bu açıdan Önderliğin her zaman belirttiği gibi nefs mücadelesi önemlidir. Zaten Ortadoğu kültüründe ve İslamiyet'te nefs mücadelesi cihad-ı ekberdir. Cihad-ı ekber, eskiden de gerekli bir şeydi, şimdi bin defa daha gereklidir. Kapitalizmin ayartıcılığı, kapitalist modernitenin ayartıcı ve bozucu etkileri, basit yaşam, bireysel yaşam yaratan etkileri karşısında durulmazsa, bunun kölelik olduğu görülmezse, bu etkilerle mücadele edilmediği takdirde Kürdün özgür ve demokratik yaşamının sağlanacağı görülmezse kadroda basit yaşam alışkanlıkları hemen açığa çıkar. Bu da pasif duruş, idareci, gününü kurtaran yaklaşımlar ortaya çıkarır. Çünkü kapitalist modernite, bunun yarattığı kişilik ve toplum bu tür özellikleri yaratır. Devrimci ve kadro olan ise verili olana yenilmeyen, verili olanı yenilgiye uğratan, onu aşan, onun kölelik olduğunu gören, onun Kürdü bitiriş olduğunu gören kişidir. Böyle bir kadro gerçeği kendini güçlü kılabilir. Basit yaşam alışkanlıklarını bir tarafa bırakanlar, pasif duruşu, izleyici duruşu bir tarafa bırakarak mücadele edenler, ilkeleri ve ölçüleri sahiplenip yükselterek tarzını ve temposunu bu devrimi başarıya götürecek düzeye çıkaranlar gerçekten kadro olabilirler.

Kürt Özgürlük Hareketi gerçeğinde temel güç kaynağı ilkelerdir, ölçülerdir, tarzdır, tempodur, devrimci militanlıktır. Kendini tamamen özgür yaşama vermedir. Özgür yaşamın aşığı olmadır. Basitlikten, kölelikten, her türlü gerilikten nefret etmedir. Önderlik bunu çok önemli görmüştür. Basitlikten, gerilikten, kölelikten, zayıflıktan nefret etti, öfke duydu. Zaten bunu yaratmasaydı ne kendisi büyük güçle önderlik olabilirdi ne de Kürt gerçeğinde gerçekten halkına aşık, özgürlüğe aşık bir kadro gerçeği ortaya çıkarabilirdi. Önderlik geriliklere, köleliğe, çirkinliğe öfkeyi derinleştirdi, tepkiyi derinleştirdi ve böylelikle önderlik gerçeğini, özgürlük militanını, özgürlük gerçeğini ortaya çıkardı. Kürdün yaşadığı geriliklere öfke duydu. Basit yaşam arayışlarına öfke duymasaydı sömürgeciliğe de güçlü öfke duymazdı. Sömürgeciliğe büyük öfke duymasaydı kendini, örgütü ve kadroyu bu kadar güçlü tutmazdı. Önderlik ve önderlik çizgisinde yürüyen şehitler başarıdan başka bir seçeneği görmedi. Yenilgiyi kabul etmedi. Tek amaç olarak başarıyı hedefledi. Zaferi ve başarıyı hedefleyen de her türlü geriliği yenendir, kendinde yenilgiye uğratandır.

Özgürlük tutkusu eksik olduğunda köle olma, gerilikler ve basit yaşamlar normalleşir

Kadrodaki basit yaşam alışkınlıklarını, pasif durumları, ilkesizlikleri, ölçüsüzlükleri, tarz ve yöntemdeki eksiklikleri ortaya çıkaran temel bir etken de özgürlük tutkusundaki zayıflıktır. Özgürlük tutkusu deyip geçmeyelim; özgürlük, insanın doğasıdır. İnsanın, toplumun doğası özgürlükle var olabilir. Ya da özgürlük insanın ve toplumun doğasını mükemmel yapar, doğru ve yeterli hale getirir. Özgürlükle toplum ve insan var olabilir. Toplumun ve insanın kendisini bütünlüklü görmesi, tam görmesi, yeterli görmesi, kendinden memnun olması, moral değerlere sahip olması, mutlu olması özgürlükle ilgilidir. Bu açıdan özgürlük tutkusu çok önemlidir. Özgürlük tutkusundaki zayıflık, her türlü gerilik demektir, çürüme demektir, yanlışlıklarla yan yana yaşama demektir. Özgürlük tutkusu eksik olduğunda köle olma normalleşir, gerilikler, basit yaşamlar normalleşir. Bu açıdan özgürlük tutkusunun zayıflığı bir toplum için, bir birey için büyük zayıflık yaratır. Özgürlük tutkusu zayıf olan topluma veya bireye her türlü hastalık bulaşır. Özgürlük tutkusu, toplum ve bireyin direnç kaynağıdır. Özgürlük tutkusu, bireyin ve toplumun savunma mekanizmasıdır. Bu açıdan özgürlük tutkusu zayıfladığı an, toplumun ve bireyin direnci de zayıflar. Nasıl ki antikorlar vardır, bunlar hastalığa

karşı direnç güçleridir, aşılar vardır, hastalığa karşı direnç güçleridir, özgürlük tutkusu da toplum için, birey için direnç kaynağıdır. Bu yönüyle özgürlük tutkusunun zayıflığı toplumda ve bireyde çok ağır sonuçlar doğurur.

Özgürlük tutkusundan uzaklaşmış toplum kendisini ölüme yatırmış demektir. Birey özgürlük tutkusundan uzaklaştığı an kendini ölüme, köleliğe yatırmış demektir. Kölelik, toplum ve birey için ölümdür. Bu yönüyle özellikle de soykırımcı sömürgecilik, Kürdün ve toplumun iradesini kırmak ister. Toplumun iradesini kırarak özgürlük tutkusunu ortadan kaldırır. İrade kırma, özgürlük tutkusunu ortadan kaldırmadır. İrade kırma, bireyin ve toplumun her türlü köleliğe, her türlü boyun eğmeye açık hale gelmesi demektir. Bu nedenle irade kırma saldırısı yapılıyor. İrade kırma saldırısı özgürlük tutkusunu kırmaya yöneliktir. Toplumda, bireyde özgürlük tutkusunu ortadan kaldırmadır. Bu zayıfladığında, ortadan kalktığında artık o toplumu, o bireyi esir almak mümkündür. Özgürlük tutkusu zayıf olan toplumlar güçsüz toplumlardır. Kendini güçlendirecek değerler yerine, soykırımcı sömürgeciliğin, kölecilerin, toplumu egemenlik altında tutmak isteyenlerin istediği bir toplum yaşamı, birey yaşamı, toplum ve birey değerleri ortaya çıkar. Artık toplumun önceliği özgürlük olmaz, özgürlük tutkusu peşine koşmaz, basit yaşam peşinde koşar. Topluma, karnını doyurursan, yemek yersen, ürersen yeterlidir, derler. Özgürlük tutkusu yerine, kölenin, toplumun sadece fiziki varlığını yaşatacak şeyler öncelik olarak önüne konulur. Çünkü; fiziki varlığı yaşatılacak ki, o toplum emeğinden, değerlerinden faydalanılsın.

Bu yönüyle de egemenlik kurmak isteyenler en başta da özgürlük tutkusunu kırarlar, özgürlük tutkusu yerine başka duygular, başka ölçüler yerleştirirler. Özellikle de kapitalist modernite koşullarıyla soykırımcı sömürgecilikle psikolojik savaş, özel savaş birleştiğinde özgürlük tutkusu için ölüm çanları çalar. Soykırımcı sömürgecilik kapitalist moderniteyle el ele kapitalist modernitenin değerleriyle ya da değersizlikleriyle el ele toplumdaki özgürlük tutkusunu öldürür, çürütür. Bireyi ve kadroyu irade kırılmasına ve yenilgiye uğratır, boyun eğdirir, basitleştirir, moral değer bırakmaz. Sadece sömürgeciliğe boyun eğen, onun dediği gibi yaşayan, onun dediği gibi düşünen bir toplum gerçeği ortaya çıkar. Bugün Kürt toplumu üzerinde, Kürdistan gerçekliği üzerinde böyle ağır bir saldırı yapılmaktadır. Çok yönlü; bir taraftan fiziki saldırıyla, zulümle, zorla, acı çektirerek, işkence yaptırarak insanların iradesi kırılmak istenirken, diğer taraftan da psikolojik savaşla, moral değerlerle oynanarak ya da özgürlük tutkusu yerine başka duygular, düşünceler konarak, özgürlüğü anlamsızlaştırılarak iradesi kırılmış, tamamen basit düşünen, basit yaşayan, özgürlük, demokrasi, toplumsal değerleri düşünmeyen bir toplum ve birey haline getirilir. Günümüzde Kürdistan toplumu üzerinde bu yönlü çok yoğun ve kapsamlı saldırılar yürütülmektedir.

Özgürlük tutkusu olanlar baskı ve zulme tahammül edemez

Bu açıdan özgürlük tutkusu konusu çok çok önemlidir. Özgürlük tutkusunun derinliği aslında köleliğin, düşman gerçeğinin ve farkına varılmasıyla ilgilidir. Özgürlük tutkusu, mevcut toplumsal yaşamdaki geriliklerin farkına varılmasıyla yükselir. Düşman gerçeğinin farkına varmayanın, kendi var olan geriliğinin farkına varmayanın, buna öfke, tepki duymayanın özgürlük tutkusu da yüksek olamaz. Önder Apo'nun neden özgürlük tutkusu çok yüksektir? Çünkü; düşman gerçeğinin farkındadır, Kürt gerçeğindeki geriliklerin farkındadır. Kürde, insanlığa yaşatılan geriliklerin hangi ağır sonuçları yarattığının farkında olduğu için Önder Apo'da özgürlük tutkusu çok yüksektir, demokratik yaşam tutkusu çok yüksektir. Ancak özgürlük tutkusunun yüksekliğiyle, demokratik yaşam tutkusuyla bu yaşam yenilgiye uğratılabilir. Başarının, zaferin yolu özgürlük tutkusundan geçmektedir. Özgürlük tutkusu olmayanların, coşkusu, heyecanı olmayanların herhangi bir başarı, herhangi bir zafer elde etmeleri mümkün değildir. İnsanlara sadece şu güzeldir, bu doğrudur demek yetmez. Bir de özgürlüğün tutkusunun derin olması, coşkusunun, heyecanının derin olması lazım. Ona ulaşma iradesinin, azminin yüksek olması lazım. Özgürlük tutkusu o kadar yüksek olmalı ki; ona ulaşmak için tutuşmalı, yanmalı, büyük çaba vermeli, büyük azim göstermelidir. Özgürlük tutkusu aşkın en yüksek düzeyidir. Aşk aslında özgürlük tutkusunun en yüksek düzeyini ifade eder. Özgürlük tutkusunun en yüksek düzeyinde olmayanların aşkından, aşık olmasından söz edilemez. Her şeyi anlamlandıran özgürlüktür, özgürlük tutkusudur. Özgürlük tutkusunu aşk düzeyinde sağlamayan, aşk düzeyinde özgürlük tutkusunu derinleştirmeyen, aşk düzeyinde özgürlük tutkusunu başarıya ulaştıracak çaba, tarz içinde olmayanların hiçbir değere bağlılığı olamaz, hiçbir güzelliğe bağlılığı olamaz, hiçbir iyiliğe bağlılığı olamaz. Güzelliğe, iyiliğe, değerlere bağlı olamaz, aşkları hep sahtedir. Tutkuları sahtedir. Bu açıdan özgürlük tutkusu çok çok önemlidir. Özgürlük tutkusundaki zayıflama demek, basit yaşam demektir, çürümek demektir, ölçüsüzlük demektir, yanlışlıklarla yan yana yaşama demektir. Zulme karşı, baskıya karşı büyük mücadele içine girmemek, zulüm, baskı, sömürgecilikle her türlü acıyı yaşatan güçlerle yan yana yaşamak demektir. Bunlara göz yummak, bunlara seyirci kalmaktır. Bu tür baskı ve zulme ancak özgürlük tutkusu olanlar tahammül edemez. Çünkü; özgürlük tutkusu olanlar hiçbir geriliği kabul etmezler, her türlü yanlışlığa karşı, eksikliklere karşı mücadele yürütürler.

Özgürlük tutkusunda son zamanlarda zayıflamalar ortaya çıkmıştır. Kapitalist modernite, onun tüketim toplumu, bireyciliği, maddiyatçılığı her şeyi çürütmektedir. Kanserojen toplum denilmesi boşuna değildir. Kapitalist modernite ve onun yarattığı değerler özgürlük tutkusunu da zayıflatmaktadır. Özgürlük değerlerini anlamsız hale getirmektedir. Tek değeri vardır, tüketmek! Tüketmek dışında kapitalist modernitenin bir değeri yoktur. Değersizliktir. Tek derdi tüketim olunca, toplumların, insanların özgürlük tutkusu zayıflamaktadır. Özgürlük için fedakarlık yapma, kendini zora sokma, çaba gösterme, kendinden ödün verme, bunlar söz konusu olamamaktadır. Özgürlük tutkusunun zayıflığı basit ve bireysel yaşamadır. Bu açıdan kapitalist modernitenin çirkinliği, kanserojen olması, insanlık dışı, özgürlük dışı, demokrasi dışı bir zihniyet olmasını çok iyi görmek gerekiyor. Kapitalist modernitenin çirkinlikleri görülmezse, ona karşı mücadele edilmezse kapitalist modernitenin özgürlük tutkusunu zayıflatması kaçınılmazdır. Kapitalist moderniteyle yan yana yaşayan, ondan etkilenen herkesin özgürlük tutkusu zayıflar. Özgürlük tutkusu yerine başka değerler; maddiyatçılık, bireycilik, basit yaşam ölçüleri, basit duygular ikame edilir. Özgürlük tutkusunun yerine bunlar öne geçer. Bu da soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadelede toplumu da, kadroyu da zayıf düşürür. Basit yaşam alışkanlıkları içine girer. Soykırıma, sömürgeciliğe, zulme, öfke büyük olmaz, tepki büyük olmaz. Onunla yan yana yaşama ortaya çıkar. Ya da çok pasif eylem biçimleri, pasif tutumlar, pasif tepkiler ortaya çıkar.

Kadro, önder, öncü; her şeyden önce kendine güvenecek, özgüveni olacaktır. 'Yaparım, başarırım' diyecektir. Başarmanın tarzını da tabii ki o zaman bulacaktır. Bu da sorumluluktur, ciddiyettir. Yanlışlıkları kabul etmemedir. Mevcutla yetinmemedir. Kesinlikle mevcutla yetinen bir kadro, kadro olamaz, bir öncü olamaz, bir önderlik olamaz. Bu bakımdan mevcutla yetinmeyecek, sürekli değerlere değer katan, her değeri yeni değer yaratmanın gerekçesi olarak ele alan bir kadro, bir öncülük başarıyı getirebilir. Her imkan, yeni imkan yaratmanın gerekçesidir.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın koşullarında büyük bir var olma yok olma mücadelesi verilmektedir. Bu var olma yok olma mücadelesinde güçlü kişilikler gerekir; devrimci, mücadeleci, iradeli kişilikler gerekir. Basit değil, yüce kişilikler gerekir. Büyük değerler etrafında, büyük tutkuları olan, büyük çabaları olan kişilikler gerekir. Basit kişiliklerle büyük davalar başarıya götürülemez. Basit kişiliklerle özgürlük tutkusu, özgür ve demokratik yaşama kavuşturulamaz. Büyük davalar, büyük mücadeleler büyük kişilikler ister.

Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında Özgürlük Mücadelesi'nin kadroları, militanları bu savaşın ciddiyeti ve sorumluluğunu kaldıracak militanlar olmak zorundadır. Tarzını, temposunu buna göre ayarlamak durumundadır, fedaice olmak durumundadır. Hiçbir bireysel kaygı, hiçbir basit yaşam alışkanlığı taşınamaz. Bu büyük davaya, Kürt halkının varlık yokluk sorununa sıradan yaklaşılamaz. Bu bakımdan her şeyden önce ciddi olunacaktır. Sorumluluk duyulacaktır.

İlkeler ve ölçüleri yüksek tutmamak, ilkeler ve ölçüler için mücadele etmemek olmaz. Bu değerler için mücadele etmemek yenilgidir. Ölçüler düştüğü zaman yenilgi kaçınılmazdır. İlke ve ölçülerin zayıfladığı, gerilediği yerde hiç kimse bir başarı elde edemez. Başarıyı yaratan ilkelerin savunulmasıdır, ölçülerin yükseltilmesidir. Tarzın, temponun en yüksek düzeyde tutulmasıdır. Düşmanın saldırılarına, düşmanın yok edebiliciliğine cevap verecek bir mücadele tarzı, temposu, üslubu tutturmaktır. Bunlar olmadığı takdirde yenilgi, başarısızlık kaçınılmaz olur. Bu yönüyle ilkesiz olanlar, ölçüleri zayıf olanlar, tarzı, temposu ve üslubu yetersiz olanlar başarı elde edemezler, yenilgiye açıktırlar. Onlar yenilgiyi kabul etmiş, yenilmişlerdir. Yenilgiyi daha baştan yaşamışlardır, yenilgili kişiliklerdir. Yenilmiş toplum olurlar, yenilmiş örgüt olurlar. Bu açıdan yenilgiye açık hale gelmemek açısından özgürlük tutkusunun yüksek olması gerekiyor, zulme karşı, baskıya karış öfkenin yüksek olması gerekiyor. Demokrasiye aşık olunması, bireyin ve toplumun manevi değerlerle donanması, tüketim toplumundan, maddiyatçılıktan nefret edilmesi gerekiyor. Onun çürütücü, yozlaştırıcı olduğunun görülmesi gerekiyor.

Kadro olmak, öncü militan olmak bir devrimin gerçeklemesi açısından en temel öğedir

Yüzlerce yıl, binlerce yıl önce de maddiyatçılık ve tüketim peşinde olanlar lanetlenmiştir, onlardan uzak durulmuştur. Onlar insanlık dışı, toplum düşmanı olarak görülmüştür. Onlar toplumdan dışlanmıştır. Şimdi toplumdan dışlanmış olan şeyler, toplumun reddettiği şeyler geçer akçe olmuş, normalleşmiş, esas değer haline gelmiş! Bu nedenle toplum çürümektedir, sömürüye açık hale gelmektedir. Baskı ve zulüm normalleşmiştir. Her türlü kötülük normalleşmiştir. Artık toplumu düşünen yoktur. Birey sadece kendini düşünmektedir. Bireyciliğin girdiği yerde toplumu değil kendini düşünme vardır. Manevi değerlerden kopma vardır. Toplumu düşünmeyenler ve manevi değerlerden koparılar soykırımcı sömürgeciliği yenilgiye uğratacak bir tarzı, tempoyu, üslubu yakalayabilir mi? Soykırımcı sömürgeciliği yenilgiye uğratacak güçlü bir yaşam tarzını ortaya çıkarabilir mi? Soykırımcı sömürgeciliğe öfke duymayanlar bütün yaşamlarını, bütün emeklerini, çabalarını soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele için verebilirler mi? Bu açıdan soykırımcı sömürgeciliğe öfke duymayanlar, özgürlük tutkusu olmayanlar rahatlıkla basit yaşam içine girerler. Onlar için basit yaşam yeterlidir. Çünkü; değer bildikleri maddi yaşamdır, tüketimdir. Bu da aslında insanlığın tarih boyu lanetlediği, dışladığı, bugün kapitalist modernite açısından normalleştirilen durumlardır. Bu açıdan zayıflıkları ortaya koyan bu üç temel etkenin, yani kendi gerçekliğini ve düşmanı tanıma, kapitalist moderniteye karşı öfke duyma, özgürlük tutkusunu yüksek tutma konuları çok çok önemlidir. Bunlardan uzaklaşılmadığı müddetçe, bu yönde yaşanan zayıflıklar da giderilmediği müddetçe gerçek bir örgüt ve kadro olunamaz. Soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele edecek, başarı elde edecek bir örgüt ve kadro gerçekliği ortaya çıkarılamaz.

Kuşkusuz kadro olmak, öncü militan olmak bir devrimin gerçeklemesi açısından en temel etkendir, öğedir. Özellikle Kürdistan Devrimi gibi soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele edilen bir ülkede örgüt ve kadro gerçekliği çok çok önemlidir. Mücadele eden bir örgüt, mücadele eden bir kadro olmadan soykırımcı sömürgeciliği geriletmek, Türkiye'yi demokratikleştirip Kürdistan'ı özgürleştirmek mümkün değildir. Şunu belirtmek gerekir ki; başarılı olmak isteyen, zayıflıklara karşı mücadele etmek isteyen kadro her şeyden önce yanlışlıklara karşı mücadele eden, yanlışlıklarla yaşamayan bir kadrodur. Bir kere bunun temel ilke edinilmesi gerekmektedir. İdarecilik, hesapçılık, liberal yaklaşımlar örgütü de kadroyu da bitirir. Hiçbir örgüt idareci yaklaşımla, liberal yaklaşımlarla, hesapçı yaklaşımlarla kendini ayakta tutamaz. Hiçbir kadroyu idare ederek, liberal yaklaşarak ayakta tutmak mümkün değildir. İdarecilik, liberalizm çürütmektir, kadroyu korumak değildir. Kadronun yanlışlarına göz yummak, idare etmek, liberal yaklaşmak kesinlikle o kadroya yapılan bir hizmet, destek değildir. Doğru kadro yaklaşımı değildir. Bu açıdan başarılı, mücadele eden, sonuç alan kadro idareci olmayan, liberal olmayan, hesapçı olmayan kadrodur. Yani zamanında, yerinde -tabii ki geliştirici üslupla, geliştirici tarzla, yöntemle- mücadele edendir. Yanlışlıklara karşı mücadele etmek çok önemlidir. Yanlışlıklara karşı mücadele etmeden sonuç almak, yanlışlıklara karşı mücadele etmeden bir kadronun kendini ayakta tutması, geliştirmesi, yanındaki kadroları güçlendirmesi mümkün değildir. Bu yönüyle idareciliğe, hesapçılığa, liberalizme karşı olunmalı. Hiçbir kadro idarecilikle, liberalizmle, yanlışlara karşı hoşgörüyle ayakta kalamaz. O kadroya, yanlış yapana bir iyilik değildir, aksine kötülüktür. Yanlışlığın derinleşmesi, çürümesi ve kadroyu bitirmesidir. Bu açıdan yanlışlıklara karşı mücadele esas olmalıdır.

Örgüt mücadelesi, örgüt mücadeleciliği çok çok önemlidir. Önderliğin en önemli özelliği; örgüt mücadelecisi olmasıdır. Ama örgüt mücadelesini yaparken de bunu doğru yol ve yöntemle yapmaktır, doğru üslupla yapmaktır. Doğru yöntem, üslup çok çok önemlidir. Hem mücadele edilecektir hem doğru yol, yöntem ve üslup belirlenecektir. Mücadele edilmeden de sonuç alınamaz ama mücadeleyi doğru yol, yöntemle, üslupla yapmadan da sonuç alınamaz. Bu bakımdan mücadele şart, mücadele olmazsa olmazdır ama bu olmazsa olmazı doğru yöntemle, yolla, üslupla yürütmek gerekmektedir. Bunu da özellikle vurgulamak gerekir.

Öncü olmak herşeyden önce ilkelere sahip çıkmaktır

Öncülük hususu önemlidir; idareci olan, hesapçı olan, liberal olan öncülük yapamaz. Onlar öncü değildir. Öncü; liberal olmayan, idareci, hesapçı olmayandır. Bu yönüyle hesapçılık yapan kesinlikle öncü olamaz. Günü kurtarabilir, idare edebilir ama başarılı olamaz. Sonunda kaybeder, sonunda kaybettirir. Bunun için öncü olan, her şeyden önce ilke mücadelesi verecek, ölçü mücadelesi verecektir. Bunları hep yüksek tutacaktır. Öncü kadro olmak, örgüt bayrağını yüksek tutmak ölçüleri yüksek tutmaktır. İlkelere sahip çıkmaktır. Bu bakımdan devrimcilik bayrağı, militanlık bayrağı aynı zamanda ölçü bayrağıdır, ilke bayrağıdır. Öncülük bunları en yüksek tutmakla olur. Bunu yapamayanlar öncü olamazlar, artçı olurlar, izleyici olurlar, idareci olurlar, sıradan memur olurlar ama bir devrimci olamazlar.

Tarihi ve toplumu değiştirmede rol oynayamazlar. Başarı ve zaferin aktörü olamazlar. Bu açıdan yanlışlıklara karşı mücadele etmek, yanlışlarla yan yana yaşamamak çok çok önemlidir.

Öte yandan ilkelerin, ölçülerin pratikleşmesi gerekir. Sadece savunmak yetmez, bir de pratikleştirmek gerekir. Her an pratiğin içinde olmak gerekir. Pratik hem mücadele verme hem de pratik mücadele içinde yanlışlık, eksikliklere karşı mücadele etmektir. Yani düşünce ve eylem birliğini, fikir ve zikir birliğini yapmak çok çok önemli. Ne sadece söz ne sadece eylem! Eylem, söz ile anlamlıdır. Söz de pratikle anlam kazanır. Bu bakımdan öncüler tempo, tarzı ve üslubuyla sürekli hareket halinde olan, sürekli çalışan insandır. Önder Apo, önderlik gerçeğini tarz, tempo, üslup, yöntem olarak değerlendirmiştir. Tempo çok çok önemlidir. Tempo başarının sırrıdır. Temposu zayıf olanlar, doğru da olsalar, ölçüleri yüksek de olsa başarı kazanamazlar. Kuşkusuz ölçüler yüksek olmalı, ilkeler olmalı, doğru üslup olmalı ama bunların hepsi tempo olursa devrimci olur. Devrimcilik tempo işidir. Tempoyla, yani zamanında işleri yapmakla olur. Devrimcilik sürekli özgürlük ve demokrasi düşmanlarına karşı mücadeledir. Bu mücadelede de tempo çok önemlidir. Karşı taraf da, özgürlük ve demokrasi düşmanları da savaş yürütüyor, mücadele yürütüyor. Eğer onların savaş tarzını, mücadele tarzını, temposunu aşan bir mücadele verilmezse doğrular kaybeder, yanlışlar hakim olur, yanlışlar galebe çalar. Bu bakımdan tempoyu devrimci mücadelenin en temel özelliklerinden görmek gerekiyor. Önderliğin en temel gerçekliği temposudur. Zaten kendisi temposunu, cıva gibi akıcı olarak ifade eder.

Öncülük her şeyden önce sorumluluk ve ciddiyettir. Öncü sorumluluk taşıyacak ve ciddi olacaktır. Sorumluluk taşır ve ciddi olursa görevlerini yerine getirir. Görev yerine getirmek, sorumluluk ve ciddiyet ile olur. Bu, tarihe karşı, yoldaşlarına karşı Parti'ye karşı sorumluluk olur, Önderliğe, halka, şehitlere karşı sorumluluk olur. İnsanın kendisine karşı saygısı, sorumluluğu olur. Bütün bunlar olmadan ve bunlar ciddiyetle ele alınmadan başarı gelmez. Ciddiyet de çok önemlidir. Ciddiyet; işin yapılma tarzıdır, üslubudur, temposudur. Ciddi olunmadan, her an duyarlı, hassas olunmadan, her iş titizlikle başarı tarzında, zafere götüren tarzda yapılmadan sonuç almak mümkün değildir. Bu bakımdan her işin üzerine ciddiyetle yürünmesi gerekir. Tarzla ciddiyet birbirine çok bağlıdır. Bir iş, üzerinde ciddi, yoğun durulmazsa, en ufak bir gevşeklik yapılmadan sürekli bir duyarlılık içinde durulmazsa sonuç almak mümkün değildir. Çünkü; devrim mücadelesi bir savaştır, ölüm kalım mücadelesidir, bir halkın var olma yok olma mücadelesidir, özgürlük mücadelesidir. Bu açıdan bu tür çok önemli konular ancak ciddiyetle ele alındığında başarıya götürülebilir. Önemli konulara gayriciddi yaklaşılamaz, yüzeysel yaklaşılamaz. Halk için, toplum için, insanlık için önemli olan konular kesinlikle ciddiyetle ele alınması gerekir. Ciddi yaklaşılması gerekir. Devrim, devrimci kişilik ister, ciddi kişilik ister, etkileyici kişilik ister. Bu da ancak sorumluluk duygusu ve ciddiyetle olur. Etkili kişiliği yaratan sorumluluk duygusu ve ciddiyettir, tutarlılıktır, tarzdır, tempodur, üsluptur. Bunlar olmadan herhangi bir devrimci önder, öncü kadro etkili olabilir mi? Etkili olmanın da tarzı var, temposu var, üslubu var. Sıradan yaklaşımlarla kimse etkili olamaz. Ne toplum ciddiye alır, ne birey ciddiye alır. Hiç kimse ciddiye alamaz. Bu bakımdan toplum tarafından, bireyler tarafından, yoldaşları tarafından ciddiye alınacak bir tarzın, üslubun, temponun sahibi olmak lazım. Etkili olacak bir üslubun olması, sorumluluk ve ciddiyetin görülmesi, sorumluluk duygusunun yüksek olduğunun hissettirilmesi lazım. Sorumluluk duygusunun yüksekliği ve ciddiyeti hissedilirse herkes o kadroya ve öncüye inanır. O kadronun, o önderliğin peşinden gider.

Bu yönüyle öncü kadrolar gerçekten işi ciddiyetle ele almalıdır. Derler ya 24 saat işin başında olmalıdır. Ama yoğun biçimde, ama hiçbir boşluk bırakmadan, ciddi yaklaşılmalıdır. Kuşkusuz bu açıdan Önder Apo gerçeği incelenmeye değerdir. Önder Apo iyi incelendiğinde, iyi kadro olunur, iyi öncü olunur, başarılı olunur, zafer elde edilir. Bu açıdan Kürtlerin önünde çok önemli bir örnek var. Çok önemli bir tarz var, tempo var, üslup var. Kürtler eğer gerçekten özgürlük mücadelesinde, demokrasi mücadelesinde başarılı olmak istiyorlarsa, sonuç almak istiyorlarsa bu önderlik gerçeğini incelemelidirler. Bu önderlik gerçeğine ciddi yaklaşmalıdırlar. Eğer önderlik gerçeğini anlarlarsa, ciddi yaklaşırlarsa Kürt için başarısızlık söz konusu değildir. Kürt toplumunda birkaç kişi önderlik tarzını, temposunu, üslubunu, yöntemini, sorumluluk düzeyini, ciddiyetini yakalasın, buna göre hareket etsin; kesinlikle Kürt halkı özgür ve demokratik yaşama kavuşur.

Kadro, önder, öncü; her şeyden önce kendine güvenecektir, özgüveni olacaktır. 'Yaparım, başarırım' diyecektir. Başarmanın tarzını da tabii ki o zaman bulacaktır. Bu da sorumluluktur, ciddiyettir. Yanlışlıkları kabul etmemedir. Mevcutla yetinmemedir. Kesinlikle mevcutla yetinen bir kadro, kadro olamaz, bir öncü olamaz, bir önderlik olamaz. Bu bakımdan mevcutla yetinmeyecek, sürekli değerlere değer katan, her değeri yeni değer yaratmanın gerekçesi olarak ele alan bir kadro, bir öncülük başarıyı getirebilir. Her imkan, yeni imkan yaratmanın gerekçesidir. Hiçbir imkan harcanmak için yoktur, tüketmek için yoktur. Özellikle Kürtler gibi soykırımcı sömürgecilik altında olan bir halk için imkanlar ancak yeni imkanlar yaratmanın zemini haline getirilebilir. Böyle yaklaşıldığında gerçekten soykırımcı sömürgeciliğe karşı mücadele eden Kürt halkının özgürlük mücadelesinin kadrosu olunabilir. Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin kadrosu olmak kolay değildir. Soykırımcı sömürgecilik karşısında yenilmeden, başarı tarzında, zafer tarzında yürümek kolay değildir. Bunlar emek ister, çaba ister, doğru yaklaşım ister, tarz ister, üslup ister, ölçülerin yüksekliğini ister, ilkelere bağlılık ister. Yaşamın hiçbir alanında boşluk bırakmamak ister.

Kadrolar, öncü kadrolar dengeci olamaz, idareci olamaz, idare edemez, günü kurtaramaz, zamanı kurtaramaz, dönemi kurtaramaz. Geleceği kurtarma yaklaşımı esas alınmalıdır. Stratejik yaklaşmak gerekir. Stratejik bakıştan kopulduğu an, taktik başarılar, günlük başarılar, günlük çabaların hepsi anlamsızdır, değersizdir. Bu yönüyle stratejik bakıştan kopmadan, tamamen zafere, başarıya kilitlenmek gerekir. Zafer ve başarı elde etmeden verilen hiçbir emeğin, yaratılan değerin, ortaya çıkan imkanın anlamı yoktur. Hepsi kaybolabilir, hepsi bir anda elden gidebilir. O bakımdan amaç, stratejik bakış kesinlikle hiçbir zaman gözden kaçırılmamalıdır. Günlük olaylar, günlük imkanlar, günlük başarılar kesinlikle stratejik bakışı kaybettirmemelidir, amaçtan koparmamalıdır. Başarı tarzını, zafer tarzını yerine getirecek, tarz, üslup, ilkeden koparmamalıdır. Bunlar her zaman korunmalı ve her zaman daha nitelikli, daha ölçüleri yüksek hale getirilmelidir.

Özellikle günümüzde devrimci tarz, devrimci ölçü çok önemlidir. Bugün Ortadoğu'da eski dengeler yıkılmıştır. Yeni dengelerin arayışı vardır. Üçüncü Dünya Savaşı sürmektedir. Bunun içinde, göbeğinde Kürtler vardır. Türk soykırımcı sömürgeciler de bu Üçüncü Dünya Savaşı'nın içindedir. Üçüncü Dünya Savaşı'nda soykırımcı sömürgecilik Kürtleri bitirmek istemektedir. Kürtler ise savaşın tam göbeğindedir. Böyle bir savaşta seyirci kalarak özgür ve demokratik yaşamı kazanamazlar. Seyirci kaldıklarında soykırımcı sömürgecilerin istediği düzen kurulur, istediği dengeler oluşur, istediği statükolar kurulur. Kürtler 20. yüzyıldan daha kötü bir soykırımcı sömürgeci sistem altında kalırlar. Şunu bilmek lazım; her dönemden daha güçlü mücadele edilmesi gerekir. Eski dönemin mücadelesiyle sonuç alınamaz. Düşman eskisinden daha kötüdür, daha kapsamlıdır, daha soykırımcıdır. O da dersler çıkarıyor. Kürdü soykırıma uğratmak için eskisinden daha kapsamlı bir soykırımcı sömürgecilik uygulamak istiyor, sonuca gitmek istiyor. Bu açıdan Kürtlerin de bu soykırımcı sömürgeci sistemden kurtulmak için eskisinden daha boyutlu bir mücadele vermesi gerekiyor.

Üçüncü Dünya Savaşı koşulları çok farklıdır. Burada sadece zafer tarzında başarı elde edilebilir. Mevcudu koruyan, mevcutla yetinen, sıradan başarılarla tatmin olan bir tarz, yaklaşım, öncülük kaybettirir. Bu bakımdan mevcut üzerine yatmayan, onunla yetinmeyen, hamleci olan, yeni değerler katan, Kürdistan'ın dört bir yanındaki mücadeleyi bütünlüklü veren, bütünlüklü gören; daha doğrusu Kürdün mücadelesini Ortadoğu'daki mücadele içinde, hatta dünya dengeleri içinde gören, bu nedenle mücadeleye Ortadoğu eksininde, dünya eksininde bütünlüklü bakan bir öncülük başarıya götürebilir. Tüm kadroların da Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı gerçeğine göre kendisini yapılandırması gerekir. Yoksa ezilirler, kaybederler ve yok olurlar. Böyle bir dönemde temposunu, tarzını, ölçülerini yüksek tutmayan, ilkelere bağlı olmayan, mücadelesini, temposunu her gün daha yüksek tutmayan, değerlere yeni değerler katmayan, başarılara yeni başarılar katmayan, mevzilere yeni mevziler katmayanlar kaybederler. Ortadoğu'da seyrederek, gün kurtarılarak ya da mevcudu koruyarak kimse bir şey elde edemez. Kim mevcudu korumak istiyorsa o yenilmiştir, o kaybetmiştir. Mevcudu korumak isteyenler elindekini de kaybederler. Elindekini korumak ancak yeni değerlerle, yeni başarılarla mümkündür. Bu gerçekliğin görülmesi gerekiyor.

Günümüz Ortadoğu'sunda kim mücadele ederse o kazanır

Ortadoğu'da yaşanan Üçüncü Dünya Savaşı'ndan, Ortadoğu'da yaşanan yeni dengeler kurma mücadelesinden, Üçüncü Dünya Savaşı'nın yarattığı karmaşık ilişkilerden, karmaşık mücadele biçiminden haberi olmayan, mevcut savaş tarzına göre kendi tarzını, yolunu, yöntemini, taktiğini belirlemeyenler kaybederler. Günümüz Ortadoğu gerçeği öngörünün, politik yaklaşımın en yüksek düzeyde olması gereken bir savaş gerçeğidir. Ancak burada sadece politika belirlemek, taktik belirlemek, ittifak belirlemek yetmez. Bunun mücadelesinin hamleci tarzda verilmesi, aktif, hamleci olunması gerekiyor. İdare eden, günü kurtaran yaklaşımlar kesinlikle kaybettirir. Kararlı adımlar, cesaretli adımlar kazandırır. Tabii ki doğru politikalar belirlenecek, doğru kararlar alınacaktır ama doğru politikalar, doğru kararlar, kararlı biçimde cesaretlice ele alınmazsa, mücadele edilmezse hiçbir anlamı yoktur, kaybedilir. Günümüz Ortadoğu'sunda kim mücadele ederse o kazanır. Bugün Türk devleti Bakurê Kurdistan'da tam bir soykırımcı saldırı yapıyor. Yok etmek istiyor, bitirmek istiyor. Birinci Dünya Savaşı'nda Ermenileri ortadan kaldırdı, Üçüncü Dünya Savaşı'nda Kürtleri ortadan kaldırmak istiyor. Bu saldırganlığa karşı sorumlu ve ciddi mücadele yürütülmezse, cesaretlice mücadele yürütülmezse, hamleci bir mücadele yürütülemezse, birey ve toplum tüm yeteneklerini ortaya koymazsa, fedakarca, fedaice bir mücadele tarzı, çalışma tarzı, savaş tarzı ortaya konulmazsa soykırımcı sömürgecilik karşısında kaybedilir. Kürtler Üçüncü Dünya Savaşı ortamında soykırımla karşı karşıya gelirler. 20. yüzyıldaki soykırımdan daha tehlikeli bir soykırım cenderesi içinde yok oluşa mahkum olurlar. Bu yönüyle yeni dönem kadrolarının, öncülerinin sıradan yaklaşmaları, basit yaklaşmamaları gerekiyor. Basit yaşam alışkanlıklarıyla, idarecilikle, sıradan çabalarla, sıradan tempoyla hiç kimse hiçbir şey kurtaramaz, kendini bile kurtaramaz. Bırakalım ülkeyi, günü bile kurtaramaz.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın koşullarında büyük bir var olma-yok olma mücadelesi verilmektedir. Bu var olma-yok olma mücadelesinde güçlü kişilikler gerekir, devrimci, mücadeleci, iradeli kişilikler gerekir. Basit değil, yüce kişilikler gerekir. Büyük değerler etrafında, büyük tutkuları olan, büyük çabaları olan kişilikler gerekir. Basit kişiliklerle büyük davalar başarıya götürülemez. Basit kişiliklerle özgürlük tutkusu, özgür ve demokratik yaşama kavuşturulamaz. Büyük davalar, büyük mücadeleler büyük kişilikler ister. Ortadoğu'da süren Üçüncü Dünya Savaşı gerçekliği de ancak güçlü örgütlerle, güçlü militanlarla, güçlü kişiliklerle başarıya götürülebilir, zafere götürülebilir. Basit yaklaşımlar, ilkesizlikler çürütür. Bu bakımdan basit yaklaşımların, ilkesiz, ölçüleri düşük olanların, bu mücadele önünden çekilmesi gerekiyor. Kendi kişiliklerinde, tarzlarında, üsluplarında mücadeleyi çürütmemeleri gerekiyor. Önderlik gerçeğinin, Özgürlük Hareketi gerçeğinin, büyük mücadele gerçeğinin, on binlerce şehidi olan bir Özgürlük Hareketi gerçeğinin, özgürlük tutkusu yüksek militanlar yaratma potansiyeli de, zemini de vardır. Böyle bir toplum gerçekliği de vardır. Zayıf tarzı olan, zayıf ölçülere, ilkelere sahip olan hiç kimse kendini vazgeçilmez sanmamalıdır. Hiç kimse bu özgürlük mücadelesinin önünde bir tortu gibi duramaz. Üçüncü Dünya Savaşı koşullarında Özgürlük Mücadelesi'nin kadroları, militanları bu savaşın ciddiyeti ve sorumluluğunu kaldıracak militanlar olmak zorundadır. Tarzını, temposunu buna göre ayarlamak durumundadır, fedaice olmak durumundadır. Hiçbir bireysel kaygı, hiçbir basit yaşam alışkanlığı taşınamaz. Bu büyük davaya, Kürt halkının varlık yokluk sorununa sıradan yaklaşılamaz. Bu bakımdan her şeyden önce ciddi olunacaktır. Sorumlu olunacaktır. O zaman Özgürlük Hareketi'nin kadrosu, militanı olunabilir. O zaman Üçüncü Dünya Savaşı'nda Kürt halkını soykırımdan kurtaracak bir örgütün militanı ve kadrosu olunabilir. Basit yaklaşımlarla, ölçüsüzlüklerle, ilkesizliklerle Özgürlük Mücadelesi'nin kadrosu, militanı olunamaz.

Özgürlük Mücadelesi'nin tarihinde bu hareketin militanlarının, kadrolarının nasıl olması gerektiği netleşmiştir. Hakiler, Kemaller, Hayriler, Zilanlar, Saralar, Çiçekler, Şilanlar, Nudalar, Sorxwînler, Azadlar, Kerimler, Çiyagerler, Xebatkarlar, Haki Amedler, daha yüzlerce fedai kadro, militan kadro gözünü kırpmadan, yaşamını ortaya koyan önderler, kadrolar var. Özgürlük Hareketi'nin militan gerçekliği budur, kadro gerçekliği budur. Başarı ve zafere götüren militan gerçekliği budur. Bunlar ölçüdür, bunlar esas alınacaktır. Bunlar esas alınarak başarıya, zafere yürünecektir.

■■■

Rêber Apo'nun 5 Temmuz 1996 tarihli çözümlemesi

Ateşten bir koşucu ZÎLAN

Biz her zaman şunu söyledik; canını vermek yetmiyor. Daha başka şeyler vermek gerekiyor. Nedir bunlar? Yeteneklerinizdir. Canınızı ucuzca vermenizi istemiyoruz. Nitekim bu eylemde canını ucuzca vermek yoktur. Müthiş yetenekler birikimi var, hepsini veriyor. Ama buna rağmen, "Keşke daha verecek şeylerimiz olsaydı" diyebiliyor.

Zîlan Yoldaş'ın manifesto niteliğindeki mektuplarına ve sözlerine bir şeyler eklemek haddimize olmasa gerek. Ama bıraktığı mektuplara karşılık vermek, benim açımdan manevi bir sorumluluk taşımaktadır. İdeolojik, siyasi ve askeri alanlarda da bu mesajların halka, Parti'ye ve bana yüklediği sorumlulukları ortaya koymak önemlidir.

Zîlan'ın eylemi sanıldığı gibi bir intihar eylemi değildir. Tamamen dönemsel, tarihi, planlı, cesur, fedakar ve soğukkanlı bir eylemdir. Bir gerilla bölüğünün veya taburunun yapabileceği saldırıyı, tek başına gerçekleştirme gibi bir anlama sahiptir. Belki de sayıları yüzleri aşan gerilla birliklerimiz en elverişli koşullarda bile büyük kayıplar verdiler. Güçlerimiz kendilerini örgütleyip düşmanın üzerine yürüyemediği, sağlıklı ve planlı bir gerilla eylemi gerçekleştiremedikleri gibi, aksine daha fazla kayıplar verdiler. Belki de eylemlerimizin çoğu bu tarzdadır. İster tek kişilik, ister gelişkin bir birlik tarafından olsun, bu düzeyde planlı bir eylemin pek gerçekleştirilemediği göz önüne getirildiğinde, PKK silahlı savaşım çizgisinde bu eylemin yeri son derece belirgindir, tarihidir. En gelişkin ve PKK'nin hak ettiği gerçek bir eylem...

İntihar denilen bir olay varsa, bu eylem değil, diğer eylemlerimizdir. İntihar kişiliklerinden bahsedilecekse, bu kişilikler kimlerdir diye sorulacaksa, sizlersiniz diyeceğiz. İster eylemlerden kaçınan, ister intiharvari biçimde düşmana hiçbir zarar vermeden kendisiyle birlikte yüzlerce yoldaşının imha olmasına yol açan eylem anlayışı ancak intihar olarak değerlendirilebilir. İntiharvari eylem anlayışından en uzak yaklaşım, bu militan yoldaşın eylemidir. Özgür iradeli, planlı ve riskli koşullarda böyle bir eylem gerçekleştirmek olsa olsa PKK'nin askeri çizgisine de bir çıkış yaptırmakla izah edilebilir.

Zîlan Yoldaş'ın gerçekleştirmiş olduğu eylem aynı zamanda intiharvari eylem anlayışına da büyük bir darbedir, panzehirdir.

Ölecekseniz doğru ölün!

Saldıracaksanız doğru saldırın!

Zîlan'ın eylemi görkemli mesajlarla dolu. Bütün Dersim'de, Kürdistan'da gerillanın yapamadığını, "Böyle yapın" diyor. Mesajlarında çarpıcı yönler var; PKK'nin ideolojik-politik hattının mükemmel ve çok özlü kavranılması söz konusu. (Hemen belirteyim ki, bunlar benim için oldukça doyurucu.)

İşte, "PKK'nin ideolojik-politik özünden haberim yok, benim sadece eylem anlayışım var, intihar anlayışım var" demiyor. Unutmayalım ki, yapımızın eylemciliğinde ideolojik-politik esaslardan uzaklık ileri düzeydedir. Bu yönüyle de PKK'nin eylem anlayışına büyük doğallık kazandırıyor. "İddia, kararlılık, netleşme, bağlılık gibi konularda tam güçlendiğimi belirtebilirim" diyor ve doğru bir karar gücüne ulaştıktan sonra PKK gerçekliğini değerlendiriyor.

İradesi var, salt iradeyle de yetinmiyor. PKK'yi ne kadar güçlü kavradığını ortaya koyuyor. PKK'yi kavramadan, PKK adına eylem yapma hakkını kendinde görmüyor ve bunu büyük bir yanılgı, haksızlık olarak değerlendiriyor. PKK adına yapılacak eylemin PKK özünün doğru kavranılmasından geçtiğinin farkında. Bu aynı zamanda Parti içindeki yanlış eylem sahiplerine de ciddi bir eleştiridir.

Genel bir devrimci değil büyük Kürdistan devrimcisidir

Azminiz, kararlılığınız, iddianız, moraliniz ne kadar? PKK'yi ne kadar kavramışsınız? Zîlan'da bütün bunlar açık ve müthiş bir Parti tanımına ulaşıyor.

Bir manifestodur, bir yemindir.

Peki sizler PKK'yi bu biçimde tanıyor musunuz? Tanımıyorsanız PKK'nin silahını neden taşıyorsunuz? Bu halkın tarihi gerçekliğinden haberiniz yoksa, savaş ve Parti saflarında ne işiniz var?

Zîlan, mükemmel bir tarih özetlemesi yapıyor. Tarihi temellere dayanmayan bir dava adamı köksüzdür. Bu büyük yoldaş, tarihe kök salma gereğine sonuna kadar ulaşıyor. Bunun farkında, bunun bilincinde, bunun sorumluluğunda.

Mükemmel bir eylem tarzı.

Diğer dünya devrimleriyle Kürdistan Devrimi'ni kıyaslıyor. Kürdistan devrim somutunun taktiğini görüyor. Benim bile bu kadar ifade etmekte, açıklık getiremeyeceğim bir biçimde Kürdistan Devrimi'nin özünü dile getiriyor. "Öyle genel ilkeler adına, dünyada devrimler böyle olur, Kürdistan'da böyle olur" demiyor. Çok somut, özgünlüğü içinde bir devrim olduğunu dile getiriyor. Eylemini de buna dayandırıyor.

Genel bir devrimci değil, büyük Kürdistan devrimcisidir. Köksüzlüğünü görüyor ve biliyor. Ama bütün bunlara rağmen, büyük yüreğini, büyük adanmışlığını vermekten çekinmiyor.

Önderlik gerçeğini mektubun hemen hemen bütün paragraflarında işlemiş. Bu yoldaş beni tanımaz ve en yeni yoldaşlardan biridir. Önderliği mükemmel incelediği ortaya çıkıyor. 20-30 yıldır bizimle birlikte olanlar var, yine her gün sizlerle Önderlik gerçeğini tartışıyoruz ama bu yoldaşla uzaktan da olsa konuşmadık. Fakat bütün bunlara rağmen bu kadar anlayabilen, yorumlayabilen, özümseyebilen ve bunu militan kişiliğine dönüştürebilen gerçek bir PKK militanı olarak değerlendirmek gerekiyor.

Gerçek bir PKK'lilik oluyor.

Her gün özeleştiri verip de, "Köylülüğüm, küçük-burjuvalığım, özel savaştan etkilenmişliğim" demenin, doğru olmadığını belirtiyor. Bu, çarpıcı bir tespittir. Çünkü; PKK içinde gaflet en çok bu biçimde kendini gösteriyor. Bundan çıkış için gerçek bir PKK kişilik özelliğini ortaya koyuyor.

Eylemin kendisi düşmana yönelik ne kadar büyük bir çıkışsa aynı zamanda askeri ve gerilla taktiklerimizin ne olması gerektiği hususunda da en parlak tutumu ifade etmektedir. Yine Parti içinde örgütlü yaşamın nasıl temsil edilmesi gerektiği konusunda da büyük çıkıştır. İkinci yön, düşmana karşı çıkıştan daha önemlidir. Örgütü uğraştırmayan, örgüte kendi düzenden kalma kişilik özelliklerini yansıtmayan militan kesinlikle önemli çıkışların sahibi olur. Bundan dolayı Parti içinde net olmak gerektiğini belirtiyor.

Lafazanlıkla, demagojiyle kendini hastalıklı kılmamak, her türlü ideolojik, siyasal, örgütsel esaslarımızla bağdaşmayacak tutum ve davranışlara fırsat vermemek gerektiğini eylemiyle dile getiriyor. Müthiş

bir direniş kişiliğine ulaşmak, topyekun üzerimize gelen düşmana karşı topyekun direniş içinde olmak, akıl sınırlarını zorlayan bir direnmeyi, PKK'nin temel karakteri olarak değerlendiriyor. Burada Zîlan, kimsenin gösteremeyeceği bir biçimde Parti'nin militanlık özelliklerine sahip çıkıyor.

Düşmanın geliştirmiş olduğu 1996 bahar operasyonlarının bilincine de ulaştığını ve buna karşı PKK militanlarının nasıl bir eylem tarzı geliştirmesi gerektiğini kanıtlamak için böyle bir eylemi yapıyor. Tamamen taktiksel bir çıkışı kendi şahsında gerçekleştiriyor. Düşmanın dayattığı imha taktikleri var; sabotajlar, suikastlar, çok gelişmiş operasyonların olduğunu düşünerek bizlerin de nasıl bir taktik eylem anlayışı içerisine girmemiz gerektiğini belirtiyor. Zaten baharda intihar eylemi geliştirebiliriz, diye bir tanımlamaya da ulaşmıştık. Kürtleri, her insanımızı büyük bir bomba haline getireceğiz, diyorduk. Aslında burada, Zîlan Yoldaş'ın bu talimatın yerine getirilmesi gerektiği üzerinde yoğunca durduğu anlaşılmaktadır.

Zaferi kesinleştiren bir eylem

Bu bir intihar değil, ciddi bir saldırı eylemidir. Örnek bir eylemdir. Herkes böyle yapar diye bir durum yok. Oldukça kaliteli ve planlı.

Bu bir emir, bu bir sembol, bu bir tarz ve bir ilk ve son eylemdir.

Aynı zamanda bizim için çağrıdır. Bunun nasıl anlaşılması gerektiğini Zîlan açıkça ortaya koyuyor. Ancak kendimizi büyük bombalar haline getirmekle, bir mangayı, bir taburu bomba haline getirmekle anlaşılabilir. Sadece askeri-teknik yönleriyle değil, örgüt ölçüleriyle, çizgi gereklerine ulaşarak...

Nedir bu?

Lafazanlıkla, yetmezliklerle örgütün özgünlüğünü bozmayacaksın. Parti'nin ideolojik, siyasi gerçekliği var, bunlarla oynamayacaksın, Parti'nin ideolojik, siyasi gerçeğiyle yaşayacaksın. Parti'nin bir direniş gerçeği var; moral, irade, azim, fedakarlık, eylem. İşte bunlarla yaşayacaksın. Bunun dışındaki bir yaşam gerçek değildir. Böyle eylemler ucuz eylemler değildir. Sadece insanın bedenine sardığı sıradan bir bomba paketi de değildir. Eylemi böyle değerlendirmek, çağrıya anlam verememektir, küçük değerlendirmektir.

Nasıl hakkını vereceğiz?

Örgütsel, ideolojik, siyasi ve moral bombaları olmakla.

Zîlan'ın konuşmasını televizyondan da dinledik. Etkileyici bir hitaba sahip olduğu hemen açığa çıkıyor.

Son haddine kadar direnmek nasıl olabilir? Çok zorlandın ve çok iyi vurmak mı istiyorsun, alırsın bir mangayı planlarsın, donatırsın ve güçlü bir eylemin sahibi olursun. Bakın, Zîlan günlerce Dersim'de kalıyor, kendini koruyor ve düşmanı adım adım gözetliyor. O meydan törenlerinde kuş uçurtulmaz fakat içine kadar sızabiliyor. Ve eylemi gerçekleşiyor. Bundan daha planlı bir gerilla eylemi olabilir mi? Ama sizler 'Allahlık' eylemler yapıyorsunuz. Ne bir keşfi ne bir planı ne bir hazırlığı var. Daha adım atmadan, "Fark edildik, çatışmaya dönüştü" dersiniz. O kadar deneyiminiz, gücünüz var o dağlarda, oysa Zîlan daha bir yıllık bir savaşçı. Böyle planlı ve büyük sonuçlar doğuran bir eylemi o birliklerle gerçekleştiremiyorsunuz. Oysa bu eylemde müthiş bir gerçekleştirme düzeyi var.

Bir kişinin gerçekleştirme düzeyi böyle olabiliyor.

Ayrıca bu eylemin Dersim'de gerçekleşmesi de önemlidir. Bu aynı zamanda Dersim'in de dirilişidir. Belki de yaşamın biricik kaynağı olarak bu kişilik ve eylemi unutulmayacaktır. Kahraman olanlar tarihe ancak böyle etki bırakırlar. Bitmez-tükenmez bir halka, kadına, hatta insanlığa güç veren bir kaynak olarak değerinin takdir edilmesi gerektiği çok açıktır. Çünkü; bütün insanlık adına yapılan bir eylemdir.

Eğer bütün birliklerimiz, bütün militanlarımız aynı cesareti, fedakarlığı, planlılığı ve soğukkanlılığı bu biçimde örgütler ve mevzilendirirlerse; azim, irade ve moralle eyleme yaklaşırlarsa sonuç başarı olur. Bu yoldaşımızın tek başına yaptığını, sizlerin bir taburla, hatta on bin kişilik bir düşman gücünün üstüne yürüyerek büyük zaferler kazanmanız işten bile değildir.

Şimdi bunu mu esas alacağız yoksa kaybettiren, kendini yaşatmak için bütün değerleri çarçur eden eylem ve intiharvari anlayışları mı? Kaç tane Güney Savaşı, Botan, Zagros, Garzan Savaşı verdik, hepsi Parti'nin moralini düşürdü ve değerlerimizi bir hiç pahasına düşmana kaptırdı. Şimdi bunları mı, bu eylemle kıyaslayacağız? Bu eylemi salt bir kişinin eylemi değil, zaferi kesinleştiren bir eylem stili olarak değerlendirmek gerekiyor. PKK militanlığının, özellikle bu kadar tecrübeli komutanlarının, savaşçılarının eylem anlayışının nasıl olması gerektiğini bu eylem anlayışı emrediyor.

Mutlak bir zafer planlaması yapmış

"Topyekun saldırıya karşı, düşmanı boşa çıkartacak ve zaferi kesinleştirecek tarz nasıl olmalı?" sorusunu soruyor. Bütün Parti'yi, bütün halkı, hatta beni hedefleyen sabotaja karşı nasıl cevap verilmesi gerektiğini çok iyi kavramış, planlamış ve uygulamıştır.

Bu eylem sadece 1996 yılının değil, PKK tarihinin, hatta Ulusal Kurtuluş Savaşımızın en büyük, en kutsal ve en sonuç alıcı eylemidir.

Zaten böyle olmasaydı Türk Genelkurmayı özel yıpratma çalışmalarına girmezdi. Ben bile başlangıçta fark etmekte zorluk çektim. "İşte hastalıklı bir kızdı, psikolojik sorunları vardı. Kadın nasıl kadın olmaktan çıkarılmış, sesi başkadır, kendisi başkadır" biçiminde Avrupa destekli bir yıpratma savaşı yürüttüler. Türk Genelkurmayı'nın böyle bir yıpratma savaşına girmesi eylemin büyüklüğünü, kutsallığını ve önemini göstermektedir. Yine genelkurmaylık, eylemin bana ilişkin bağlılığını görüyor ve benim kadını hangi düzeye getirdiğimi. -bu arada bir karalama aracı olarak, o hain-provokatör kişiliklerin değerlendirmelerini bir kez daha gündeme getirerek eylemi çarpıtarak, şoka uğrayan kitlesini kendine getirmek istiyor.-

Demek ki bu eylem sadece tarihi, kutsallık derecesinde bir eylem değil, dönemsel olarak da tam bir zafer eylemi. Mükemmel bir pratik gerçekleşme. Gerçek bir taktik uygulama...

Eğer bütün birliklerimiz, bütün militanlarımız aynı cesareti, fedakarlığı, planlılığı ve soğukkanlılığı bu biçimde örgütler ve mevzilendirirlerse; azim, irade ve moralle eyleme yaklaşırlarsa sonuç başarı olur. Bu yoldaşımızın tek başına yaptığını, sizlerin bir taburla, hatta on bin kişilik bir düşman gücünün üstüne yürüyerek büyük zaferler kazanmanız işten bile değildir. Zîlan kendini düşmanın en azından bir tabur gücüne karşı götürmüştü. Mutlak bir zafer planlaması yapmış. Yakalanmamış, kuşku bile çekmemiştir.

Düşmanın tam kalbinde patlamıştır.

Aynı tedbirliliği, hazırlığı, gizliliği bütün birliklerimiz gösterirse bu, dönemin tamamen taktik zaferidir.

Ölen ve kül edilmesi gereken ne varsa mahkum edilmiştir

"Eylem bir kişinin eylemidir ancak onu bağlar, demek hakarettir." Bu gerçek PKK taktiğidir, PKK tarzıdır, PKK'nin döneme cevap vermesi gereken eylem tarzıdır. PKK ordusunun döneme dayatması gereken biricik doğru eylem anlayışıdır. Diğer hepsi yanlış, sadece bu doğrudur. "Bütün Türkiye'nin, hatta Amerika'nın bile şoke olduğunu" Türkiye basın-yayını söylüyor. Bu, eylemin büyüklüğünü ve eylemi gerçekleştirenin büyük kişiliğini gösteriyor. Ama biz hala eylemi saflarımıza tam anlamıyla yansıtamadık. İşletsek, örgütlesek, özümsetsek bu eylemin tarihi olarak nasıl bir yön çizeceği açıktır. Yine bir halkın dirilişi, kadının dirilişi diyor.

Ayrıca bu eylemin Dersim'de gerçekleşmesi de önemlidir. Bu aynı zamanda Dersim'in de dirilişidir. Belki de yaşamın biricik kaynağı olarak bu kişilik ve eylemi unutulmayacaktır. Kahraman olanlar tarihe ancak böyle etki bırakırlar. Bitmez-tükenmez bir halka, kadına, hatta insanlığa güç veren bir kaynak olarak değerinin takdir edilmesi gerektiği çok açıktır. Çünkü; bütün insanlık adına yapılan bir eylemdir. Düşürülen insanlığa karşı, faşist rejime, orduya karşı, emperyalizme karşı, kadın cinsinin düşürülmesine karşı büyük bir eylem, büyük bir direnme...

"Bu eylemle kendimi vermek yetersizdir. İsterdim başka bir biçimde de kendimi vermeyi, hatta canımızı bile vermek yeterli değildir. Keşke canımızdan başka verecek şeylerimiz olsaydı" diyor.

Biz her zaman şunu söyledik; canını vermek yetmiyor. Daha başka şeyler vermek gerekiyor. Nedir bunlar? Yeteneklerinizdir. Canınızı ucuzca vermenizi istemiyoruz. Nitekim bu eylemde canını ucuzca vermek yoktur. Müthiş yetenekler birikimi var, hepsini

veriyor. Ama buna rağmen, “Keşke daha verecek şeylerimiz olsaydı” diyebiliyor. “Şöyle keyfi yaşarım, böyle sigara sararım, böyle bencilim, böyle bireyciyim” gibi şeyler saflarımızda çokça tartışıldı. Şimdi bu eylem aynı zamanda bunlara da büyük bir cevaptır. Yine yaşamımızın müthiş bir sevgi, cesaret, inanç ve onur düzeyi verdiğini söylüyor. Temsil ettiğimiz yaşamın tanımını yapıyor; devrimin teminatı olduğumuzu belirtiyor.

Şunu iyi kavradığı ortaya çıkıyor; onurlu bir yaşam, sevgi, cesaret, inanç, azim, diyor. Düşüren, parçalayan, bölen değerler yanında bu kadar bağlayan değerler, diyor. Sizlerin bizlere olan sevgisini düşünüyor ve manevi güç alıyor. “Şehide en bağlı olan sizsiniz” diyor. Eğer bilse ki, şehide en bağlı olan Önderlik olmazsa bu eylemi yapmaz. Çünkü; bir soysuz, eylemi taktir etmeyebilir.

Büyük eylemciler güvendikleri değerler için eylem yaparlar.

Veya o değerlerin sembolize edildiği, yoğunlaştığı kişilikleri esas alırlar. Sorumludurlar ve canlarını böyle boşa ateşe atmazlar. Onu müthiş bağlayan, onu etkileyen, sonsuz güven veren bir değer, bir sembol, bir önderlik olmazsa hiç kimse böyle bir şeye cesaret edemez.

“Yaşama çok bağlıyım ve yaşamın gerçekleşmesi için bunu yapıyorum” diyor. Şimdi bunu kim gerçekleştirecek? Kim ve hangi parti? Özgürleştirmenin ve kendini gerçekleştirmenin yolu savaştan geçmektedir. “Yani böyle ölüyorum, gidiyorum” demiyor. Özgürleştirmek ve kendini gerçekleştirme Zîlan’da esastır.

Savaşı verirken yaşayacağına inanıyor.

Kabul edilmesi gereken yaşam sınırlarına doğru yüceliyor. Anlam olarak, halk olarak, Parti olarak, kişilik olarak yüceleşiyor. Eğer kül olan bir şey varsa bu daha önce düşman egemenliği altında çizilen yaşamdan başka bir şey değildir.

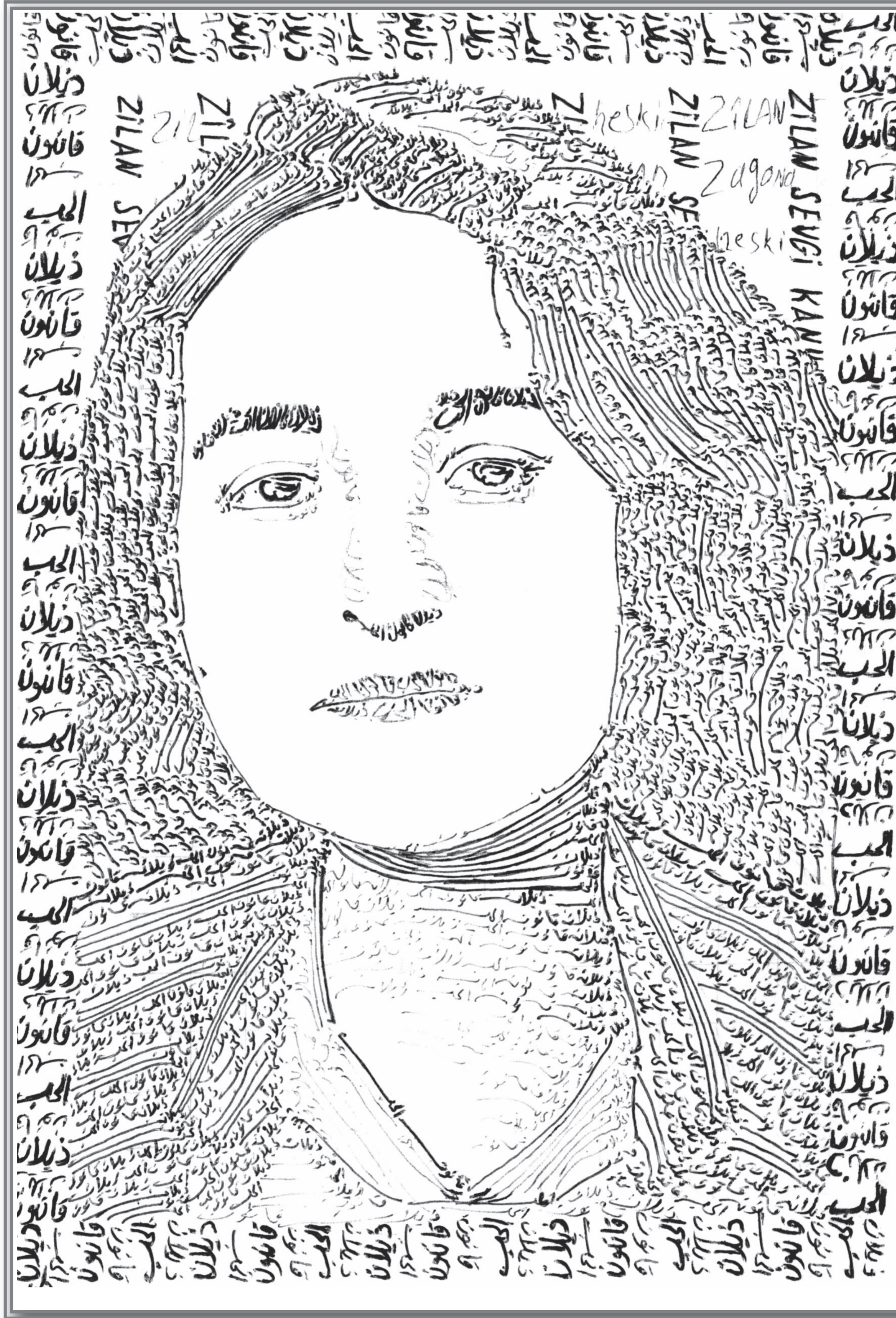
Yaşam adına yücelen ne varsa burada gizlidir.

Ölen ve kül edilmesi gereken ne varsa mahkum edilmiştir. Yüceltilmesi gereken şahadetler var, onlar da yüceltilmiştir. Tamda bu temelde, “Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat, Besê, Bêrîtan, Bêrîvan, Rohanî yoldaşların direniş geleneklerine bağlılıkları sürdürmek istiyorum.” Bu yoldaşların nasıl bir yaşam için yüceldikleri ve neyi yerle bir ettikleri göz önüne getirilse, bu halkaların nasıl bir yaşama müthiş bağlı olduklarını iliklerimize kadar hissedebiliriz.

“Halkımın özgürlük isteminin ifadesi olmak istiyorum. Emperyalizmin kadını köleleştiren politikalarına karşı, bombayı kendimde patlatarak hıncımın ve öfkemin büyüklüğünü göstermek istiyorum.” İşte burada emperyalizmin ve Türkiye’deki en çürük, en berbat kapitalizme kin ve öfke var. Ardından “Kürdistan kadınının diriliş sembolü olmak istiyorum” diyor. Aslında düzenin kişiliklerde yarattığı tahribatı görüyor ve buna karşı büyük bir kin ve öfke biriktiriyor. Aynı zamanda güzel kadının da nasıl gerçekleşeceğini de çok açık bir biçimde ortaya koyuyor ve bunun sembol ifadesi olmak istiyor. Böyle bir değerlendirme kadın çalışmaları için oldukça isabetli bir yaklaşım sunmaktadır.

Yaşamı sevenler ancak büyük eylem yapabilirler

Açıkça söyleyeyim, diğer şehitler de bunun bir halkasıdır ama Zîlan Yoldaş’ın eyleminde bu halka zirveye çıkmıştır.

Böyle bir büyüklük karşısında sarsılmayan, iliklerine kadar titremeyen, anlam veremeyenin PKK’liliğinden, yurtseverliğinden, militanlığından ve hatta insanlığından kuşku duymak gerekir. Kuşku duymakla kalmam, bundan sonra bunu temel ölçü alırım ve ona göre yargılarım. Halklarımızın, insanlığın kutsal değerleriyle kimseyi oynatmayız. Savaşan kişilik, eylem neredeyse biz de oradayız.

Böyle bir eylemi bir erkek de yapabilirdi ama eylemi yapan kadındır. Kadının bu eylemi yapması hem doğal bir ihtiyaç hem de kadın gerçeğiyle bağlantılı olma yönünün bir gereği olduğunu düşünmek gerekiyor. Erkek belki böyle yapamayabilirdi. Başka biçimlerde, örneğin zindanlarda yapabilirdi. Ama bu biçiminin kadına özgü yönleri olduğunu belirtmek gerekiyor. Çünkü; daha fazla hınç, öfke ve özgür yaşam istemi gerektiriyor. Bir de çok çekici, başarıya yakın bir yaşam özgünlüğünün yakalanmasını gerektiriyor. Aslında bu noktada bir sembol olmak istiyor.

Yaşam iddiası büyük, yaşamdan vazgeçmek yok.

Canından kolay vazgeçenler moralsiz, heyecansız ve çirkinlerdir.

Bazı intiharvari anlayışlarınız var. Saflarımızda böyle bir gerçek ve kabul var. Kesinlikle bu yaklaşım, bu eylem sahiplerinin kişilikleriyle çelişir ve asla onlar gibi olamazlar.

“Yaşam iddiam çok büyük. Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Yaşamı çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum.”

Bunu kendi gerçeğimde daha iyi anlayabildiğimi sanıyorum. Yaşamı sevenler ancak büyük eylem yapabilirler. Yaşamdan vazgeçenler asla bir eylemci ve iyi bir örgütçü olamazlar. Bu arkadaşımız yaşamı büyük sevdiği için böyle bir eylemi gerçekleştiriyor. Yaşamın özgürlüğe dayalı, yaşamın dirilişle-direnişle bağlantısı, yaşamın güzellikle bağlantısı, yaşam sevgisi büyük olmazsa bu eyleme karar verilemez.

Fakat sizler ise yaşam bittiğinde, umutlarınız yıkıldığında, örgütü yerle bir ettiğinizde, ideolojik-politik esaslarla oynadığınızda intiharvari eyleme gidiyorsunuz. İşte Zîlan Yoldaşımızın eylemi buna karşı bir müdahaledir. Çok örgütlü, çok direnişçi, çok sağlam ideolojik esaslara dayalı, çok sevinçli, moralli, iradeli, azimli ve coşkulu bir yaşamın kendisini buna götürdüğünü belirtiyor.

“Parti Önderliği öncülüğündeki mücadelemiz çok yakında zafere ulaşacak ve mazlum halkım dünya insanlık ailesi içerisinde hak ettiği yeri bulacaktır.”

Zafere inanç. Elbette ki, bu eylem anlayışının doğal bir sonucudur. Bu eylem anlayışına sahip olan ve bu eylem anlayışının yoldaşı olan biri, zaferin yakın olduğuna inanmak zorunda.

İnanç bu, zafere inanç büyük.

Ama çoğumuz zafere olan inancını yitirmiş, halkımızın insanlık içinde nasıl şerefli bir yer tutması gerektiği aklında bile değildir. “Ben canımdan vazgeçip, ölüme gidiyorum” demek kölelerin ölüme gidiş tarzıdır. Bu, halkımızın düşman çizmeleri altında, hatta onun askeri olması, onun her türlü hizmeti altında çalışmasının bir sonucudur.

Bu yoldaş, bütün PKK’lilere söz veriyor

Dikkat çekici olan, “Yaşam iddiam çok büyük”, bunu ikinci kez tekrarlıyor olmasıdır. “Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum.” Anlamlı bir yaşamın büyük eylemlilikle bağlantısı vardır. Sizlere bunu sürekli söylüyorum. Evet sizler anlamlı bir yaşam istiyorsunuz. Fakat yaşamın anlamlı ve ciddi olabilmesi için de çabanın büyüklüğü gerekir.

Nedir büyük eylem?

Örgütlü yaşam, ideolojik-politik yetkinleşme. Tarz, üslup, tempo sahibi olmak. Askeri olarak dönem taktiğine sahip olmak. Bütün bunlar oldu mu büyük eylemin sahibi olursun. Öyle hedefi belli olmayan, Parti’nin maddi imkanlarını savuran, düşmanı vurup vurmadığı beli olmayan eylem büyük eylem değildir. Büyük eylem, Zîlan Yoldaşımızda anlamını bulmuştur.

Büyük yaşamın karşılığı, büyük eylemdir.

“Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum.” “Sevgim kurumuştur, artık sıkılmışım” bırakalım bütün insanları, birlikte çalışması gereken yoldaşlarına karşı sevgisi, saygısı yok, hatta doğru çalışması yok. Kendini mi, düşmanı mı, içindeki putları mı yaşamak istiyor belli değil. Keyfi, bireyci, yetmez anlayışlar, bu eylemin sahibi kişilikler karşısında affedilmezdir.

Açık söylüyorum;

Eğer bu yoldaşıma bağlı kalacaksam, yaşamla bu kadar oynayanların, yaşama saygı ve sevgisi olmayanların yaşamla eylem arasındaki doğru, ideolojik, örgütsel, siyasal çalışma ve Parti tarzları arasındaki bağı kuramayanların PKK’de bulunmaları bir hakarettir. Eğer bizim böylesine kutsal değerlere bağlılığımız olacaksa mutlaka çıkarmamız gereken sonuçlar olmalıdır. Biri saç tellerinden, ayak topuklarına başka bir şeyi kalmayacak kadar kendini kutsal özgürlük ateşinde eritecek, sen ise utanmadan, sıkılmadan Parti’nin birçok değeri ile istediğin gibi oynayacaksın; eğer anlayışın sakat, örgüt anlayışın sakat, taktik anlayışın sakat, çalışma tarzınla yaşama saygısızsın, küskün, moralsiz, iradesiz olacaksın ve ondan sonra Parti içinde bulunacaksın. Bunlar aslında insanlık için en kötü intiharı temsil ediyorlar. İntiharı tercih ediyorlar ve bize de intiharı dayatıyorlar. Bu, düşmanın intihar anlayışıdır. Düşman ideolojisi, düşman kişiliği, düşman tarzıdır. Düşman adına mevcut kişilikleriniz Parti’ye karşı bir intihar saldırısı içinde. Zîlan’ın büyüklüğü burada. Buna karşı ölümcül darbeyi vurmasını, bu büyük ustalığı, bu büyük yiğitliği göstermesi gerektiğini dayatıyor. Bu yoldaşımız az çok Parti gerçekliği içinde neyin ne olduğunu yorumlayabiliyor. Bu kadar büyük değerler birikimini Parti içinde savaştırmak olağanüstü bir şey.

Çağrılar, mektuplar birer manifestodur

Yazılan mektup benim için cevabını gerektiğinde binlerce sayfa karşılıkta bulabilir ama bu yetmez. Bu yoldaş bütün PKK’lilere söz veriyor. Bütün şehitlere, bütün savaş ve cephe güçlerine, zindandaki yoldaşlara, bütün insanlığa bağlılığını ifade ediyor. Hepsine layık olmaya söz veriyor. Bunun karşılığında sizlerin de bazı sözlerinizin

olması gerekir. Ben gücüm oranında layık olmaya, gereklerini yerine getirmeye çalışacağım. Fakat sizler kendi adınıza acaba ikiyüzlülüğe düşmeden bir şeyler yapabilecek misiniz?

Ayrıca kadına, Parti'ye ve halka hitaben de değerlendirmeleri var. Peki sizler nasıl cevap vereceksiniz? Dediğim gibi en fazla iki yıl savaşmış ve Partimizin en militanca savaşçısı durumuna gelmiş. Bu yoldaşımız kendi gerçekliğini böyle kanıtlamıştır. Peki sizler kendi gerçekliğinizi nasıl kanıtlayacaksınız? Ben gereklerini yine yerine getiririm. Zaten benden fazla bir şey de istemiyor.

"Çünkü sen her şeyi yaptın ve bizim canımızla bile karşılık vermemiz mümkün değildir. İsterdik daha fazlasını yapmayı."

Ben daha fazlasını yaparım, yapıyorum da. Amansız yaparım. Bunu fazla dile getirmeme gerek yok. Değindiği bütün hususlarda bir kez daha derinlik, bir kez daha anlayış gücü, örgüt gücü, eylem gücü, bir kez daha kadını geliştirme gücü, özgürleştirme gücü, sevme gücü, sevdirme gücü bende sınırsızdır. Bunu çok yerinde taktiklerle yaptım veya müthiş bir yetenekle gerçekleştirebildim. Fakat sizler adına üzülüyorum, daha doğrusu endişeliyim. Şimdi burada Zîlan sadece düşmanı kahretmiyor, Türkiye'nin faşist ortamını şoke etmiyor, aynı zamanda sizler de biraz şoke oldunuz. Şoke olmayanlarınız varsa o zaman insanlıkla ilginizin olmadığını gösterir. Böyle bir büyüklük karşısında sarsılmayan, iliklerine kadar titremeyen, anlam veremeyenin PKK'liliğinden, yurtseverliğinden, militanlığından ve hatta insanlığından kuşku duymak gerekir. Kuşku duymakla kalmam, bundan sonra bunu temel ölçü alırım ve ona göre yargılarım. Halklarımızın, insanlığın kutsal değerleriyle kimseyi oynatmayız. Savaşan kişilik, eylem neredeyse biz de oradayız.

Komutan, Zîlan Yoldaş'tır. Emir erleri de bizleriz.

"Kendi yaramaz-yetmez, gafilce, korkakça, örgütsüzce, plansızca, moralsizce yaklaşımlarımızla" boşa çıkardık demek, büyük bir yetmezliktir. Zîlan'ın eylemine karşılık cevaplarımız bunlar olamaz. Varsa bir saygı, bir bağlılık gücü, varsa bir söze sözle bir karşılık verme gücünüz, varsa yaşadığınız sefalete son verme kararlılığınız ancak böyle kanıtlanabilir.

Neden bu kadar ayakta duruyorum? Tabii ki bu kadar şehide büyük sözlerim olduğu içindir. Beni bu kadar ayakta tutan başka ne olabilir ki?

Beni ayakta tutan şehitlerdir.

Ondan sonra halkın istemleridir, talepleridir. Düşmana olan intikamdır. Bir insanı ancak bunlar ayakta tutabilir. Eğer bunlardan yoksunsanız, bahsettiğim durumlara düşmektendir. Yalnız bu şehide bağlılık bile insanı büyük bir direnişçi yapabilir. Bu açık değil mi? Her gün söz vereceksiniz, "Yine dayanamadık, ayakta duramadık, bozulduk, bölündük, parçalandık, kaybettik" demek, böylesine büyük bir kişilik karşısında utanmazlıktır.

Söz verme gücünüz var mı?

Erkekler için söylüyorum: Erkeklik manevi anlamda, bir cinsel varlık olmaktan öteye, moral bir değer olarak söze daha fazla bağlılık anlamına gelir. Bu temelde erkekliğinizi Zîlan'ın kadınlığıyla karşı karşıya getirin; en kadıncıl bir durumu yaşayanın sizler olduğu ortaya çıkar. Aslında bu öngörüm giderek doğrulanıyor. En yiğit davranıştan ve erkeklikten bahsedilecekse, böyle kanıtlanıyor.

Eleştiriler daha çok sizleredir. Zorlanacaksınız, zaten zorlanıyorsunuz. Bu yoldaşa söz verecek, işlerlik, yaşam gücü kazandıracak düzenlemeyi gerçekleştirmek gerekiyor. Bu yoldaş, "Ben direnişin sembolü olmak istiyorum" diyor. Sizler ayaktasınız ve imkanlarınız daha çoktur. Gerçek eylemlilik budur. Büyük yaşamın sahibi olmak budur. Bütün bunlar en çok da sizlere gerekli. Bunun gereklerine sahip olmazsanız, bir gün bile sizleri yaşatmayız.

Çağrılar, mektuplar birer manifestodur ve gereklerini yerine getireceğiz. Büyük değerlere bağlı militanlar olarak yaşayıp ve eylemin sahibi olarak büyüklüğünüzü kanıtlayın ki, kimlerle yürüdüğümüzü bilelim. Zaten öyle fazla yüksek değerlerle savaşanlar yok. Onun için düşmandan önce ilkin sizleri hal etmemiz gerekiyor. Bu anlamda Zîlan, benimle en iyi yürüyen ve bunu gerçekleştiren bir yoldaştır. Bununla çelişmek, bununla oynamak olmaz.

Halkın yakın süreçte zafere ulaşması gerektiğini belirtiyor. PKK'nin artık zafere doğru aktığını, Önderlik çalışmasının artık zaferi yakınlaştırdığını söylüyor. Bunlar, boşuna söylenmiş sözler değildir. Bunlar, benden tutun, hepinize kadar günlük olarak yerine getirilmesi gereken görevlerdir, emirlerdir.

Değerlere bağlanmak biricik namus-şeref sözümüz olmalıdır.

Eğer sadece bu temelde sözümüze bağlı olursak, dünyanın da bir araya gelip yapacağı yardımla kazanamayacak olan bu halk, söze bağlılığımızla kazanabilir, kazandırır. En büyük yardım bu söze bağlı olarak yaşamaktır. Halkın zaferi gerçekleştirmek isteniliyorsa en çok muhtaç olduğumuz yardım, bu sözün gereklerini yerine getirmektir. Siz partililer, halk ordusunun gereklerini yerine getirdikçe, bu halkımızın cesaretini artıracaktır. Bu aynı zamanda bütün insanlık dostlarının savaşımızı anlaması ve ona bağlanması anlamına gelecektir.

Sizler ancak ve ancak kendinizi büyük bir direniş içinde kanıtlayabilirsiniz

PKK'nin böyle yüzlerce şehidi vardır, yine özgür kadın şehidi vardır. Nitekim insanlık ekmek-su kadar bunlara muhtaçtır. Ama neredeyse unutulacaklar, unutulmamaları için, emperyalizmin tanınmaz hale getirdiği, insanlık yaşamında bir umut, bir ışık, yeni bir diriliş olmaları için bizim bu sözümüzün gerçekleşmesi, Parti içinde ve halkımızın Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda başarılması gerekiyor. Emperyalizminde desteğiyle bu yoldaşımızın, bu değerimizin düşük gösterilmeye çalışılmasının anlamı buradadır. Sadece Türk faşizmi değil, emperyalizmin yaşamın üzerindeki büyük tahribatını da insanlık direnişiyle karşıladık. Belki bunun için tam mücadele vermedik, istediği gibi yazıp-çizemedik ama böyle olduğu çok açık.

Zîlan'ı insanlığa taşırmamız gerekiyor.

Parti'nin zaferini gerçekleştirerek, halkımızın insanlık ailesi içerisinde hak ettiği yerini alarak ve bunu altın harflerle yazarak kanıtlamamız gerekiyor. Bu kadar büyük tarihi, kutsal şehitler ve Partimiz içinde buna benzer muazzam değerler var.

Bu kadar görkemli değerler Partimiz içinde olurken, diğer taraftan yaşanan bu sığlıklar ve yetersizlikler ne anlama geliyor? Adeta düşman adına kendini dayatan intihar eylemleri, kişilikleri ve tutumları var. Yine tarz, tempo, üslup, muazzam gerilikler olsa olsa düşmana güç veriyor. Sizler ancak ve ancak kendinizi büyük bir direniş içinde kanıtlayabilirsiniz. Hiç sağa-sola yalpalanmadan, şurayaburaya nedenlerini bağlamadan bir kazandıran tarz içinde olmak gerekiyor. Çünkü Zîlan, eyleminde açıkça bunu dile getiriyor. Bana verecek sözünüz varsa, yine özgür kadına verilecek bir söz varsa ki bazıları, severiz, kadın istiyoruz, derler, o zaman bu söze göre olsun. Şimdi ne demek istediğimi daha iyi anlıyorsunuz.

Yiğitler var onların yolunu açalım

Özgür kadın kendini böyle yaratmak istiyor. Özgür kadın istemine nasıl bir partililikle, nasıl bir örgütlülükle, nasıl bir savaşçılıkla, nasıl bir sevgiyle, nasıl bir zafer anlayışıyla karşılık verilir? İşte Zîlan eyleminde, tanıma kavuşturulmuştur. Şimdi ben buna mı bağlanacağım, yoksa ne idüğü belirsiz bazı istemlerinize mi? Benden ne istiyorsa layık olacağım. Bana başka bir şey dayatamazsınız ki.

Kadının da, erkeğin de nasıl büyük bir yaşamın sahibi olması gerektiği açığa çıkmıştır. Nasıl bir yaşam ve sevgi isteniliyorsa açığa çıkarılmıştır. "Yok bunlar sıradan olaylardır. Bizim de kendimize göre bir yaşam anlayışımız var" derseniz, bundan kuşku duyarım. Çünkü; düşmanı sarsan, yerle bir eden eylem ve PKK anlayışı budur. Oysa sizlerin eylem anlayışı düşmana güç vermiştir. O zaman gidin başka yerde kendi örgütünüzü kurun ama PKK içinde yaşamayın. Biz böyle olmaya karar vermiş ve bu kararı müthiş eylemimizle kanıtlamak isteyenleriz. Militanlar topluluğuyuz. Böyle olmaya baş koymuşuz. Bütün yüreğini, coşkusunu, azmini, bilincini koyanlar var. Yoksa ben neden sizleri kabul edeyim. Israrla kendinizi dayatırsanız, o zaman sizler karşı cepheden, intiharvari cepheden geliyorsunuz denilir.

Savunmaya geçeceğiz. Değerlerimizi bütün bu anlayış ve tutumlara karşı savunacağız. Çirkin, örgütsüz, moralsiz, eylemsiz, bunalımlı, plansız, bireyci, keyfi, kendinden vazgeçmiş, düşmanı gözüne kestirmeyen, tarihi doğru anlamayan, zafere inanmayan, zafer coşkusuyla tutuşmayan kim varsa saflarımızda, kim bizlere doğru yaklaşmıyorsa ona "dur" diyeceğiz. Sen düşmanın dolaylı ajanısın diyeceğiz.

"Ben de böyleyim" diyor. O zaman defol git deriz. Çünkü yiğitler var, onların yolunu açalım. Yoksa bu yiğide yazık olacak. Hakkını kim verecek? Bu yaklaşımlarınızla hakkını mı vereceğiz? Hakkını vermezsek suç ortağı olacağız. Buna hiçbir kuvvet beni zorlayamaz. Yiğitlerin adına toz kondurtamam. Ben bunu defalarca söyledim ve tekrar söylüyorum. Size her türlü hizmeti yapayım ama bu yüce değerlere, anılarına bağlı olmanın gereklerini aşındırtmayın. Bu yoldaşlarımızın anılarını zedeleyecek tutum ve davranışlara girmeyin. Sizlerden fazla bir şey istediğimiz yok.

Tarihte kıblegahlar, kutsal mabetler ve onların içinde kutsal tanrı veya tanrıçalar vardır. Onların ardılları, onların mensupları uygun günlerde gidip bu mabetlere kapanırlar, secde ederler, yalvarır-yakarırlar, "affet bizi" diye. Böyle yoldaşlar, öyle yoldaşlardır. Bir mabede gider gibi huzurlarında eğileceksiniz, secdeye kapanacaksınız, af dileyeceksiniz ve güç alıp kendinizi temiz kılacaksınız.

■■■

Eylemin kendisi düşmana yönelik ne kadar büyük bir çıkışsa aynı zamanda askeri ve gerilla taktiklerimizin ne olması gerektiği hususunda da en parlak tutumu ifade etmektedir. Yine Parti içinde örgütlü yaşamın nasıl temsil edilmesi gerektiği konusunda da büyük çıkıştır. İkinci yön, düşmana karşı çıkıştan daha önemlidir.

Zilan Yoldaş'ın mektubu

Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum

1972 Malatya merkez doğumluyum. Adım Zeynep Kınacı'dır. Aslen Malatya merkeze bağlı Elmalı köyündenim. Çevrede Mamureki olarak tanınırız. Malatya İnönü Üniversitesi Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık bölümünden mezun oldum. Saflara katılmadan önce Malatya Devlet Hastanesi'nde röntgen teknisyeni olarak çalışıyordum. Evliyim. Eşim Amed'in Gêl (Eğil) ilçesine bağlı Xliya köyündendir. Kendisi de üniversiteden, aynı bölümden mezundur. 1995 kışında Adana'da cephe faaliyetleri yürütürken düşmana esir düştü. Ailemin geçim durumu orta hallidir. Ailemin sosyal yapısı bir yanıyla feodal etkileri taşırken, bir yanıyla da küçük burjuva Kemalist anlayışı vardır. Kardeşlerimin mücadeleye sempatileri vardır. Eşimin ailesi ise ekonomik olarak zengindir, feodal bir aile yapıları vardır, yurtsever değildirler. Lisede okurken sol düşüncelere ve Kürtlüğe ilgim gelişti. Yaşamı irdelemem bu yıllarda başladı ancak herhangi bir çizgiye yakınlık duymadım. Üniversite yıllarında sol düşünceler arasında bir netleşme ve özellikle PKK'ye bir sempatim gelişti. Kürtlüğe ilgim ailemin geri bir temelde de olsa, ulusal özelliklerini belli ölçülerde taşımasından kaynaklanıyordu. Yurtsever arkadaş ortamı örgütlü değildi. Öncülük yoktu. Yine ailemin ekonomik sorunları gibi nedenler uzun bir dönem netleşmemi engelledi. Süreç içerisinde belli bir netleşme ve olgunlaşma sonucu saflara katıldım.

1994'te Adana'da cephe faaliyetleri yürütmeye başladım. Bir yıl kadar bu faaliyetlerde kaldım. Ciddi bir eğitim sürecinden geçmedim. Ardından yönetim düzeyinde yakalanmaların olmasından dolayı yeterli bir desteğin sağlanmaması, bireyi sivilleştiren etkiler gibi nedenler, yine kişilik dönüşümü yapamamam gibi nedenlerden dolayı aslında çok istekli olmama rağmen, fazla bir gelişme ve başarının sahibi olamadım.

1995'te Dersim'de ordu (ARGK) saflarına katıldım. Ordu safları içerisinde olduğum süre içerisinde geçmişe oranla kendi kişiliğimi tüm yönleriyle tanıyarak belli bir gelişmeyi sağladım. İddia, kararlılık, moral, netleşme gibi konularda güçlendiğimi belirtebilirim.

Tarih öndersiz hiçbir ulusal hareketin başarıya gitmediğini doğrulamaktadır

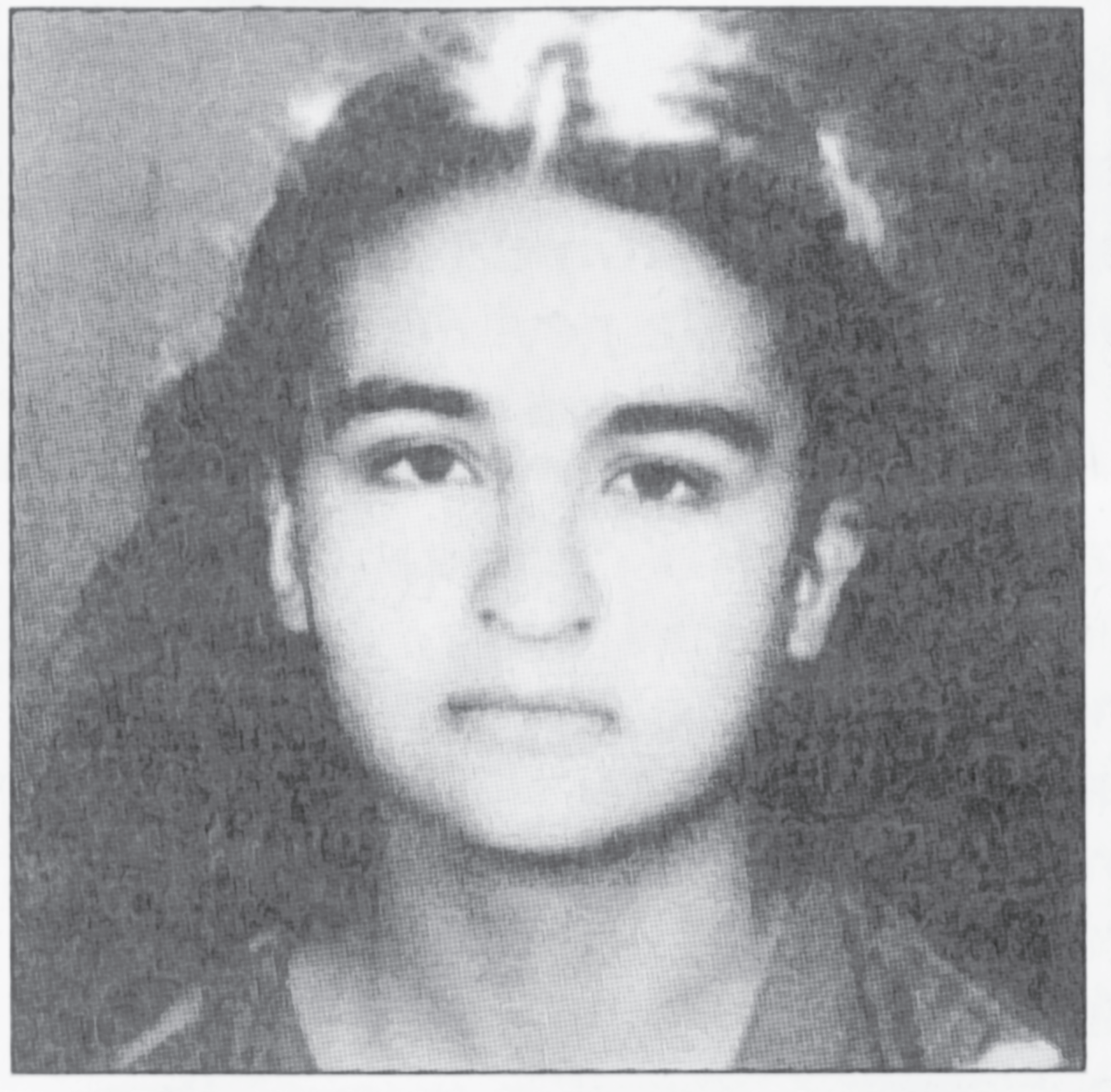
Partimiz PKK öncülüğünde gelişerek tüm insanlığa mal olan ve giderek ezilen halkların yüce sosyalizm yolundaki tek umudu haline gelen mücadelemiz, bir bütünen ulusal yok oluş sürecini yaşayan, soysuzlaşmanın eşiğine getirilen bir halkı, tarihte ilk defa yücelterek hak ettiği yere getirmiştir. Böylesi ulusal değerlerini, beynini, ruhunu, öz kimliğini düşmana kaptıran bir halkı yeniden diriltmenin ağır görev, sorumluluk, tarihi bilinç ve üstün öngörü, büyük cesaret ve fedakarlık, yüce azim gerektirdiği açıktır. Yurtseverlik rolünden uzak, düşmana tabi, vatansız, tarihi egemenler tarafından gerçek aydınlarını ve önderlerini istenilen düzeyde çıkaramayan yitik bir ülke ve halk gerçekliği karşısında PKK ve onu var eden Başkan APO, aleyhte gelişen bu gelişmeyi ters yüz ederek sadece kimliği değil, beyni de egemenler adına çalışan, ona hizmet eden, onun için savaşa ve giderek hayvanlaşmanın eşiğine getirilen ve emperyalizmin de hizmetine sunulan Kürt halkını ölüm uykusundan uyandıran, dirilten, kendi özgürlü için savaşan, savaştıran bir konuma getirmiştir. Büyük Kürt şairi Ehmedê Xanî, "Eğer bizim de dürüst, namuslu önderimiz olsaydı, Arapların, Acemlerin ve Türklerin kölesi olmazdık" diyor. Kendi bireysel, aşiretsel çıkarlarını esas alan, ulusal gerçeklikten kopuk, Kürdistan tarihindeki sahte önderlerin varlığı, bu lanetli gerçeğin uzun bir süre devam etmesine neden olmuştur.

Her halkın tarihine bakıldığında özellikle devrim süreçlerinde mücadele veren, başarıya ve kurtuluşa götüren, yaşadıkları döneme damgasını vuran önderleri vardır. Tarih öndersiz hiçbir ulusal ve sınıfsal hareketin gerçek anlamda başarıya gitmediğini doğrulamaktadır. Önder, yaşatılmak istenen yenilik ve gelişmeleri en üst düzeyde temsil eden, yani yeni insan, yeni toplum düşüncesine denk, bütün yaşamını bir halkın yaşamına göre düzenleyen, kendi kaderini halkın kaderinde bulan ve o halkın acılarını, duygu ve taleplerini en derinden yaşayan ve kurtuluş için pratik görevleri en üst düzeyde omuzlayandır.

Hayati gerçekliği olmayan, her alanda bitirilmiş, hiçbir halkla kıyaslanmayacak kadar kendisine yabancılaştırılmış, ulusal, kültürel, sosyal, siyasal değerleri sömürülen bir halk gerçekliği karşısında PKK Önderliği kuşkusuz çok farklı olmak zorundadır. Bu anlamda Parti Önderliği bir çok yönüyle daha özgün, daha yeni, daha gelişkin yaşamıyla yaşatan ve kendi yaşamını adeta koskoca bir insanlığın yaşamına adayan bir durumdadır. Belirleyiciliği ve önemi bu noktada kesin ve tartışmasızdır.

Dünya devrim tarihine baktığımızda gerek ulusal, gerekse sınıfsal kurtuluş mücadelesini veren halkların, devrimin gerçekleşme olanağını yaratan tarihi, sosyal, sınıfsal, kültürel bir zemin ve birikimi vardır. Ulusal inkar yoktur. Kişilik sorunları bizdeki kadar derin değildir. Tarihleri bizdeki gibi çarpıtılmamıştır. Kadın cinsi bu kadar sömürülmemiştir. Din, olgulara karşı bizdeki kadar kesinlikli, kötü tarzda işlenmemiştir. O halkların mevcut konumlarına tepkileri vardır. Özgürlük, eşitlik vardır. Önderlerinin güç aldıkları az çok aydınları vardır. Kürdistan Devrimi'nde ise bu belirtilen hususların tümü bitmiş bir durumdaydı.

Parti Önderliği çok zayıf bir gerçeklikten yola çıkmıştır. Din sorununa, kişilik sorununa, kadın ve aile sorununa yaklaşımı oldukça özgün ve bilimseldir. Rus Devrimi'nin önderi Lenin bile kadın sorununun çözümünde oldukça yüzeysel kalmıştır. Kadının ordulaşması, gerçekleşen Kadın Konferansı ve Kadın Kongresi dünya devrim tarihinde ilk kez

Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat, Besê, Bêrîtan, Bêrîvan ve Ronahî yoldaşların direnişlerine sahip çıkmak ve onların takipçisi olmak istiyorum. Halkımın özgürlük isteminin ifadesi olmak istiyorum. Emperyalizmin kadını köleleştiren politikalarına karşı, bombayı kendimde patlatarak hıncımın ve öfkemin büyüklüğünü göstermek ve Kürt kadınının dirilişinin sembolü olmak istiyorum.

bizde gerçekleştirilmiştir. Parti Önderliği'nin yaşam tarzı, fedakarlık, cesaret, derinlik, duyarlılık, zeka, öngörü, yorumlama gücü, bağlılık, bilimsellik, tecrübe, birikim düzeyleri hiçbir önderlikle kıyaslanmayacak boyuttadır. Olayı ele alış tarzı dogmatik değildir. Parti Önderliği Kürdistan gerçeğini, dünya devrimlerini çok iyi tahlil edip sonuç çıkarmış ve Kürdistan Devrimi'nin özgünlüğünü ortay çıkarmıştır. Taklitçi, kalıpçı, dogmatik bir tarzda değil, oldukça yaratıcı bir tarzda ele almıştır. Gerçekleşen sosyalizmi çok iyi tahlil etmiş ve kendi halk gerçekliğine uygun bir tarzda uyarlamıştır. PKK, Parti Önderliği'nin şahsında ifadesini bulmuştur.

Önderlik sevgi kaynağı birleştirici ve bütünleştiricidir

Kürdistan tarihinde sağlanan bu gelişme, onun emeği, onun gelişmesidir. Kendisi sevgi kaynağı, birleştirici ve bütünleştiricidir. Kendi şahsında yeni insan tipinin profilini çizmiştir. Bir insanın ne kadar gelişebileceğini kanıtlamıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin bugünkü düzeyi, "Partileşelim, Ordulaşalım, Zaferi Kazanalım" şiarına denk düşün, bütün tali sorunları bir kenara bırakarak bütün Kürt halkıyla düşman gerçeğine doğru yaklaşma temelindedir. Gelinen noktada hemen hemen bütün Kürt halkıyla beraber milyonlarca insanı sıcaklığıyla saran, Ulusal Kurtuluş devrimine ve sosyalizmin hizmetin sokmuş, faşist TC'yi askeri, siyasi, kültürel, ekonomik her konuda geriletmiş, çözümsüz bırakılmıştır.

Zaferin öngünlerini yaşadığımız yeni süreçte halkın kurtuluş umutları olan bizlerin, Parti Önderliğimizin yaşamı, düşünceleri ve mücadelesine yakışır bir biçimde, dönemsel bütün görevlerimizi en iyi bir şekilde yerine getirmemiz gerekiyor. Sıkça tekrarlanan küçük burjuva, köylülük, feodal anlayışların kişiliklerimizdeki yer etmişliği, düşmanın şekillendirmesi, özel savaşın etkileri ve buna benzer gerekçelere sığınarak çeşitli özeleştirilerin bizleri ilerletmediği açıklık kazanmıştır. Verilecek en iyi özeleştirinin doğru bir pratikten geçtiğine inanıyorum. Düşman topyekun üzerimize geliyor. Bizim de olanca gücümüzle düşmana yüklenmemiz, özgürlüğün bedelini en kararlıca ödeyeceğimizi düşmana hissettirmemiz gerekiyor. Mücadele tarihine baktığımızda PKK, akıl sınırlarının almakta zorlandığı büyük kahramanlık, direniş, emek, kararlılık ve inançla yaratılmıştır. Direniş, PKK'nin temel karakteri olmuştur.

Bizlerin bu tarihi mirasa sahip çıkmamız ve sürecin gereklerini yerine getirmemiz gerekiyor. Süreç, intihar eylemlerini gerekli kılıyor. Bu hem bir taktiksel çıkış olacak hem de bizim açımızdan bu süreçte düşmana verilecek en iyi cevap olacaktır. Bu tür bir eylemlilik moralmen bozguna uğrayan düşmanı çıldırtmak, düşmanı bulunduğu her alanda çepeçevre kuşatmak, ülkeyi ona zindan etmek anlamına geliyor. Bizim açımızdan ise başta halkımıza, bütün savaş güçlerimize moral vermek, cesaret ve direnişi güçlendirmek, dost düşman herkese davamızda ne kadar kararlı olduğumuzu ve bu uğurda özgürlüğün bedelini bombaları kendimizde

patlatarak gerçekleştireceğimiz mesajını bir kez daha vermek, halkımızın özgürlük istemini bütün dünyaya duyurmak ve ileriki süreçte halkımızın bu yönlü direnişler geliştirmesinin öncülüğünü yapmak, savaşa her yerde ivme kazandırmak anlamına gelmektedir.

Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum

Başkanım!

Kendimi intihar eylemini gerçekleştirmek için aday görüyorum. Bizler, sizin bitmez tükenmez emek ve çabalarınıza karşılık canımızı bile versek yeterli değildir. Keşke canımızdan başka verecek şeylerimiz olsaydı. Siz yaşamınızla bir halkı yeniden yarattınız. Bizler sizin eseriniziz. Tüm Kürdistan halkının ve dünya insanlığının geleceğinin teminatısınız. Yaşamınız bize onur veriyor, sevgi, cesaret, inanç veriyor. Tüm Kürdistan halkı ve milyonlarca insan size ölümüne bağlıdır. Sizin bu çekiciliğiniz bizi de oldukça etkilemektedir. En zorlandığımız anlarda sizin bizlere olan sevginizi düşünüyor ve manevi güç alıyoruz. Şehide en çok bağlı olan sizsiniz. Bu temelde gözümüz kesinlikle arkada kalmayacaktır. Bu eylemi, gerçekleştirmem gereken bir görev olarak görüyor ve kendimi sorumlu hissediyorum. Mevcut geriliklerimi aşmanın, özgürleşmenin ve kendini gerçekleştirmenin savaştan geçtiğini ve bu savaşın da gereğinin yerine getirilmesinin gereğine inanıyorum. Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat, Besê, Bêrîtan, Bêrîvan ve Ronahî yoldaşların direnişlerine sahip çıkmak ve onların takipçisi olmak istiyorum. Halkımın özgürlük isteminin ifadesi olmak istiyorum. Emperyalizmin kadını köleleştiren politikalarına karşı, bombayı kendimde patlatarak hıncımın ve öfkemin büyüklüğünü göstermek ve Kürt kadınının dirilişinin sembolü olmak istiyorum.

Yaşam iddiam çok büyük. Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Başkan APO önderliğinde yürütülen Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz çok yakında zafere ulaşacak ve mazlum halkım dünya insanlık ailesi içerisinde hak ettiği yerini alacaktır.

Bu temelde Başkan APO'ya, tüm Kürdistan şehitlerine, tüm savaş ve cephe güçlerimize, zindandaki yoldaşlarımıza, Kürdistan halkına ve insanlığa bağlılığımı bir kez daha ifade ediyor ve onlara layık olmaya çalışacağıma dair söz veriyorum.

Yaşam iddiam çok büyük. Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum.

-Yaşasın Başkan APO!
-Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!
-Kahrolsun Faşist Türk Devleti!

Kürdistan Kadın Özgürlük Savaşçılarına!

Başkan APO ve PKK öncülüğünde yürütülen Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz, Kürdistan toplumununun geriliğini görerek sorunları köklü çözme çabasındadır. Kadının yitirilmişliği, sınıflı toplumların ortaya çıkışı ile birlikte başlamıştır. İlkel komünal dönemde üretim etkinliğinden kaynaklanan kadının yaşam içindeki etkin rolü, ilkel sermaye birikiminin oluşması ve bu birikimin erkek cinsinin elinde toplanması ile birlikte sınıflı toplumlar oluşmuş, kadın özgürlüğünün yitiriliş süreci de bununla birlikte başlamıştır. Köleci toplumdan feodal toplum düzenine, kapitalist ve emperyalist toplum düzenine geçilmiş, kadın cinsinin sömürülmesi her sınıflı toplumda biçim değiştirerek ve daha ince bir tarzda sömürülerek devam etmiştir.

İnsanlığı her alanda özgürleştiren, sınıflar arasındaki çelişkileri ortadan kaldırarak eşit, özgür yaşam olanaklarının oluşturulması anlamında olan bilimsel sosyalist teori, kadının insanca yaşam olanaklarına kavuşturulması gerektiğini savunmaktadır. Ancak gerçekleşen sosyalizm, her ne kadar kadını bu yönlü biçimlendirmeye çalışmışsa da, sosyalizmin bilimsel esaslarından sapma, kadın özgürlüğünün özgün bir temelde ele alınmayıp bütün insanlık sorunları ile birlikte ele alınması gibi nedenlerle kadını özgürleştirme çabaları sınırlı kalmıştır.

Kürdistan özgülüne baktığımızda kadının yitirilişi, hem cins olarak sömürülüşü hem de diğer her yönden sömürülüşü Kürdistan'da kadın sorununun daha derinden yaşanmasına neden olmuştur. Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz başlamadan önce Kürdistan'da kadının varlığından, iradesinden bahsetmek mümkün değildi. Kadın bir hiçti! Türk şairi Nazım Hikmet'in belirttiği gibi, "Sofradaki yeri öküzden sonra gelmektedir." Bu kadar kötü pozisyonda kalan Kürt kadınının özgürleştirilmesi çabası da sorunun büyüklüğüne denk bir çabayı ve yaklaşımı gerektirmektedir. Kürt halkının nüfusunun neredeyse yarısından fazlasını oluşturan kadının sorunu çözülmeden Kürt kadınının özgürleştirilmesinden söz edilemez.

Parti Önderliği bütün sorunlara yaklaşımda olduğu gibi, kadın sorunu konusunda da derin çözümlemeler ve bu sorunun çözümlenmesi yönünde asıl öncülüğü yapmıştır. Bugün gelinen düzey kadının gelişimi ve özgürlüğü noktasında çok ileri bir düzeyi ifade etmektedir. Ancak kadının yitirilişi o kadar kötü ve ciddi ki neredeyse insanlık tarihi ile birlikte başlıyor. Bu noktada kadının özgürleşmesi ve kendi ayakları üzerinde durması öyle bir çırpıda gerçekleştirilecek bir olgu değildir. Uzun bir sürece ihtiyaç vardır. Partimiz PKK'nin bu konuda attığı adımlar, bu süreci yakınlaştırma temelindedir. Kadını özgürleştirme çabaları çok kutsaldır, çok öğreticidir. Bu açıdan Parti Önderliği'ne en çok bağlı olması gereken, çok savaşması, can vermesi, emek harcaması gereken kadının kendisi cevabı vermiş, akın akın saflara koşarak özgürleşmenin adımlarını atmaya başlamıştır. Ancak kadın olarak korkunç geriliğimiz, Parti Önderliği'nin bu yönlü çabalarına denk düşen bir gelişmeyi sağlamaktan uzak kalmamıza neden olmuştur. Mevcut durumumuzla savaşımızın genel seyrine denk, dönemsel görevlerimizi yerine getirmekten uzağız.

Kürt kadınının özgürlük istemlerine cevap olmak bana büyük bir moral ve cesaret veriyor

Özgürleşmenin yolu savaşmaktan geçmektedir. İyi savaşabilmek için iyi örgütlenmek gerekiyor. Güçlü bir örgütlenmeyi gerçekleştirebilirsek güçlü bir iradeden de bahsedebiliriz. Kadın özgürlüğünün savaştan geçtiği bugün kanıtlanan bir gerçektir. Öyle ise hedeflerimiz bellidir. Kürt kadını sınıfa özgü olan yurtseverlik, bağlılık, kararlılık, cesaret gibi olumlu özelliklerimizi devrim lehimize kullanarak, korkunç bir çabanın sahibi olmamız gerekiyor. Özgürlük için emek harcayan, gelişim sağlayan ve bu uğurda kanını döken binlerce bayan şehidimiz var. Bêrîvan, Rahîme, Besê, Ronahî, Zekiye, Mizgîn ve Rahşan yoldaşlar bu şehitlerimizin içerisinde zirveleşen, yaşamları ve şahadetleri ile hem Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz içerisinde hem de kadın özgürlüğü konusunda önemli süreçlerin yaşanmasının öncülüğünü yapmışlardır. Bu yoldaşlarımız savaşan bütün kadın özgürlük savaşçılarına, özelde bireysel olarak bize büyük moral ve cesaret vermektedirler. Kürdistan toplumunun geri bırakılmışlığına, özelde ise kadın köleliğine olan o büyük öfkemizi düşünceyle, ideolojiyle ve politikayla birleştirerek dönemsel görevlerimizi yerine getirmeli, Ulusal Kurtuluş Mücadelesi içindeki rolümüzü oynamalı hem de özgürleşmenin pratik adımlarını atmalıyız.

Savaşımımızın adı; halk savaşıdır, öyleyse halk savaşının gereklerini yerine getirelim. 'Özgürlük ağacı kanla sulanır' diye bir deyim vardır. Özgürlüğünüzü ucuz terk etmemelisiniz. Şunu çok iyi bilinci çıkarmak gerekiyor ki, ülkemiz çok değerli. Bunun için düşman bu kadar ısrarlı. Biz neden ısrarlı olmayalım ki? Canımızdan başka kaybedecek neyimiz var? Onurluca ölmeyi, onursuzca yaşamaya tercih edelim.

Bu temelde bireysel olarak aldığım "intihar" gerillası olma kararını sadece kendi şahsım adına değil, başta Başkan APO ve partimiz PKK'nin çabalarına layık olma, genelde sömürülen bütün insanlığa, özelde Kürdistan halkının özgürlüğü ve Kürt kadınının özgürlük istemlerine cevap olmak ve onların temsili olmak amacıyla aldığım bu karar, bana büyük bir moral ve cesaret veriyor. Tarifi imkansız güzel duyguların sahibi olmama neden oluyor. Kadın özgürlük şehitlerimiz ve büyük direnişçilerimizin izinde yürümek, onların mirasına doğru bir şekilde sahip çıkmak çok şerefli bir duygudur. Bu şerefli görevin sahibi olacağım için kendimi şanslı görüyorum. Bin bir türlü sıkıntıya ve zorluğa katlanarak fedakarlık gösteren, emek ve çabanın sahibi olan, Kürdistan dağlarında özgürlük mücadelesi veren bütün kadın savaşçılarımızı partimiz PKK'ye ve başta Başkan APO'nun çabalarına bu temelde daha fazla örgütlenerek, güçlenerek, söz ve iradenin sahibi olarak, bunun zeminini yaratmak için de ordulaşarak cevap vereceğine ve özgür yarınları kendi elleriyle yaratacaklarına olan inancımla selamlıyorum!

-Yaşasın Başkan APO Öncülüğündeki Özgürlük Savaşımız!
-Yaşasın PKK Öncülüğünde Savaşıp Özgürleşen Büyük Kürt Kadını!
-Kahrolsun Faşist Türk Devleti!

Yurtsever Kürdistan Halkına ve Devrimci Kamuoyuna!

Her halkın tarihinde o halkın kaderini değiştiren önemli olaylar vardır. Bir Fransız burjuva devrimi, Rus Bolşevik Devrimi, İslam devrimi gibi, bir halkın tarihinde büyük etkileri olduğu gibi, bütün insanlık tarihine de yön veren, etkileyen büyük olaylardandır. Yine her halkın tarihinde tarihe damgasını vuran önderler çıkmıştır. Büyük İskender, Lenin, Muhammed bunlardan bir kaçıdır. Bunlar pratikleri ile hem kendi halklarının hem de bütün insanlık tarihinde önemli süreçleri yaşatmanın da önderleri olmuşlardır.

Kürdistan tarihine baktığımızda tarih Kürt için hep ters yazılmıştır. Kürdün tarihi baş aşağı gidişin tarihidir. İlkel komünal toplumlar ve köleci dönemde tarih sahnesinde önemli bir konumda bulunan ve halklar arasında oldukça etkin olan Kürdistan insanı, Perslerin egemenliğine girdikten sonra özgürlüğünü kaybetmiş ve bir daha iradesini egemenlerin elinden kurtaramamıştır. Kürt halkı binlerce yıl farklı ulusların egemenliği altında yaşamış ve Kürdistan ülkesi her zaman farklı ulusların birbirleri ile mücadele ettikleri savaş meydanı olmuştur. Halklar az çok kendi konumlarına göre bir tarihsel gelişmeyi yaşarken, Kürt halkı tarihi çok geriden izlemiş, toplumsal gelişmesi çok ilkel boyutlarda kalmıştır. Kendi ülkesinin özgürlüğü için defalarca ayağa kalkmış, ancak gerek bunu başaracak yeterlilikte bir önderliğe kavuşmaması, gerekse de ihanetler ve örgütsüzlük bu ayaklanmaları boşa çıkarmıştır. Yakın tarihimizde de Şeyh Sait ve Dersim isyanlarının boşa çıkarılması bunun en iyi örneklerindendir. Halkımız sadece vatanını değil, bütün ulusal duygularını, dilini, yüreğini, beynini düşmana kaptırmıştır. Egemenlerin "böl-parçala-yönet" politikası çok iğrenç bir tarzda özel savaş ile bütünleştirilerek halkımıza uygulanmış, "beyaz ölüm" denilen ulusal yok oluşa zorlamıştır. İhanet ve direniş hep iç içe yaşanmış, iç ihanetler hep direnişi gölgelemeye çalışmış ve çoğu zaman da sonuç almıştır.

Halkımdan aldığım moral ve güçle düşmanın üzerine yürüyeceğim

Bu tarihi baş aşağıya gidiş, 27 Kasım 1978'de PKK'nin resmi ilanı ile durdurulmuştur. Kürdistan insansızlaştırılmış, binlerce insanımız toplu katledilmiş, yine faili meçhul denilen kontra saldırıları ile insanlarımız bir taraftan yok edilmeye çalışılırken, sağ kalan insanlarımıza da her an ölümümün soluğu hissettirilmeye çalışılmıştır. İnsanlarımız işkence tezgahlarından geçirilmiş, bir çoğunun sağ gittiği sorgulardan cesedi çıkartılmış ve çok büyük bedeller ödenmiştir.

Savaşın en kızgın olduğu bugünlerde partimiz PKK, düşmanın topyekun saldırıları karşısında her geçen gün kendi içinde gelişme, güçlenme ve büyümeyi yaratmakta ve daha etkili, azimli vurarak zaferi yakınlaştırmaktadır. Ordulaşan gerilla güçlerimiz düşmana kan kusturken, cephemiz ERNK dünyanın dört bir tarafına dağılmış halkımızı kendi bünyesinde örgütlemekte ve düşmanın yürüttüğü bütün özel savaş politikalarını boşa çıkararak tek vücut, tek yumruk olan Kürdistan insanı her geçen gün daha fazla kendisini katarak savaşta kendi yerini almaktadır. İlan edilen Kürdistan Sürgün Parlamentosu ve kurulan ulusal ittifaklarla halk iktidarına adım adım yürümektedir. Çok ağır bedeller ödüyoruz. Çünkü; karşımızda TC güçleri ve onun destekleyicisi olan emperyalist güçler var. Ama halk olarak tarihte ilk kez bu kadar güçlendik, bu kadar yurtseverleştik, uluslaştık, özgürlüğe yaklaştık. İlk kez bu kadar onurlandık, başımız önümüzde değil artık. Tüm insanlığın yüzüne kıvançla bakabiliyoruz çünkü; artık özgürlüğümüz için savaşıyoruz. Tarihe mal olmuş efsanevi güzellikte direnişlerin sahibi olan ve savaşımımızın bu başarılı gelişiminde her biri bir dönüm noktası olan büyük direnişçilerimiz Mazlum, Kemal, Hayri, Ferhat, Zekiye, Bêrîvan, Bêrîtan, Ronahî yoldaşların oldukları direniş geleneğine sahip çıkmak gerekiyor.

Bu temelde partimiz PKK'ye, Başkan APO'ya, büyük direniş şehitlerimize, zindan direnişçilerimize, dağlarda özgürlük savaşı veren yoldaşlarıma, ülkeme, halkıma bağlılığın bir gereği olarak "intihar" eylemini gerçekleştireceğim. Bu eylemle, halkımdan aldığım moral ve güçle düşmanın üzerine yürüyeceğim, halkımın özgürlük isteminin ifadesi olmaya çalışacağım.

Tüm dünyaya haykırıyorum!

Duyun artık! Açın gözlerinizi, biz vatanı elinden alınmış, dünyanın dört bir tarafına muhacir gibi dağılan bir halkın evlatlarıyız. Bizler artık vatanımızda özgürce yaşama, insanca yaşama olanaklarına kavuşmak istiyoruz. Kan, gözyaşı ve zulüm halkımın kaderi olmamalı artık. Barışa, kardeşliğe, sevgiye, insana, doğaya ve yaşama en çok sevgi dolu olan biziz. Bu sevgidir bizi savaşa zorlayan. Ölmek ve öldürmek istemiyoruz. Ama özgürlüğümüzü kazanmanın da başka yolu yoktur. Bu savaşın suçlusu emperyalist güçler ve onun uşağı TC'dir. Susmak en büyük suçu işlemektir. Eğer gözlerimizin önünde akan bu kanı görüyor ve sessiz kalıyorsanız, en büyük suçlu sizlersiniz.

Bu eylemle yüreklerinizin dili olmaya çalışacağım

Bütün insanlığa sesleniyorum!

Eğer bu insanlık suçunu işlemek istemiyorsanız, Kürdistan halkına omuz verin, destek olun, emperyalizmin dumura uğrattığı beyinlerinizin ve yüreğinizin pasını silin ve bir halkın özgürlük çığlıklarına kulak verin. Bu seste kardeşlik var, insanlık erdemleri var, dostluk var.

Yurtsever halkım!

Bu eylemle yüreklerinizin dili olmaya çalışacağım. Bizler, dağlarda binlerce evladınız, sizlerin özgür yarınları için bir kez değil, binlerce kez canımızı feda etmeye hazırız. Savaşımızın bu en kızgın günlerinde sizler de saflarınızı netleştirmelisiniz artık. Savaşımımızın adı halk savaşıdır, öyleyse halk savaşının gereklerini yerine getirelim. Özgürlük ağacı kanla sulanır, diye bir deyim vardır. Özgürlüğünüzü ucuz terk etmemelisiniz. Şunu çok iyi bilince çıkarmak gerekiyor ki; ülkemiz çok değerli. Bunun için düşman bu kadar ısrarlı. Biz neden ısrarlı olmayalım ki? Canımızdan başka kaybedecek neyimiz var? Onurluca ölmeyi, onursuzca yaşamaya tercih edelim. Özgürlüğe çok yakınlaştığımız bu süreçte halkımızın şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da PKK'nin başlattığı direniş mirasına sahip çıkacağına, ödediği bunca bedelden sonra bir o kadar da ödeyeceğine ve özgür yarınları kendi elleriyle yaratarak dünya toplumları içerisinde şereflice yerini alacağına olan inancımla selamlıyorum!

-Kahrolsun Emperyalizm, Sömürgecilik ve Her Türden Gericilik!
-Yaşasın Ordulaşan Halk Gerçeğimiz!
-Yaşasın Başkan APO!

■■■

Zaferin yolu kadın kurtuluş çizgisinde partileşmekten geçer

PAJK Yürütmesi

PAJK'laşan kadın ve PAJK çizgisinde dönüşen erkek PKK'lidir. PKK'de başka bir özgür kadın tiplemesi olmayacağı gibi erkeğin partileşmesi de bununla mümkündür. Esas alınması gereken erkeğin sadece pratik katılımıyla değil, paradigmanın da temeli olan özgür kadın çizgisi ve mücadelesine yaklaşımı olmaktadır.

Cins mücadelesinde yaşanan yetersizliklerin, yanılgılı yaklaşımların nedeni erkek egemenlikli uygarlık zihniyetinden, kültüründen kopmamaktır. Uygarlığın şekillenmesi olan verili kadın ve erkek rollerini aşmamakla, aşmak için derinlikli mücadele etmemekle ilgilidir. Bunun için Önderlik kopuş teorisini Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin temeli yaptı.

Çözümlenemeyecek, aşılamayacak hiçbir sorun yoktur. Ancak her şeyden önce kişide inşayı, sosyalist devrimciliği gerçekleştirmediğimiz ve örgüte tam katılımı ile partileşmiş kadro duruşuna sahip olmadığımız sürece sorunların biçimi farklı da olsa hep kendisini tekrar edecektir. Önderlik; kişide toplum, anda tarih çözümlemesiyle, 1986 Üçüncü PKK Kongresi'nde de kadının özgün, özerk örgütlenmesini başlattığı günden bugüne değin kişilik çözümlemesini en temel Parti faaliyeti olarak yürütmüş, Parti içi mücadeleyi tarihsel, toplumsal gerçeğe dayalı sınıf, sosyal zemin, düşünce tarzını çözümleyerek gelişme sağlamıştır. Partileşmeyi; yeni kişilik, hakikat militanlığı olarak tanımlamış, ortaya koymuştur.

Kadro yapısında belli bir düzeyde ideolojik yoğunlaşma, paradigmayı anlama istemi vardır ama ideolojik-politik çizgi yoğunlaşması olmayınca çizgiden uzaklaşma yaşanmaktadır. Sorunlar ağırlaşınca nasıl ağırlaştığını bile geç anlama ortaya çıkmaktadır. İstem kadar çaba gelişmeyince güncel yaşanan tarihsel gelişmeleri anlama, ona göre hızlı hareket etme, tavır belirleme, çözüm üretme de gelişmemektedir. İdeolojik çizgimize dayalı siyaset, örgütlenme ve mücadele yürütmekten ziyade, siyaseti ideolojinin önüne koyarak ideolojik çizgiyi güç ilişkisine göre dengelemeye çalışan, ideolojik, örgütsel sorunlara siyasi bakan yaklaşımlar ortaya çıkabilmektedir. Paradigmayı anlamadan, ideolojik ilkelerle yaşamadan yürütülen pratik, Parti'nin hedeflerine göre değil, kişinin algıladığı kadar ortaya çıkmaktadır. Devrimci Halk Savaşı'nı bütünlüklü yürütmeme (güvenlik, siyaset, sosyo-ekonomik, kültürel, diplomatik), yoğunlaşma ve bunun yetersizliğine bağlı olarak parçalı düşünmeye, parçalı katılıma, parçalı pratiğe yol açmakta ve dar bir pratikçilik olarak yaşanmaktadır. Parti yaşamında ölçüleri, ilkeleri kendine göre ayarlama, Parti içi mücadeleyi önemsememe, önemsendiği zaman da, örgüt duyarlılığı, refleksi güçlü olmayan bir duruş sergilenerek çizgiden uzaklaşma ve aşınmalar açığa çıkmaktadır. Böylelikle Parti içi çizgi mücadelesi gerçek anlamda verilmemektedir. Önderlik, daha önce örgütsel duruşumuzu liberalizm olarak ifade etmişti. Bu sadece geçen yıllara ait bir belirleme değildir. Yoğun bir pratik, fedakarlık ve fedailik vardır ama aynı katılım Parti mücadelesinde ortaya çıkmamaktadır. Sorunları ideolojik-ilkesel yaklaşım yerine bazen geçiştiren, düzenlemeyle çözen, idare eden, güç getirmeyince birbirine havale eden, hassasiyetleri aşırı öne çıkararak örgütsel tutumu liberalize eden, bireysel ölçülerle kişilere yaklaşım belirleyen duruşlar örgütsel ortak tutumu zayıflatmaktadır. Bu duruşlar da hayli fazladır. Pratikte ciddi bir emek verilmesine rağmen ideolojik-politik-örgütsel zayıflık nedeniyle verilen emek yeterince sonuç almamaktadır. Devrimci emeğimizin örgütü büyüten, güçlendiren, iradeyi açığa çıkaran, devrim heyecanını canlı tutan, değişimi yaratan, Parti yaşam kültürünü oturtan, herkesin ilham aldığı, yaratıcı, etkileyici, sürükleyici bir Parti öncülüğüne dönüşmesi gereklidir.

Söz, pratik bütünlüğü eleştiri ve özeleştiriyi anlamlı, tutarlı kılar

Pratikte ortaya çıkan olayları, sorunları hatta suç durumlarını bile normal bir sorunmuş gibi ele alan, sadece eleştiren, salt eleştiriyle yetinen duruşlar vardır. Bu bir katılım sorunu olmaktadır. Kimileri doğru dürüst eleştiri geliştirmiyor. Eleştirdiğinde ise sadece sorunu etrafında ve kendi dışında gören bir üslup 'ben doğruyum, diğeri yanlıştır' üzerinden yapıldığında ve soruna kapsamlı bir yoğunlaşma olmadığında çözümüne de yoğunlaşma gelişmemektedir. Böylelikle sorunu gerçekte sahiplenen değil ileten, şikayetçi, havaleci bir duruş ortaya çıkıyor. Eleştiri, 'ben söylerim birileri düzeltsin' üzerinden yapılamaz. Eleştiri, sorunun nedenini ortaya koymada ve çözümünde sorumluluk almaktır. Bu anlamda eleştiri yapmak, tek başına çözüm için yeterli değildir. Eleştiri-özeleştirinin güçlü geliştirilmemesi durumunda yanlışla yaşamaya alışma, kanıksama durumu gelişir ki; bu da ideolojik-örgütsel yaşamamak oluyor. Ya tepkilendiğinde ya kendisini savunma ihtiyacı duyduğunda eleştiri yapılınca dil, yöntem ve yaklaşım yeterince yapıcı, kazanımcı olmuyor. Sorunu ele alışta kendimizin dışında, kendimizi en doğru gören, diğerini hep kusurlu bulan, bazıları kendilerini düzeltirse düzelme olacakmış gibi bir yanılgı yaşanmaktadır. 'Rahatsızlık duyduğum şeyleri düzeltmede ben ne yapmalıyım, rolüm nedir' gibi bir yaklaşımla sorgulama yoluna gitmeliyiz. Öncü kadro olarak, çalışmaların yönetimi olarak kendi rolümüzü irdeleme, özeleştiriye yoğunlaşarak kendimizde aşma, düzeltmeyi esas alarak geliştirme yönümüz güçlenirse o zaman sorumlu, duyarlı bir katılım sağlamış oluruz. Sadece sorunu dile getirmek en hafif deyimle şikayet etmek oluyor, bu da ideolojik mücadele olmadığından çözüm ve düzeltme gelişmiyor. Söylemde doğruyu ifade etmek kadar yaşam tutarlılığını göstermeyince inandırıcılık, eleştiri ve özeleştiriye inandırıcılık, söze güven, kişiye güven, hatta kişi şahsında örgütsel temsiliyete, kuruma güveni zayıflatmakta ve tartışmalı kılmaktadır. Yanlış ve hatalara dair özeleştiriler verildiğinde, örgütsel yaptırımlara gidildiğinde her zaman doğrultuya girildiği anlamına gelmemektedir. Çünkü özeleştiriler de derinlikli yapılmadığında tekrar yaşanmaktadır. Oysa doğruyu temsil etmede kararlılık çözümün tamamı değil, başlangıcıdır. Gerisi özeleştiri temelinde pratikleşmedir. Söz-pratik bütünlüğü eleştiri ve özeleştiriyi anlamlı, tutarlı kılar. 'Özeleştirimi verdim her şey düzeldi' diyemeyiz. Kelimelerle özeleştiri verilerek pratikte eski tarzda duruşları devam ettirmek özeleştirinin ağırlığını ortadan kaldırır. Sözün anlam gücü, sözün değişim gücü kişinin şahsında aşınmış olur. Her birimizin, 'en fazla hangi konularda değişmem lazım, yetersizliklerim, yanlışlarım ve hatalarım nelerdir, neden tekrara düşüyorum, yoldaşlarımın, örgütün bana getirdiği temel eleştiriler nelerdir' sorgulaması, yoğunlaşması güçlü, özlü, samimi, içten olmalıdır. Aksi takdirde eleştiriye tepkisel, duygusal yaklaşım, özeleştiriye yüzeysel yaklaşım, sadece olaylar, kişiler arası yaşanan sorunlar bazında ele alan dar yaklaşımlar olursa özeleştiriye hiç girmeyince, özeleştiri köklü olmayınca eleştirilen ve özeleştiri verilen hususlarda tekrara sıkça düşülüyor. Bu durumlar örgüte ideolojik katılım sorunlarımız olmaktadır.

Bunun için başta kendimizin ve birlikte çalıştığımız yoldaşlarımızın yetersizliğine, yine örgüt yaşamına hiç gelmeyen kişiliklere, Parti yaşam ilkeleriyle ters duruşlara, Parti yoldaşlığı dışındaki samimiyetlere ya da uzak, mesafeli duruşlara karşı yeterli bir ciddiyetle yaklaşmak, ideolojik derinlikle ele almak gerekiyor. Parti yanlışa, ye-

tersizliğe, hataya tutum alma, doğruyu, güzeli, iyiyi geliştirme, güçlendirme ortamıdır. Bu olmadığında her şey birbiri içinde kayboluyor. Bu tarz katılım, hareketimizde ciddi aşınma yaratıyor. Genel değerlendirmeler muğlaklığa da yol açıyor. İdeolojik anlayış derinliğine yoğunlaşarak yaşanan durumu somut ortaya koymamız halinde muğlaklığa zemin vermemiş oluruz.

Parti yapısı fedaidir

Hareket olarak bütün dünyanın ilham aldığı gelişmeler yaratıyoruz. Herkesin gözü bizdedir. Ama yönetim ve kadro olarak öncü duruşlarımız tüm gelişmeleri beslemeye ve yönlendirmeye göre değildir. Sürekli dinamik kılan, harekete geçiren, hamlesel yürüten bir duruşun sahibi olmalıyız. Çok yoğun bir pratik yürütmekteyiz. Değişim, yenilenme, büyüme, toplumsal dönüşüm, açılım, açılım yaptığımız ve daha önce örgütlendiğimiz alanlarda ahlaki ve politik toplumun kültürünü geliştirmediğimiz sürece pratiğimizi yeterli göremeyiz. Pratiğimizi, daima amacımıza vurarak ele almalıyız. Bir diğeri, pratik yaptığımız sürece hep hatalar çıkabilir, yöntem sorunları çıkabilir bu anormal bir durum değildir. Ama tabii arayışımız, hata ve yetmezlikleri en aza indirmek olmalıdır. Parti yaşam, ilke ve ölçüleri konusunda yaşanan temel sorunları sadece hata olarak açıklayamayız. Çünkü; Parti'ye katıldığımız ilk günden, aldığımız ilk yeni savaşçılar eğitiminden, temel devreden öğrendiğimiz Parti yaşamı, Parti kadrosunun özellikleri olmaktadır. Ve Parti'nin tüm faaliyet alanlarının kendisi eğitim ortamıdır, pratiğin kendisi eğitim ortamıdır. Ve bununla birlikte akademik ideolojik devrelerinin, Parti merkez okullarının temel amacı Parti militanlığını güçlendirmeye dairdir. Toplumu inşa faaliyetlerinde, siyasette, askeri formasyonda bazı yetersizlikler olabilir. Ki bunu gidermek için askeri, gençlik, kadın akademilerinde, operasyon devrelerinde daha yoğunlaşmış haliyle eğitimler alınıyor. Bir gelişme de ortaya çıkıyor. Fakat demek istediğimiz esas mesele; siyaseti, kültürü, basını, askerliği, diplomasiyi, halkı örgütlemeyi belli düzeyde anlamış ve uygulamış olabiliriz. Bizler mesleki anlamda gelişme sağlayabiliriz, kendimizi öyle varsayabiliriz, görebiliriz fakat devrimcileşme, partileşme bununla ifade edilemez. Üstelik yeterli bir Apocu militan olmazsak gelişme de sağlanamıyor. Burada iş yapma vardır ama örgüte gelmeme, çizgi devrimcisi olmama durumu vardır. Bu anlamda yaptığımız işler, faaliyetlerimiz ne kadar paradigmamız doğrultusundadır? Ne kadar içerik, kimlik kazanıyor? Ne kadar toplumu dönüştürüyor? Ne kadar öncü kadro, partileşmeyle yoğrulmuş gerillaya dayalı gelişme ortaya çıkarıyor? Bu konuların etraflıca tartışılması gerekiyor. Bu da katılım sorunuyla açıklanabilir. O nedenle Parti militanlığı sorgulandığında, hepimiz ne kadar iş yaptığımızı öne çıkarıyoruz, bununla ne kadar emek verdiğimizi söyleyerek Parti karşısında kendimizi savunmaya, haklı çıkarmaya çalışıyoruz. Böylelikle örgütün temel eleştirileri zamanında anlaşılmıyor ya da eleştirilere tepkisel, duygusal yaklaşımlarımız gelişebiliyor. Ve özeleştiriye tam olarak giremiyoruz. Bu konuda da kadrosal netlik ve çizgi netliği üzerinde durmamız gerekir.

Parti yapısı fedaidir. Üzerinde önemle durduğumuz bir diğer husus da duruş ve katılım sorunlardır ve bu konular oldukça ciddi sorunlar olarak değerlendirilmektedir. Bu duruş ve katılım sorunlarının ana nedeni de ölçü ve il-

✤✤✤

Cins mücadelesi denilince sadece karşı cinse yaklaşım üzerinden ele alan yanılgılar vardır. Kadınlar olarak birbirimize karşı yeterli bir emek vererek, sevgiyi çoğaltarak, çizgi mücadelesini derinleştirdiğimiz oranda cins mücadelemiz güçlü gelişir. Birbirinden kopuk, mesafeli, parçalı, bütünleşmemiş kadınlar toplamı, örgütlü kadın gerçeğini yaratmaz.

✤✤✤

kelerdeki gerilemedir. Gerilemenin sürdürülmesi halinde müdahale edilmezse erimeye yol açar. İş yapıyor olabiliriz, çok çalışıyor olabiliriz, savaşıyoruz ama unutmayalım sistemimiz içinde yer alan yurtsever, sivil insanlar da çok çalışıyor, yerel birliklerde savaşa katılıyor, ön cephelerde yer alıyor, savunma faaliyetine etkin katılıyorlar. Ama kendine göre ama anladığı kadar katılıyor, çalışıyor ve savaşıyor. Bu anlamda sadece pratik yapıyor olmak Parti militan ölçüsü değildir. Diğer bir sorun; ideolojik çalışmalara ve ideolojik mücadeleye yaklaşımımızda, bunu sadece belirli alanların ya da çalışmaların faaliyeti olarak görmektedir. Çoğu zaman Parti'nin çalışma alanları olan eğitim, basın-yayın, kültür-sanat ve jineoloji ideolojik faaliyetler olarak tanımlanmakta ki, bu dar bir anlayıştır. Bu çalışmaları geliştirme konusunda gerekli olan sahiplenme gelişmemektedir. Her zamankinden daha fazla ideolojik-politik, gerillacılık kültüründe derinleşmiş kadro duruşuna sahip olmak gereklidir.

Başarının anahtarı partileşmededir

İdeolojik bir partinin ve militanının kriterleri vardır. Önderlik kurumu, şehitlerimiz, direnen halklarımız bunu temsil ediyor. Ve kırk yıllık bir Parti kurumlaşması vardır, gözler önündedir. Buna rağmen Parti militanı olmanın ölçüsünü gevşetemeyiz; şöyle de olur, yaşanılır, çalışılır diyemeyiz. İdeolojik yoğunlaşma, arayış yüzeysel olduğundan sorunlara çözüm gücü yeterince gelişmiyor ve Önderliğin perspektiflerini uygulama sorunlarımız çıkıyor. Önderlik partileşme sorunlarını özellikle sorgulamıştır. Çünkü; başarının anahtarı partileşmededir. Ve şöyle demektedir; "Artık bilmelisiniz ki, benim temsil ettiğim Önderlikle sizin yaşadığınız, yaşattığınız Önderlik arasında makas fazla açılmıştır. Hareketimizin partileşme, askerileşme ve demokratik uluslaşmada iç içe boyutlanmasında her dönemde bir yoldaş olarak sizlere fazlasıyla sunduğum başarı olanaklarını layıkıyla kullanmadığınızı, bunun derin yetersizliklerini ve cüceliğini ısrarla yaşatmaktan kendinizi alıkoyamadığınızı eleştiri olarak halen belirtmek durumundayım.

Bugün halen her üç alanda en geniş olanaklarıyla sizlerden yeterli algı ve pratik beklenmektedir. Zihnen ve uygulama olarak bunun tarzı ve temposu yakalanmaktan uzaktır. Halen çok parçalı, yerel, anlık ve tekil (kolektivizmden uzak), koordineden uzak, adına strateji de diyemeyeceğimiz avare-asi, hantal, alanların diyalektik bütünlüğünden uzak tarzınız, temponuz varlığını sürdürmektedir. Tümüyle etkimizde olması gereken kurumlarda PKK'nin ideolojik-politik çizgisinin neredeyse esamesi okunmamaktadır. Parti kişiliğini temsil edecek, yaşatacak iki kişiye bile tanık olamıyorum. Nerede kaldı yılların Parti kişiliği, çalışması? Çok iyi niyetli ve fedakar sayısız çalışanı olduğu halde, hakim gerçeklik budur. Çizgimizin asgari bir uygulaması bile yoktur. Hem günceli özgürleştirmeniz hem de böylece onurlu yaşamı yakalama şansınız çok yüksektir. Belki de zor olan bu şansı hakkıyla kullanmamaktır; bunun anlamsız yetersizliği ve gafletidir. Tam da bu noktada sizde kıpırdanacak olan fedai kişiliğinizden bahsetmiyorum. Bu kişiliği de en az yetersiz ve gafil kişilik kadar eleştirip mahkum ettiğimi bilmek durumundasınız. Özgürleşmiş günceli başarıyla yaşamaktan, bunun gereklerini anlamaktan ve yapmaktan başka ne bir yolunuz ne şansınız ne de bunun gereği vardır."

Önderlik Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni, bir sosyal ideoloji olarak tanımladı

Yoğunca üzerinde durulması gereken diğer bir konu ise cins mücadelesidir. Cins mücadelesinde yaşanan yetersizliklerin, yanlış, yanılgılı yaklaşımların nedeni erkek egemenlikli uygarlık zihniyetinden, kültüründen kopmamaktır. Uygarlığın şekillenmesi olan verili kadın ve erkek rollerini aşmamakla, aşmak için derinlikli mücadele etmemekle ilgilidir. Bunun için Önderlik Kopuş Teorisi'ni Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin temeli yaptı. Kapitalist sistemden, onun kültüründen, kişiliğinden, erkek egemen zihniyetinden, hatta fiziksel olarak da kopuşu sağlamamamız bizleri savunmasız bırakmaktadır. En büyük kalıcı savunma, ideolojik bilinçlenme, örgütsel kültürle şekillenerek duruş kazanmaktır. Bu anlamda Önderlik Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni, bir sosyal ideoloji olarak tanımladı. Yeni kadını, yeni erkeği ve buna dayalı yeni toplumu yaratmanın ideolojisi olarak tanımladı. Salt kadın cinsine dayalı bir ideoloji değil, toplumsal kurtuluşu kadınla gerçekleştiren, yüceleştiği oranda erkeği dönüştüren, dönüşüme sevk eden kadın kimliğini tanımladı. Bu kadın kendisini değiştirir, erkek kendi değişimiyle hiç alakadar olmaz anlamında değildir. Bunun için cins mücadelesi her zaman temel gündemimiz olmaktadır, olmalıdır.

Bu konu iki yönlü ele alınabilir: Bir yanda cins mücadelesi denilince sadece karşı cinse yaklaşım üzerinden ele alan yanılgılar vardır. Kadınlar olarak birbirimize karşı yeterli bir emek vererek, sevgiyi çoğaltarak, çizgi mücadelesini derinleştirdiğimiz oranda cins mücadelemiz güçlü gelişir. Birbirinden kopuk, mesafeli, parçalı, bütünleşmemiş kadınlar toplamı, örgütlü kadın gerçeğini yaratmaz. Örgütlü kadın, güçlü kadındır. Örgütlü olmanın yolu Parti'nin beş temel ilkesine ve esasına göre örgüte katılmakla, yaşamakla mümkündür. Aksi takdirde bireysel duruş, mücadelede bireyselleşmiş sorunlar olarak gündeme girmekte, bu da dönüşüm yaratmamaktadır.

Diğer yönü, erkek gerçeğine yaklaşımdır. Nasıl ki eğitim gören kadın yapısında güçlenme, gelişme çabası görülüyorsa erkek arkadaşlarda da eğitim ve yoğunlaşmalarla ve yine Kadın Hareketimizin geldiği düzeyle birlikte anlama ve çizgiye katılma çabası olduğu görülmektedir. Parti'den beklentilerin bu derecede artması aynı zamanda Önderliği doğru anlama ve katılma çabasını gösteriyor. Kürdistan Özgür Kadın Hareketi olarak erkeği öldürme, değişim-dönüşüm konularını nasıl anlamamız ve geliştirmemiz gerektiği üzerinde yoğunca durmaktayız. Bu temelde, erkek arkadaşlara yönelik özgün eğitimlerin güçlendirilmesi gerektiği sonucuna varılmıştır. Bununla birlikte ideolojik-felsefik, politik amacımızla örtüşmeyen 'erkeğin dönüşümüne inanıp inanmama' gibi duygusal-tepkici, oluruna bırakan farklı bir tonda uzlaşan, dengeci, erkeği güç gören yaklaşımlar da yoğunca ele alınmıştır. Erkek zihniyetinin dönüşümünü zorlayan, ilkeli-ölçülü yaşama, ilişkilere çeken, partileşmesini dayatan, denetleyen bir yaklaşıma ihtiyaç vardır. Bu sebeple kadın özgünlüğünü salt özgün mekanlarımızı, özgün çalışmalarımızı örgütleme olarak ele almak tek başına yeterli değildir. Örgütlü, mücadeleci kadın kimliğine dayalı, erkeği dönüştürme ve örgüt kültürünü oturtma ve böylelikle özgürleşmenin estetiğini, etiğini ortaya çıkarma sorumluluğumuz vardır. Ağırlıkta karma örgütlenen savunma alanı başta olmak üzere toplumsal inşada görevli kadro açısından özgür kadını yaratma, erkeği dönüştürme daha fazla gündemde olması gereken partileşmenin ana eksenidir. Bu geliştirilmezse mücadele zeminlerimizin daha sorunlu hale geleceği de unutulmamalıdır. Yine erkek yaklaşımlarında genç kadın arkadaşlarla bireysel ilgilenen, genç kadın yoldaşlarımızda da bunu örgütsel ilgilenme olarak benimseyen, erkekten beklentili duruşlar cins bilincinden, militan kadın duruşundan uzak duruşlar olarak değerlendirilip eleştirilmiştir. Bu anlamda PAJK'laşan kadın ve PAJK çizgisinde dönüşen erkek PKK'lidir. PKK'de başka bir özgür kadın tiplemesi

✤✤✤

Yoldaşlık ilişkilerimizde derin cins bilinciyle, kadın sevgisiyle, özüyle anlam derinliğini yakalamalı, yoldaşlığımızı güzelleştirmeli etik, estetik kılmalıyız. Bu anlamda yoldaşlığımızı sorguladığımız temel eksen, Önderlikle yetmez yoldaşlığı aşmaktır. Önderlikle 24 saat yaşamak, Önderlik gerçeğini, savunmaları, Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni derinliğine anlamak, hakikatin militanı olabilmektir.

✤✤✤

olmayacağı gibi erkeğin partileşmesi de bununla mümkündür. Esas alınması gereken erkeğin sadece pratik katılımıyla değil, paradigmanın da temeli olan özgür kadın çizgisi ve mücadelesine yaklaşımı olmaktadır. Zaten kadın özgürlük çizgisine doğru yaklaşan, Parti'ye de doğru katılır, savaşa da, mücadelenin diğer alan çalışmalarına da doğru öncülük yapar.

Kadın ve erkek arkadaşlar arasında Parti ilkeleri dışında bireysel arayışlar olarak ifade edilebilecek dar, sınıfsal özelliklere dayalı samimiyet adına kurulan ilişki ve paylaşım biçimleri hepimiz tarafından sorgulanması gereken bir boyttur. Partimiz, özgün ortamdan sıkılan, erkekle daha fazla paylaşıma yönelen, 'tanıyorum' adına normalleştirmeye çalışan yaklaşımları bireysel ölçüler olarak mahkum etmiştir. Kadın Özgürlük İdeolojisi'ni kendi anlayış düzeyimize, sınıfsal duruşumuza çekemeyiz, liberalize edemeyiz. Erkek egemenliğinin kaba ve en geriye çeken yönlerine karşı tutum geliştirilmekte ancak daha kurnazca, ince yöntemlerle gelişen yaklaşımlar ise çoğu kez fark edilmemektedir. Sınıfsal, bireysel, yöresel, ahbap çavuş her türlü paylaşım, yaklaşım sürekli olarak toplantılarımızda, platformlarımızda eleştiri konusu olmaktadır. Önderliğimizin sosyal devrim yeni yaşam anlayışına, sosyal militan ölçülerine denk Kadın Kurtuluş İdeolojimizin özgürlük ilkelerine katılım için cins mücadelesinin yükseltilmesi esas alınmalıdır. Doğru, yeterli bir mücadele için cins bilincini kazanmak gereklidir. Bilinç sadece bilgi değildir; bilgi, uygulamaya dönüşürse bilinçtir. Eski arkadaşlar için belirtilecek olursa; sergilenen çoğu yanlış davranışın nedeni bilmemek değildir. Geriye düşme, aşınma, gelenekselliği aşmamakla ilgilidir. Ama yeni arkadaşlar için cins bilinci, cins sevgisi, kadın birlikteliği, Kopuş Teorisi, özgürlük kavramlarının anlaşılması, bilince çıkarılması ve yoğunlaşılması gereken konulardır.

İdeolojik sorunlarımızın nedeni 'doğru anlama' sorunudur

Bir diğer değerlendirme konusu kadın arkadaşların Kadın Hareketi'ni ilgilendiren özgün, çeşitli konulardaki raporlarını, önerilerini genel örgüt kurumlarına, bazen kişiye özel yazmalarıdır. Bu Kadın Hareketi olarak gündemimizde olan ciddi bir eleştiri-özeleştiri konusudur. Doğru bir cins mücadelesi için her kadın ve erkek yoldaşın ideolojik yoğunlaşması, yanlışa ideolojik, örgütsel tutum alması gereklidir. Bireysel kaygılar nedeniyle başta yönetim olarak sorunu örgüt yapısına mal etmeyen, idareci, genellemeci, yüzeysel, sorunun üstünü örten, arkadaş yapısında ise dar, sorunları kendi içinde tartıştıran, örgütsel-ideolojik konularda açık mücadele duruşunu sergilemeyen, geçiştiren, suni çelişki olarak bazen öteleyen, ölçüleri liberalize eden, mücadelemizin esası ve önceliği yapmayan tüm duruşlar, tarzlar mahkum edilmiştir.

Erkek egemen sistemden ve zihniyetinden sonsuz boşanma, kopuşun sağlanması, geri-geleneksel kadınla, egemen erkekle mücadelenin merkeze alınması, cins mücadelesinin yükseltilmesi, buna dayalı partileşmenin geliştirilmesi bir zorunluluktur. Ayrıca özgür yaşamın inşasını, kendisini oluşturarak ve buna sonsuz bir çabayla, aşkla yaklaşarak, ilkelerin hayata geçirilmesi için katılım sağlayarak Parti duruşunun hakim kılınması vazgeçilmez bir gerekliliktir.

İdeolojik sorunlarımızın nedeni 'doğru anlama' sorunudur. Paradigmayı kendi algı sınırlarımıza hapsetmek,

anladığımız kadarıyla yeterli görmek, bunun ötesini aramamak, kendine görelik dediğimiz bireyci, liberal duruş ve çalışma tarzlarının kaynağını oluşturmaktadır. Öyle ki bu yaklaşımlar yönetimlerimizden başlayarak tüm yapıda Parti ve örgüt bilincini zayıflatacak düzeylere ulaşabilmektedir. Pratik ele alındığında ideolojik kavrayış düzeyinin sorunlu olduğu açıktır. Önderliğimizin tüm Parti yapısı ve yönetimi için 'aramızdaki makas fazlasıyla açılmıştır' değerlendirmesi güncelliğini korumaktadır. Fakat bu konuyu aşmada ciddi bir direncin olduğu görülerek yoğun bir mücadele içine girilmelidir.

Doğru anlama ve uygulamanın önünde tek engelin sistemin zihniyet biçimlerinden koparak kendisini demokratik modernite kuramına bağlayamayan kişilik duruşlarımızın olduğu açıktır. Değişim ve dönüşümü tamamlamışız gibi bir yaklaşımın hızla aşılması gerekmektedir. Zihniyeti başka, söylemi başka duruşlar yaygındır. Düşünce-yaşam bütünlüğünü sağlayamama, etkilenmelere açık, zayıf, parçalı bir kadro duruşu açığa çıkarmaktadır. Değişime niyet edilmekte ancak değişmek için gereklilikler yerine getirilmeyince değişime inançsızlık gelişmektedir. Ve sonuçtan yola çıkılarak değişimde tereddütlü, istikrarsız bir tutum ortaya çıkabilmektedir. Erkek egemen sistemin son evresi olan kapitalist moderniteden radikal bir kopuşun göze alınmadığı bu ikircikli duruşlar ve katılım biçimleri, yönetim ve kadro yapısında giderek parçalı, devletli sistemi ve ideolojimizin etkilerini birlikte yaşatmaya ve kendi kişiliğinde bunları uzlaştırmaya çalışan yaşam ve mücadele duruşlarını ortaya çıkarıyor. Açıktır ki Önderlikle buluşma, doğru anlama ve uygulamanın önünde en büyük engel kendimiz olmaktayız.

Doğru yoldaşlık yapabilmek Önderlik gerçeğine katılmaktır

Yoldaşlık ilişkileri, üzerinde durulması gereken bir diğer konudur. Yeterli bir cins mücadelesi için, kapitalist modernist sisteme karşı etkili mücadele için yeterli ve doğru yoldaşlık gereklidir. Kapitalist-modernist saldırılara karşı en güçlü toplumsal bağ, yoldaşlık ilişkileridir. Yoldaşlık ilişkileri, yeni özgür toplumun toplumsal ilişkisidir. Aynı zamanda maneviyatın en üst düzeyde yaşandığı ruhsal bütünleşmedir. İki yoldaş arasındaki ilişki sadece iki kişiyi ilgilendiren basit bir iş, faaliyet buluşması değildir. Önderlik, Haki Karer arkadaş için; "Ruh ikizim" demiştir. Bu denli bir bütünleşme, birbirine karışma, birbirini tamamlama, sevme, anlama, saygı duyma, hiçbir kuşkuya, güvensizliğe, mesafeye, yabancılığa yol vermeyen sadece sözde değil özde 'bir' olma gerçeğidir. Bu anlamda doğru yoldaşlık yapabilmek, Önderlik gerçeğine katılmaktır. Birbirini az hissetme, sınıfsal eğilime göre ilişki kurma, Parti dışı eğilim, arayış ve anlayışların, tepkilerin ortaklaşmasıyla buluşma, yetkiye, güce göre ilişkilenme, seçici yaklaşma, çeşitli zorlanması olanı dışlama, yapıcı, kazanımcı olmama, sevdiğini öne çıkarma, sevmediğini kapsamama, kişiye göre yaklaşım belirleyerek adaletli olmama, örgüte karşı birbirini kollayan, savunan, ahbap-çavuş, yerelci, bölgeci, maddiyatçı, eleştirmiyorsa en iyi yoldaşı gören, eleştiriyorsa uzaklaşan, birbirinin olumlu yanından, başarılarından güç almayan, rekabete giren, bu nedenle ekipleşmeyen ve daha da belirtilebilecek hususlar yoldaşlığımızın sorunlu olduğunu göstermektedir. Önderlik gerçeğinden, Parti tarihinden öğrendiğimiz tek gerçek, hakikate gönül vermiş, her şeyiyle kendisini hakikat yoluna yatırmış arayışçı olanların başarılı olduklarıdır. Bunun için sorunlarımız, görevlerimiz ne kadar ağır olursa olsun, devrimin kavga gücünü, sosyalizmin kavga gücünü, komünal yaşam gücünü, kavga yoldaşlığını güçlü tuttuğumuz oranda cevap olabiliriz. İmkanlar olsa bile mütevazı, sade, komünal yaşamak, sosyalist ahlakla çalışmak, ekipleşmek, birbirinin eksikliklerine göz dikmek değil, eksikliğini tamamlamak gereklidir. Bu olmayınca örgütte de, halkta da kişiye güvensizlik gelişir. Ne kadar konuştuğumuzdan ziyade konuştuklarımızı ne kadar hayata geçirdiğimiz, temsil ettiğimiz önemlidir. Fikir-zikir-eylem birliği kadro için olmazsa olmaz kabilindedir. Bilinçlendikçe, tecrübe kazandıkça birbirini beğenmeme gelişebilmektedir. Olanı beğenmeme fark, nitelik yaratmak üzerinden olursa anlamlıdır, değerlidir. Ama dışlama üzerinden olunca, konuştuğumuz, savunduğumuz şeye karşı tutarsızlık yapmış oluyoruz. Bu da inandırıcı olmamaya, güven vermemeye yol açmaktadır. Yoldaşlarla ilişkimize günü birlik yaklaşamayız, büyük bağlılıklar olursa yoldaş oluruz. Büyük davayı omuzlayanların yoldaşlığının nasıl olması gerektiğini Önderliğimiz ve yüce şehitlerimiz bize göstermiştir. Bunu soyut doğrular olarak değil, yaşanılır kılmalıyız. Bunun için şehitler gerçeğine yeniden yoğunlaşmak önemlidir. Başta Sûr, Cizîr, Şirnex, Nisêbîn, Rojava, Şengal olmak üzere ve tüm mücadele alanlarında şahadetleriyle tarih yazan kahraman yoldaşlarımıza büyük sözümüz; yoldaşlıklarını yaşatmaktır. Yoldaşlık ilişkilerimizde derin cins bilinciyle, kadın sevgisiyle, özüyle anlam derinliğini yakalamalı, yoldaşlığımızı güzelleştirmeli, etik, estetik kılmalıyız. Bu anlamda yoldaşlığımızı sorguladığımız temel eksen, Önderlikle yetmez yoldaşlığı aşmaktır. Önderlikle 24 saat yaşamak, Önderlik gerçeğinde yoğunlaşmak, savunmaları, Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni derinliğine anlamak, herhangi bir kadro değil, hakikatin militanı olabilmektir. Kadro, ideolojik ilkelere göre örgütlenmiş ve eylemli kılınmış hakikat ise buna göre ideolojisinin pratik politika olarak toplumsal dönüşümü sağlaması, eyleminin radikal olması ve kurumsallaşmasının güçlü olması, askeri çizgide başarılı olması gerekmektedir.

Bireycilik örgüt birliği yaratmaz toplumsallıktan uzaklaştırır

Kapitalist sistemin temeli olan bireycilik, komünal yaşamı tahrip eden, toplumsallığı dağıtan, örgüt gücünü zayıflatan en yıkıcı hastalıktır. Bireyciliği, kapitalist sistemin şahlandırdığı bireyciliğin toplumsal sonuçları üzerinden ele almak kadar, bu sistemi aşmakla yükümlü olan militanlar olarak en fazla kendimizde sorgulamamız gerekmektedir. Kapitalist-modernist sistemi her yönüyle aşma gücü göstermeyenlerin alternatifini inşa etmeleri mümkün değildir. Önderlik savunmalarda sıkça sisteme eklemlenmekten kurtulmayan, sosyalizm, özgürlük uğruna yola çıkan hareketlerin temel yenilgilerinin sebebini kapitalist kişilik gerçeğini tüm yönleriyle aşmamaları olarak değerlendirdi. Nefret edercesine, kusarcasına kapitalizmin her şeyinden içerisinde yerelleşen, çalışmaya göre davranış, üslup kazanan duruşlar sadece biçim farkı değil, düşünce, tutum farkı olarak Parti militan özelliklerinden uzaklaşmayı, başkalaşımı göstermektedir. Ruhsal bütünlük yerine parçalanmaya, yoldaşlık ilişkilerinde yabancılaşmaya yol açmaktadır. Militan özellikler yerine sivilleşme ya da mesleki duruşlar gelişmektedir. Savaş ve mücadele tarzında örgütlü değil, bireyselliğin öne çıktığı örnekler istisna değil, genel bir sorun haline gelmiştir. İçinde bulunduğumuz bu topyekun mücadele sürecinde Parti kadroları olarak bulunduğumuz her alanda komple, bütünlüklü, kapsayıcı ve örgüt bütünlüğüne denk katılım sorunu, ideolojik katılım sorunu olarak ortaya çıkmaktadır.

Bir ideolojik parti bu kadar bireysel duruşların, parçalı düşünmenin, katılmanın ortamı olamaz. Parti çizgisiyle oynama anlamına gelen bireycilik, yaşam tarzında özgürlük ölçülerinin yerine bireysel ölçülerin geçirilmesi olmaktadır. Sosyalist özgür yaşam her yerde her an tavizsiz yaşanabilecek ve etrafında işleri yapacak şekilde bir planlama ve öngörü sahibidir. Yönetimlerin yoğunlaşması, temposu dönemi karşılamaya yetmemektedir. Koşuşturma pratiğiyle kendini izah eden yönetim, aslında öncülük yapmamaktadır. Elbette yönetimin pratiğin içinde olması lazım. Ama buna göre derinlik, performans, planlama titizliği, disiplin, öngörü, politik-askeri hassasiyet ve ilkelerle pratiğe yönelmelidir. Rastgele, dağınık, günübirlik çalışan, yüzeysel; etkileyici, çekici, toparlayıcı, yapıcı olmayan, yetkiyle iş yapan, etkinliğini üretime, yaratıcı olmaya dayalı oluşturmayan duruşlar yönetim, öncülük duruşu olamaz. Bu nedenle yönetim içi çizgi mücadelesi güçlenmelidir. Ya uyum adına birbirine fazla dokunmayarak kabul etme ya mücadele adına karşıtlaşma, çatışma, didişme, dışlama yaşanmaktadır. Benmerkezci, yetkici yaklaşımlar örgütü değil, kişinin kendisine etkinlik alanı yaratmadır. Bu anlayışların yanı sıra birbirinin alanına karışmama üzerinden yapılan bir iş bölümünün kolektivizm adına uygulanmasının yanlışlığı ortadadır. Örgüt merkezleri olarak düzeltmeyi, değişimi, örgüt kültüründe derinleşmeyi, komünal yaşamayı, kolektivizmi öncelikli olarak yönetimde yer alan kadrolar olarak kendimizde başlatmak, alanlarda uygulamak ilkesel yaklaşımımız olmaktadır.

boşanmak gereklidir. Bir yönüyle içimizde modernizm üslupta, biçimde özenti, eğilim olarak yaşanabilmektedir. Fakat bireycilik örgüt birliği yaratmıyor. Toplumsallıktan uzaklaştırıyor. Bireycilik hastalığıyla kesintisiz bir mücadele gereklidir. Bireyciliğin kendisini pratikleştirdiği bir örgüt olma gerçeği vardır. Bu ciddi bir tehlikedir. Bu kadar bireyci olanlar sözü edilen parti yoldaşlığında buluşamazlar zaten. Toplantılarda düşüncelerini açık ve net olarak savunmayan, kendisini ifade etmek için farklı ortam ve ilişkiler arayan ve ayarlayan, yoldaşlarıyla sağlıklı ve sonuç alıcı bir mücadele ilişkisi kurma yerine kabul ve red ölçülerini kendisine göre belirleyen, çalışma alanları arasında fark koyan, imkan ve maddiyata dayalı katılım gerçekleştiren, istediği olmayınca katılmayan, protestocu yaklaşan, özgünlüklerini öne çıkartan hesapçı, ahbap çavuş ve aslında ikna olmamasına rağmen rol yapan çizgi dışı duruşlar vardır.

Neredeyse çalışma alanlarının farklılığına göre kadro ölçülerinde farklılık yaşanmaktadır. Parti öncülüğünü, ilke ve hedeflerini hakim kılma yerine ortama göre biçim kazanan, düşünce tarzına dönüştüren, alanların özellikleri moral merkez, umut kaynağı ve öncülük yapabilecek özellikleri ister. Bu değerlendirmeler temelinde sınıfsal toplumsal gerçeklik, kadın-erkeğin dönüşüm sorunları kapsamında partileşme sorunlarına Önderliğimizin çözümlemeleri temelinde yoğunlaşmaları önemi bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

Yönetim içi çizgi mücadelesi güçlenmelidir

Yönetim tarzları kapsamlı değerlendirilmeli, eleştirisi-özeleştirisi yapılmalıdır. Parti çizgisine göre yönetim olma sorunu vardır. Liberal, idareci, değişimi fazla gerekli görmeyen duruşlar azımsanmayacak düzeydedir. Stratejik düşünme, stratejik işleri planlama, ideolojik-örgütsel gücü, temsiliyetini kendisinde oluşturma, başta ideolojik mücadeleyi yükselterek hamleci katılımla öncülük yeterince yapılmamaktadır. Bunun yerine dönemsel rutin işler planlanmaktadır. Yönetimin duruşu sıradan, vasat kalmaktadır. Yönetimler, örgütün perspektiflerini, planlamasını ertelemeksizin uygulamaya özen göstermediği gibi kendisinin önemli gördüğü

Ele alınması gereken diğer bir konu da tarzlarımıza damgasını vuran dogmatizm ve liberalizm olmaktadır. Toplumsal alan pratiğinde dogmatizmin yansıması dar pratikçilik diyebileceğimiz tarz olarak öne çıkmaktadır. Kadronun kendisiyle sınırlı kalan, zengin ve çeşitli örgütlenme modelleriyle kadın konfederalizmini inşadan ziyade cephe tarzını aşmayan, komünal örgütlenmeleri iradeleştirmeyen, biçimsel gelişme yaratan tarzlar olarak pratiğe yansımaktadır.

Savunma alanındaki dogmatizmin karşılığı ağır can kayıpları ve şahadetler olmaktadır. Düşmanın imha saldırıları temelinde gerçekleştirdiği yönelimleri her düzeyde karşılamak ancak tarz ve taktikte yenilenmekle, düşmanın denetime aldığı hareket tarzlarını terk etmekle ve kadının özgün zekasını pratikte düşmanı darbelemeye dönüştürmekle mümkündür. Parti yapısının yoğunlukta bulunduğu bu alan faaliyetleri

yüksek bir disiplin ve anı anına düşmanı izleyerek, düşman hamle yapmadan hamlesinin önüne geçmekle başarı elde edilecektir. Açıktır ki kadın savunma güçleri tüm Kürdistan'ın dört bir yanında direniş çizgisini temsil etmektedir. Başta özyönetim direnişleri olmak üzere gerilla ve savunma güçlerimizin bulunduğu tüm alanlarda Partimizin direniş çizgisi hakim olmaktadır. Bu, Önderliğimizin Kürt kadınları şahsında ortaya çıkardığı, Kürt halkının en büyük umut kaynağı olan şehitler çizgisinin yaşamasıdır. Bununla birlikte genç ve Parti tecrübesinden yoksun olan savaşçı yapımıza öncülük eden komuta gücümüzün günlük ve anlık olarak kendini yenileyerek yaşama ve savaşa öncülük etmesinde yetersizlikler yaşanmaktadır.

Halkçı militan duruşu en fazla öne çıkması gereken duruştur

Bu değerlendirmelerle birlikte daha özelde, toplumsal inşada görevli olan kadro duruşunda öne çıkan bazı hususlara değinmekte de yarar vardır.

Mücadelemizde giderek halktan öncü kişiliklerin yetiştiği, yetkinleştiği görülmektedir. 'Biz öncüyüz, halk katılır, tabi olur' anlayışının aşılarak devrimin asıl sahibi olan halkın kendi devrimci işlerini yürütmesi, savunması temel bir yaklaşım olarak esas alınmış ve uygulanması üzerinde durulmuştur. Halkı yeterince devrimin sahibi yapmayan, yetkici yaklaşımlar eleştirilmiştir. Esasta kadronun görevi, oluşmuş örgütlenmeleri yönetmek değil, öncelikli ve birinci görevi halkı yoğun eğiterek ve örgütleyerek, eyleme çekerek inşaya öncülük etmektir. Bunda cephe tarzını aşmayan, alışkanlıkları bırakmayan, devletçi zihniyet, reel sosyalist yaklaşımlar engeldir. Gerek sürecin açığa çıkardığı ihtiyaçlar temelinde gerekse de Parti programında yer alan hedeflere ulaşmanın pratiğini ve zamanını yaşamaktayız. Bu anlamda gittikçe genişleyen ve her yere ulaşan bir Parti örgütlenmesine ihtiyaç vardır. Aynı zamanda hareketimizin çizgisi dışında farklı eğilim ve çizgilere sahip kesimlerle ortak bir yaşam inşasını, savunmasını yaptığımız bu dönemde ideolojik öncülük sorunu kendisini daha fazla dayatmaktadır. Bilinen dar kitle tabanımıza yeten kadronun tüm topluma öncülük düzeyi kazanması için donanıma, hitaba, demokratik tarza ve zihniyete ihtiyaç vardır. Alışkanlıklara dayalı edinilmiş tecrübenin yetmediği açığa çıkmıştır.

Bu anlamda toplumsal inşa çalışmaları o kadar önemli olmasına rağmen hala farkında olmayan, misyonunun gereğine göre hareket etmeyen hatta bu çalışmaları küçümseyen, çok ters duruş ve anlayışlar vardır. 'Yıllardır aynı işi yapıyorum, ev ev dolaşmaktan bıktım, bu çalışma yorucudur, artık fiziğim yetmiyor, beni geliştirmiyor' gibi çok aykırı anlayışlar vardır. Eleştirilen bu duruşların hızla aşılması gerekmektedir. Rağbet görülen diğer çalışmalar ise bazı kurum çalışmaları olmaktadır. Halkçı militan duruşu, en fazla öne çıkması gereken bir duruştur. Toplumsal alanda çalışan erkek arkadaşlarda ise bütün işini kurumlar üzerinden yaptırmak isteyen, mali işlerle kendisini sınırlayan ve belli başlı bazı resmi planlamaların dışına çıkmayan, esasta toplumun örgütlenme ve dönüşüm sorunlarıyla uğraşmayan yaklaşımlar vardır. Bu katılım biçimleri de sürekli eleştiri konusu yapılmakta, düzeltilmesi gerektiği önemle vurgulanmaktadır.

Toplumsal faaliyetlerimizde toplumu öz değerleriyle buluşturarak, toplumsallık bilincini, anlayışını güçlü geliştirmek ve kapitalist modernite sistemini aşma iradesine kavuşturmak esastır. Yeni sistemin motivasyonu ve ruhsallığı böyle açığa çıkacaktır. Demokratik Ulus perspektifini işlevsel kılacak ve bu sisteme canlılık kazandıracak olan Apoculuğu özümsemiş öncü kadrolardır. Bütün kazanımları Apocu ruh ile kazandık. Fakat Efrîn'de halk toplantısında halk, "Rojavada birçok şey başardık, çok şey elde ettik ama ruhu yok" diyebilmektedir. Bu sadece Efrîn'e ait bir gerçeklik olmasa gerek. Hareketimizin özüyle hiç bir biçimde bağdaşmayan bir gerçeğe parmak basılmıştır. Önderlik de, 'Demokratik sistemin ruhu' diye başlık atarken bir şeylerin sadece kurumsal gerçekleşmeyeceğini ve onu yaratacak olanın zihniyeti ve ruhu olduğunu söylemiştir. Ne kadar demokratik sosyalist toplumun şekillendiğine dair kaygılarını, eleştirilerini ifade etmiştir. Bunu gerçekleştirmememiz halinde 'kazanılan devrimi kaybetme' riski ortaya çıkar. O bakımdan halka sürecin karakterini, paradigmasal eksenimizi kavratmak, anlaşılır kılmak gereklidir.

Üzerinde durulması gereken bir diğer eğilim de toplumsal çalışmadaki kadronun sivilleşme, sistemicileşme, moderniteye özenme eğilimleridir. Bazılarında aileye dayanma, aileci yaklaşımlar görülmektedir. Önderlik Kadın Özgürlük Mücadelesi'ni kadın ve aile sorununu çözümleyerek başlattı. Erkekteki namus olgusunu, soy sürdürme anlayışını, kadına cinsiyetçi yaklaşımın toplumsal ve tarihsel nedenlerini ortaya koyarken, bunu dönüştürecek olanın kadın olduğunu vurguladı. Militan kadının aileci ilişkilere yönelmesi ataerkil kurumla mücadele etmemesidir. Aile kurma arayışı, ilişki yönelimleri ahlaki bir çöküntü olduğu kadar aileci bağlardan kopmamak, aileci özellikler ve şekillenmeleri aşmamak da ataerkil kültürü kişiliğimizde, pratiğimizde sürdürdüğümüz anlamına gelir. Aile hala en tehlikeli tuzaktır. Önderliğin aile çözümlemesini çok derin, kapsamlı yapmış olması demek aştığımız, tehlike olmaktan çıktığı anlamına gelmez. Kürt ve Ortadoğu toplumlarında ailecilik çok güçlüdür. Her alanda aile kurumu ve ailecilik tüm kadro ve halk eğitimlerinde yoğunca işlenmelidir.

✤✤✤

Aile hala en tehlikeli tuzaktır. Önderliğin aile çözümlemesini çok derin, kapsamlı yapmış olması demek aştığımız, tehlike olmaktan çıktığı anlamına gelmez. Kürt ve Ortadoğu toplumlarında ailecilik çok güçlüdür. Her alanda aile kurumu ve ailecilik tüm kadro ve halk eğitimlerinde yoğunca işlenmelidir.

✤✤✤

Zaferin yolu, başarının yolu Partileşmekten geçmektedir

Savunma alanında yer alan kadrolar açısından da tüm bu değerlendirmelerle beraber daha özelde öne çıkan husus; Parti'nin askeri pratiğine katılmakta ama askeri çizgisine, taktiğine fazla yoğunlaşmamaktadır. Savaşçılığı bireysel katılımla, yine fedaice katılımı bir eylemden ibaret gören yaklaşımlar vardır. Parti'ye katılmıştır ama Parti'nin programında ne yazıyor, Parti tarihi nedir, Kadın Hareketi tarihi nasıl şekillendi, kadın ordulaşması, halklarımızın yenilmez savunma ordusu, kadın militan ölçüleri neyi gerektirir, erkek arkadaşların kendileri için dönüşüm sorunları, ideolojik-askeri komutan ve savaşçı olmada kendini sorgulama, bu temelde Parti çizgi militanlığını kapsayan bir katılım arayışı zayıftır. Kendini sadece örgütün eylem hattında ifade etmek isteyen eğilim güçlüdür. Elbette militan, eylemcidir. Ama en iyi gerilla, en iyi militan Partileşerek gerillalaşmış kişidir. Zaferin yolu, başarının yolu Partileşmeden geçmektedir. Önderliğimizin 'Partileşelim savaşı kazanalım' talimatı kendiliğinden ortaya çıkmamıştır. Hala düşmanı tamamen yenilgiye uğratamayışımızın sebebi, askeri alanda Parti kişiliğine ulaşarak komutanlaşma, savaşçı olamamamızdan kaynaklıdır. Yoksa kendisinin gitmek istediği bazı pratik alanlara gitmeyi dayatarak dönemin öncülüğü yapılamaz. Ağırlıkta herkes pratikçidir, emekçidir, fedakardır, fedaidir. Ama taktisyen azdır, stratejik düşünen azdır. Sadece talimatları uygulamaya göre kendini ayarlayan, talimatları da düz, kuru, koşulları gözetmeyen, yerinde inisiyatif geliştirmeyen bir duruşla Parti militanı olarak savaşın yoğun olduğu alanlara yönelmek yetmemektedir. Böyle durumlarda sıkça görüldüğü gibi hem Parti yaşamını güçlü örgütleme hem savaşma bütünlüğü ortaya çıkmıyor. Birinden biri öne çıkıyor. Ya eylemler yapıyor, sorumluluğunda Parti yaşamı oturmuyor, sorunlar ağırlaşıyor ya Parti yaşamını örgütlemede çabacı oluyor, eğitim veriyor, arkadaşlarla ilgileniyor ama eylemi az oluyor. Ağırlıkta direnme tarzında askeri eylemler yapılıyor. Zafer tarzında, başarı tarzında eylem için daha fazla yoğunlaşma gereklidir. Zafere göz diken iyi bir savaşçı, komutan partileşmeye de göz diker. Bunun dışındaki askeri çizgiyi uygulama biçimleri vasat, sıradan katılım tarzları olur. Geçen dönemde etkili eylemler, düşmanı şok eden sürpriz baskınlar, taktikte yenilik yapan, düşmana büyük darbeler vuran eylemler yapıldı. Bu anlamda askeri performansımızı partileşme düzeyinden kopuk ele alamayız. Kırsal alanlarda olduğu gibi Kürdistan'ın tüm alanlarında ve Ortadoğu'ya açılım sağladığımız alanlarda özsavunma gücü giderek büyümektedir. Askeri hedefler genişlemiştir. Savunma amaçlı özsavunma hamleleri artmıştır. Bu daha da sürecektir. Toplumsal alanda askeri güçlerimizin çoğunluğunu yerel katılımlar oluşturmaktadır. Hem militan kadın yapısında hem yerel katılımlar için öncelikle cins bilincini, kimliğini, özgür kadın arayışını geliştirmek, egemenliğe karşı mücadeleyi sadece dış düşmana karşı değil, içte de erkek yapısını dönüşüme uğratmak başlıca görevimizdir. İşte bu yüzden daha fazla Parti bilincine ve örgütlenmesine ihtiyaç vardır. Demokratik Ulusun savunma ordusunun, kadınları savunma ordusunun sürekliliği, yenilmezliği Parti öncülüğüyle sağlanacaktır. Bu birliklerde yer alan her bir kadro arkadaş, sadece yerel katılımlarla ilgilenmeye yönetimlerin görevi olarak bakmamalı, bizzat Parti temsilcisi olarak sorumluluk duyup muhakkak örgüte kazandırmalıdır. Önderlik gerçeğini, özgür yaşam felsefesini, askeri çizgimizin ilkelerini kavratmalıdır.

✤✤✤

En iyi gerilla, en iyi militan partileşerek gerillalaşmış kişidir. Zaferin yolu, başarının yolu partileşmeden geçmektedir. Önderliğimizin 'Partileşelim savaşı kazanalım' talimatı kendiliğinden ortaya çıkmamıştır. Hala düşmanı tamamen yenilgiye uğratamayışımızın sebebi, askeri alanda Parti kişiliğine ulaşarak komutanlaşma, savaşçı olma sorunudur.

✤✤✤

Önderliğin Devrimci Halk Savaşı stratejisine göre savunma alanlarında ve tüm halk faaliyetlerini örgütlemede ciddi bir tempo yakalamamız ve hamlesel olmamız gerekmektedir. Bunun için ortaya çıkan sonuçlarda kendisini görmeyerek sorunu da, çözümü de dışarıda arayan yaklaşımlar mahkum edilmeli, sorunun kaynağını da çözümünü de kendi gören ve düzeltmeyi kendinde başlatan bir yaklaşım sergilenmelidir.

Katılımlar üzerinde özel olarak durmak gerekir. Partileşme düzeyimizi en iyi değerlendireceğimiz ölçü katılım çalışması olmaktadır. Tüm arkadaşlar katılım çalışmasının önemini bilmektedir. Her sahada katılımlarda ciddi bir düşüş vardır. Düşmanın aldığı tedbirler açısından Bakur için ulaşım sorunu olsa da tek neden bu değildir. Diğer alanlarda da durum farklı değildir ve bunu düşman saldırılarıyla ya da gençliğin sosyokültürel düzeyiyle açıklayamayız. Katılım çalışması her yerde bir tek gençlik örgütüne ve kendiliğinden bir gelişime terk edilmiştir. Hazırcılık anlayışı defalarca mahkum edilmiştir. İdeolojik komitelerin eğitim ve ilgilenme yoluyla kendi ihtiyaçlarına göre kadrolaştırma faaliyetiyle kendine yeten bir düzeyi yakalamak kadar Parti'ye katılımı sağlamalıdır. Aynı zamanda toplumsal faaliyet yürüten kadın örgütlerimiz de bu faaliyeti yürütmede oldukça yetersiz, ilgisiz kalmıştır. Bu çalışmayı kendi işi görmeyen bir duruş vardır ve bu bizim ciddi özeleştirimizdir. Her alanda katılım çalışmaları yürütülmeli, sonuçları rapor edilmeli, özgün faaliyet yürütmek kadar gençlik, kültür ve basınla da ortak planlamalara gidilebilmelidir. Bu çalışmayı seferberlik halinde hamlesel yürütecek şekilde tüm alanların kendisini örgütlemesi gerekmektedir.

Yukarıda belirtilen anlayış, tarz, yaklaşım sorunlarımızın özü Parti'ye doğru katılım ve Partileşme sorunlarımız olmaktadır. Bu da Parti militanlığını, çizgi devrimciliğini, Parti öncülüğünü her bir arkadaşın, kadronun kendisini donanımlı hale getirmesi, Parti kimliğini Parti bilinciyle yetkinleştirmesiyle mümkündür. Bunun için Parti örgütlenmesi ve komitelerin görevi, Parti'nin KJK, KCK sistemindeki kurmay rolü üzerinde önemle durulması gereken hususlardan olmaktadır. Pratiği yürüttüğümüz sürece sürekli ortaya çıkan aksaklık, eksiklik ve yetmezlikleri sürekli ele alıp aynı zamanda pratiğin ihtiyacına göre örgütlenmemizi gözden geçirmemiz gereklidir.

■■■

Özgürlük tarihinde kadınların öncü rolü ve özsavunma savaşlarında direnişi

Besê Erzincan

Kadınının gerilla süreçlerindeki katılımı erkeğe karşı son derece çetin, amansız bir iç ve dış mücadele sonucu gelişebilmiştir. Kadınların özgür kimlikleri ile devrim saflarında yer alması, toplumsal gelenekleri, tabuları kırması devrim içinde bin devrim yapması anlamına gelmekteydi.

Insanın insan olması süreci kadınların öncülüğünde gelişmiştir. Kadınlar, toplumsallaşmanın yaratıcı gücü olarak insanlık tarihinde başat bir rol oynamıştır. Kadınların etrafında oluşan yaşam büyük üretimlerin, buluş ve icatların kaynağı olmuş, toplum tarafından minnettarlık ve kutsallıkla karşılanmıştır. Bu yaşam hesapsız, çıkarsız, büyüleyici ve sınırsız paylaşım gücünü açığa çıkarabilen bir içeriğe sahiptir. İnsanlar doğa karşısındaki güçsüz ve zayıflıklarını ancak büyük ortaklaşmalarla, yarattıkları toplumsal kolektif ruh ile güce dönüştürebilmişlerdir. Toplumsal yaşam olmadan, insanın bırakalım gelişimini, varlığını sürdürebilmesi bile çok zordur. Dolayısıyla insanlık, toplumsal yaşamın ana kaynağının oluşturucu gücü olan kadınlara çok şey borçludur.

Bu nedenlerle insanlığın ilk dönemlerinde kadınlar, kutsal ana ve aşk kadını olarak algılanmakta ve büyük saygı görmekteydi. Toplumun yaşamını kolaylaştıran, üretimi arttıran, yaşamı güzelleştiren kadınlardı. İnsanlığın ana kök damarı olan özgürlükçü komünal yaşam biçimi kadınlar tarafından ahlaki, politik ilkeler, kurallar yaratılarak, emek ve sevgi temelinde oluşturulmuştur. Toplumun kök hücresi olan bu uygarlık, varlığını çeşitli biçimlerde günümüze kadar sürdürmüştür. Neolitik değerlerin tamamen çöktüğü bir insanlık aynı zamanda bitmiş bir insanlık anlamına da gelmektedir. Çünkü; insanlık özünde kadınların yarattığı maddi ve manevi yaşam değerleri ile büyümeyi sağlayabilmiştir. Toplum özsavunmasını da bu temel de yapabilmiştir. Özsavunma bu topluluklarda bir yaşam biçimidir. Özgürlük, eşitlik, dostluk, paylaşım, sevgi, armağan, adalet, doğruluk vb kavramlar kadınlar aracılığı ile anlamlı yaşamın birer parçası olarak vücut bulmuştur. Anlamlı yaşam bütünlüklü, farklılıkları gözeten, içerilmiş özgürlük ruhunu, davranış ve ruhunu yaşama yansıtan ve bunun savunmasını yapabilen bir yaşam biçimidir.

Unutmayalım ki; kadın kültürünün kökeninde anlamlı yaşam istemi ve tutkusu her zaman olmuştur. Anlamlı yaşam; kadının bedeniyle, ruhuyla, aklıyla, emeği ile toplumsal düzeneklerde yerini alabilmesi, rengini yansıtabilmesi, savunabilmesidir. Kadının rengi ve iradesini güçlü yansıtabilmesi ile varlığı anlamlı hale gelebilir. Bu temelde erkekle anlamlı eşit birliktelikler mümkün olabilir. Kadınların neolitik dönemde yarattığı toplumsal kültür sayesinde, toplum eşit ve özgürce yaşayabiliyor, özsavunmasını sorunsuz bir şekilde yapabiliyordu. Klan ve kabilelerde ortak bir yaşam refleksi, paylaşım, birbirini tamamlama temelinde uyumlu, dengeli bir temelde gelişebiliyordu. Toplumda yaşam ihtiyaçları bütünlüklü, ortaklaşa ele alınıp karşılanıyordu. Neolitik kültür, kadınların öncülüğü, birlikteliği ile şekillenmiş ve klan kimliği olarak kabul edilmişti. Özgür bir ruhla kadın ve erkeğin birlikte iş bölümü temelinde yaşamlarını sürdürmesi, özsavunmalarını yapılması kabile ve klanların temel yaklaşımı olmuştur. Kadınlar, bu yaşam biçiminde belirgin ve aktif bir konum içindeydi.

Oysaki insanlık tarihinin özellikle son beş bin yıllık süresine baktığımızda kadının yaşamdaki konumunun giderek geriletildiğini, statüsünün değiştirildiğini görmekteyiz. İktidar ve güç yapıları öncelikle kadın ve erkek arasında, sonrasında çeşitli sınıflaşmalar temelinde toplumsal dengeleri bozarak kendisine zemin açmıştır. Devlet ve iktidar güçleri toplumun kendi arasındaki uyumu ve farklılıklara dayalı eşitlik-özgürlük ilkesini yapı bozumuna uğratarak kurumsallaşmasını geliştirmiştir.

Kadınlar, köleleştirilmeye, sömürgeleştirilmeye karşı amansız bir direniş ile karşılık vermiştir

Bu anlamda toplumun özsavunma refleksi, tutumu öncelikle günlük yaşamdaki özgür yaşam felsefesinin çiğnenmesi ile başlamış ve daha sonra fiziki katliamlara kendini açık bırakmış bir toplumsal zemine yönelmesi ise fazla zor olmamıştır. Toplumun direniş kültürü aşınmaya uğradıktan sonra katliamlardan sonuç almaya başlamıştır.

Egemen erkek iktidarının günlük yaşama giderek yerleşmesi kadınların rolünü silikleştirmiş, kadının yaşamda bir gölge haline gelmesine, köleleşmesine neden olmuştur. Egemen erkek, iktidar gücünü geliştirmek için büyük komplolara, şiddet, baskı, işkence, tecavüz yöntemlerine başvurmuş, korkularla toplumu yönetme sanatını geliştirmiştir. Bütün bu uygulamalara karşılık kadınlar yaşam içindeki statülerinin değiştirilmesine, köleleşmeye, sömürgeleştirilmeye karşı amansız bir direniş ile karşılık vermiştir.

Burada egemen erkek sistemin kadınların köleleştirilmesi için geliştirdiği düşünsel yapılanmaların rolünü çok iyi anlamamız gereklidir. Beş bin yıllık erkek egemen kültürün, uygarlığın bütün mitolojik, felsefi, dini, bilimsel anlatımları incelendiğinde kadının düşürülüşü çok net bir şekilde görülmektedir. Kadın sadece köleleştirilmekle kalmaz, tüm yaratımlarına el konulur ve erkek egemenlikli topluma, erkeğe mal edilir. Kadının yarattığı tüm değerlere erkeklerin bir biçimde el koyduğunu, çaldığını bunun üzerinden bir avuç tekel erkeğin tüm topluma hükümettiğini tarih bize binlerce kez göstermiştir. Erkekler, fikirlerin, yaratılan değerlerin çalınmasında, buna el koymada ustalaşmıştır. Bir yandan kadını değersizleştirip, önemsizleştirirken diğer yandan kadınlardan öğrendiklerini, emeklerinin sonuçlarını kendine mal etmeyi ustalık olarak bilirler. El koydukları ile kişiliğini abartır, sahte bir büyüklük, güç görüntüsü ile topluma kendini yansıtır. Egemenliğini geliştirir. Bu yönü ile egemen erkeklik; emek ve fikir hırsızı, inkarcı, insafsız, zalimane bir şekillenmedir.

Bu anlamda neolitik kültürün etrafında gelişen toplumsal yaşamın artık ürünlerine göz koyan, kadınların yaşam içindeki etkinliğinden rahatsızlık duyan erkek, kadınları hedefledi. Bunu özellikle Sümer toplumunda çok açık görmekteyiz. Kurnaz, yalancı erkek kültürü çeşitli erkek gurupları ile ittifaklar geliştirerek, birleşerek örgütlendi. Kadına karşı örgütlemelere girişti. Toplumda kadına karşı bir erkek ittifakı oluşturulmaya başlandı. Erkek ittifakı; şaman-askeri komutan+tüccar+yönetici zincirlerine yenilerini ekleyerek giderek kendini güçlendirdi. Bu gerici egemen erkek ittifakı toplumun, kadınların, özgür ve eşit yaşam dinamiklerini sürekli çiğneyerek bunalımların, krizlerin, kaosların kaynakları haline geldi.

Oysaki insanlığın gelişim evresinde yalancı, kurnaz erkeklik her zaman karanlık dehlizlerde, kuytuluklarda kendisini toplumdan gizlemişti. Ancak fırsat ve imkan yakaladığında bu kuytu köşelerden çıkıp analık kültürüne, ahlakına saldırıp zorlukla yaşam bulabiliyordu. Bu yalancı ve hırsız erkek karakterinin her zaman toplum dışı kalması için teşhiri yapılıyor, mahkum ediliyordu. Ancak toplumsal yaşamı kemire kemire kendi hakimiyet alanını geliştiren bu egemen erkek kültür giderek toplumun gözeneklerine sızmayı başarmıştır. Sonrasında uygarlığın devletçi-iktidarcı erkek egemenlikli düşünüş biçimleri ve uygulamaları kadın kültürünün tarihten silinmesi için çok özel bir kadın düşmanlığını peyderpey geliştirmeyi bir ilke olarak belirlemiştir. Kapitalist modernist uygarlığın ilk yaşam kuralı; kadını köleleştirme olmuştur. Bu egemenlikçi yaklaşım, kadınların köleleştirilmesini ilericilik olarak toplumlara lanse etmeye çalışmış, toplumsal cinsiyetçilik meşru ve hukuki kılınmıştır. Kadına değer veren, eşitlik ilkesini gözeten toplumlar küçük görülmüş, saldırı altında tutulmuş, aşağılanmış halkların katliamına gerekçe yapılmıştır. Kadınlar köleleştirilerek tüm toplum egemenlik altına alınmaya çalışılmıştır. Kadınlar köleleştirildikçe toplum köleleştirilmiştir. Kadınların ruhu ve bedeni üzerindeki köleleştirme uygulamalarından çıkarılan sonuçlarla toplumsal yapılar, inşalar geliştirilmiştir.

Kadının köleleştirilme tarihi hala bilim dünyasında hak ettiği gerçek yerini alamıyor. Kadın hakikati tam

Önderliğimiz, PKK'nin ilk kuruluşunda kadına yer vererek stratejik yaklaşımını ortaya koymuştur. Sakine Cansız arkadaşın da en başından itibaren direniş çizgisini büyük bir inat ve kararlılıkla temsil etmesi, Diyarbakır Zindanı'nda direnişin öncüsü ve ilham kaynağı olması, özgürleşmek isteyen kadınların en güçlü cevabı olmaktadır. Kürt kadınlarının tarihsel olarak öncülük, özgürlük ve direniş sembolü olmasının nadide örneği Sakine Cansız arkadaştır.

açığa çıkarılamıyor. Bu da bilimin cinsiyetçi olmasıyla bağlantılıdır. Kadının yazısız tarihi, egemen erkek zihniyeti ve sistemi tarafından gizlenmiş, saptırılmış ya da yok sayılmıştır. Kadına dair yazılı, tarihi arkeolojik eserler bilinçli bir şekilde yok edilmiştir. Kadının tarihsiz bırakılması, kendi kimliğinden, kültüründen kopartılması egemenlikli ideoloji ve düşüncelerin en baş çalışmalarındandır. Kadınların tarihinin, hafızalarının silinmesi, kendi olmaktan çıkarılması planlamaları da egemen erkek zihniyetinin yaratımlarıdır. Bu anlamda kadına karşı geliştirilen saldırıların en büyüğü kadının hafızasız, tarihsiz bırakılmasıdır. Amaç; kadının bilinçsiz, özsavunmasız bırakılması, köleliğe açık hale getirilmesi ve bunun sürekliliğinin sağlanmasıdır.

Kadınların sömürgeleştirme tarihine ilişkin -erkek egemen zihniyetin ve bunun tüm uygulamacılarının çabalarına rağmen- günümüzde sayısız bilimsel veri, bulgu ve kanıtlarla kadın hakikatleri aydınlığa kavuşturulmaktadır. Kadın özgürlük hareketleri, feminist düşünce ve mücadele sahipleri hayatları pahasına gerçekleri açığa çıkarmıştır. Büyük düşünce gücü, araştırma emeği, doğruları sonuna dek savunma tutumu ile ezilenlerin yolunu aydınlatan nice bilim insanları vardır.

Kadının tarihsiz, kimliksiz, dilsiz bırakılması süreci, insanlığın yaşadığı en vahşi uygulamalara tanıklık etti. Toplumun özsavunma dinamikleri parçalandı, yok edildi. Kadınlar erkek egemen zihniyetin köleleştiren yaratımlarına, uygulamalarına ve zalimliklerine karşı büyük bir direniş ile karşılık verdi. Yaşamda çeşitli yol ve yöntemlerle kendi kültürlerini, özgürlüklerini korumaya çalıştılar.

Kadın eksenli yaşamın başat coğrafyası Mezopotamya'dır

Bütün bu kadın-erkek çelişkilerinin, çatışmalarının yaşandığı merkezi alan ise Mezopotamya toprakları olmuştur. Kadın eksenli yaşamın başat coğrafyası Mezopotamya topraklarıdır. Dolayısıyla çelişkiler bu topraklarda şiddetli bir şekilde yaşanmıştır. Günümüzde tüm bilim insanları, arkeologlar, dil bilimciler, toplumsal araştırmacılar Mezopotamya topraklarının insanlık açısından coğrafik verimlilik, uygunluk temelinde merkezi bir coğrafya rolünü oynadığını tespit etmektedirler. Kadın kültürünün, neolitik yaşamın kökleri bu coğrafyada ve Aryen halklarının öncülüğünde ilk filizlenmesini yaşamıştır. İnsanlığın yeni yaşam yaratımları da kadınlar öncülüğünde bu topraklarda yeşermiştir. İnsanlığın bu dönemdeki en gelişkin kültürü olan neolitik kültür, Ortadoğu coğrafyasının hemen her köşesine yayılmış ve etkili olmuştur.

Anaerkil kültürün en eski yaratıcısı ve sürdürücüsü, Kürt halkı ve özelde de kadınlarıdır. Neolitik dönemde de Kürtler güçlü bir özsavunma düşüncesine sahiptiler. Toprağa bağlılık, kutsallık derecesinde bir kuraldı. Kadınların tarım kültürü temelindeki yerleşik yaşamın geliştirilmesindeki öncülüğü buna uygun bir yaşam ve kültür şekillenmesine de yol açmıştır. Kürt halkı neolitik kültür temelli bir inanç ve yaşam biçimi ile şekillendiğinden, sürekli olarak işgalci topluluklar karşısında direnmiştir. Yabancı egemenlik kültürü asla kabul edilmemiştir. Kürtlerin en başından beri Êzidîlik, Yaresanlık, Alevilik, Zerdüştlük inançlarını benimsemesi, bu inançlarda kadınların aktif ve etkin bir biçimde yaşama katılımları, direnmenin baş sebepleri olarak gösterilebilir. Kürt kadınlarının özellikle de İslamiyet'in etkisine girmeden önce oldukça etkin bir şekilde yaşamda yer aldığını belirtmek mümkündür. Kadınlar ekonomik ilişkilerin yanı sıra politikada, dinde, askerlikte etkili bir şekilde rol alabiliyorlardı. Bu aynı zamanda özsavunmada çok güçlü bir yapılanmaya da işaret eder. İslamiyet sonrasında da aşiretleri idare eden birçok Kürt kadınına rastlamaktayız.

Kürdistan tarihine bakıldığında; Kürt halkının sömürgeciliğe karşı direniş savaşlarında Kürt kadınlarının çok aktif bir rol oynadıklarını görmekteyiz. Yakın tarihimizde Keça Negedayî, Gûlnaz Xanim, Xatun Şehnaz, Gûher Xanim, Hafse Xanê Naqip, Zerîfe, Besê vb sayısız Kürt kadının yarattığı efsaneler, kahramanlıklar söz konusudur. Kadınlar erkeklerin yanında Kürdistan'ı sömürgeleştirmek isteyen güçlere karşı kahramanca savaşmışlardır. "Şêr şêre çi jine çi mêre - Aslan aslandır ha kadın ha erkek" tarihsel sözü, kadınların savaşlardaki etkin ve belirleyici rolleri görüldüğünden, yaşandığından söylenmiş bir sözdür.

Bu temelde küresel emperyalist sisteme karşı Kürtlerin, Kürt kadınlarının direniş içerisinde olmasının ve özsavunma savaşlarını güçlü vermesinin çok derinlikli bir direniş kültürü, tarihi, kadın duruşu, öncülüğü ile yakından bağlantısı vardır. Tarihi bir özgürlük rolü oynanmaktadır. Ortadoğu coğrafyasının insanın insan olmasında başlangıçta oynadığı merkezi rol günümüzde de alternatif yeni bir sistemin yaratılması temelinde oynanmaktadır. Bundan dolayıdır ki; dünyada güç olmak isteyen çeşitli süper güçler, Ortadoğu üzerindeki hakimiyetlerini geliştirerek hegemonyalarını arttırmak istemektedirler.

Dolayısıyla Kürt halkı ve kadınları şahsında gelişen direniş aynı zamanda son derece evrensel bir karaktere de bürünmektedir. Dünyanın hiçbir coğrafyasında tikellik ve evrensellik etkileşimi bu denli iç içe değildir. Bu açıdan Kürt kadınları öncülüğünde gelişen halkımızın direnişi, aynı zamanda insanlığın insan olma direnişi olmakta ve bütün dünyayı etkilemekte, belirlemektedir.

Rêber Apo öncülüğünde gelişen PKK hareketimiz; Kürt halkının bu tarihsel direnişini öz dinamiğine, halka ve kadınlara dayandırarak büyütmüştür. PKK, 1978 yılındaki ilk kuruluş aşamasında Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesine, Kürt kimliğine karşı geliştirilen katliamcı uygulamalara, yasaklara, asimilasyon ve inkar politikalarına bir karşı koyuş ve alternatifini yaratma hareketidir. Önderliğimiz, PKK'nin ilk kuruluşunda kadına yer vererek stratejik yaklaşımını ortaya koymuştur. Sakine Cansız arkadaşın da en başından itibaren direniş çizgisini büyük bir inat ve kararlılıkla temsil etmesi, Diyarbakır Zindanı'nda direnişin öncüsü ve ilham kaynağı olması, özgürleşmek isteyen kadınların en güçlü cevabı olmaktadır. Kürt kadınlarının tarihsel olarak öncülük, özgürlük ve direniş sembolü olmasının nadide örneği Sakine Cansız arkadaştır.

Devrim içinde bin devrim yapmak

Kürt Özgürlük Mücadelesi'nde kadınlar stratejik bir rol oynamıştır. Kürt kadınları diğer dünya devrimlerindeki katılımların çok ötesinde bir rol ve misyon ile devrim saflarında yerlerini almıştır. Silahlı mücadele tarihimizin başlangıcında yerini direk gerilla saflarında alarak büyük bir iddia ve kararlılık ortaya konulmuştur. Diğer devrimlerde kadınlar, serhildanlarda ve geri cephelerde aktif yer almışlardı. Oysaki Kürdistan Devrimi'nde dağda, silahlı mücadelede, gerilla saflarında direk yerlerini alarak güçlü bir iradeleşme, tecrübe, kendini tanıma süreçlerini amansız olarak yaşamışlardır.

Kadınının gerilla süreçlerindeki katılımı erkeğe karşı son derece çetin, amansız bir iç ve dış mücadele sonucu gelişebilmiştir. Kadınların özgür kimlikleri ile devrim saflarında yer alması, toplumsal gelenekleri, tabuları kırması devrim içinde bin devrim yapması anlamına gelmekteydi. Sadece toplum daki ataerkil düzene karşı değil, örgüt içindeki egemen erkek anlayışlara karşı da amansız bir mücadele ve kavga yürütülmüştür. Egemen erkeklikte özgür kadın imgesinin oluşumu, bunun gelişimi ve çarpıcılığı son derece kahredicidir. Çünkü; zayıf kadın imgesi ortadan kaldırılmakta, erkekle eşit ve özgür bir duruş kadında gelişmektedir. Toplumsal cinsiyetçi anlayışlar, erkek hakimiyeti, kadın köleliği devrim saflarında aşılmadan toplumda aşılması zordur. Ve bu mücadelenin başarısı sanıldığından çok daha fazla çetrefilli, zorlu mücadele evrelerinden geçme ile mümkün olabilmektedir.

Kadının gerilla saflarında yer alışıyla birlikte toplumsal tabuların yıkılması, aile bağlarının aşılması, kadının birey olarak da kendini bulması Kürdistan'da farklı bir yaşamın kapılarının aralanmasına neden olmuştur. Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin toplumsal alanlara yansımasıyla toplumsal değişim ve dönüşüm hızlanmıştır. Toplumda evlilik ve aile kurumlarıyla adeta bir mülk haline getirilen kadın, bu cendereden özgürleşme temelinde çıkış umudu gördükçe yaşamın her alanına cesaretli ve özgürce giriş yapmaktan çekinmemiştir. Gerilla mücadelesine katılmak kadınlara çok şey öğretmiştir. Nefesi, kasları, aklı güçlenen kadın giderek öncüleşmiştir. Gerilla saflarında var olmayı, mücadeleyi başaran, özellikle bunu erkeklerin yardımını almadan

Özsavunma Çalıştayı'nın Kobanê'de gerçekleşmesi son derece anlamlıydı. Kobanê, Kürt kadınlarının Arîn Mîrkan ve binlerce fedai kadının efsaneleşen kahramanlıklarının dünyaya yansıyan penceresi oldu. Kürt kadınlarının düşünce ve sistem olarak gelişmelerinin yansıması bu alandan gerçekleşti. Özsavunma Çalıştayı'na öncülük edenlerden birisi de şehit Nalîn Mûş arkadaştı.

gerçekleştiren Kürt kadını özgürlüğün sürükleyici ilham kaynağı olmuştur. Ordularda yeri hiç olmayan kadın, öncelikle kendi geleneksel kadın duruşunu yerle bir ederek kendi kendine yeten bir duruşu yakalamayı başarmıştır. Yaşama kendi kadın örgütü, kimliğiyle katılan kadın; yeniden bir yaratılışı, bağımsız yaşamayı öğrenmektedir.

PKK'ye, gerillaya katılan kadınların Önderliğimizin büyük eğitici, kadrolaştırıcı çabaları, güç ve desteği ile kadın militanlığını yaratması halen de derinlikli incelenmesi gereken konuların başında gelmektedir. Kürt kadınlarının mücadele deneyimleri dünya kadınları açısından da önemli ve yol açıcıdır. Kürt kadınları Özgürlük Mücadelesi'ne giriş ve gelişme ile birlikte toplumsal yaşamın her alanına cesaretle giriş yaptılar. 1990'lı yıllarla birlikte niceliksel olarak kadın katılımlarının artması, Kürt kadınlarının özgürlük bilincinde, örgütlenmede kendini tanıma ve bulmada niteliksel sıçramalara yol açtı. Binevş Agal, Zekiye Alkan, Bêrîtan, Zîlan, Sema, Viyan Soran, Şirîn Elemhulî, Arîn Mîrkan, Doğa, Nalîn Mûş, Helîn Dersim, Şervîn Garzan ve daha binlercesini sayabileceğimiz fedai çizginin temsilcileri, özgürlük sembolü olarak direniş tarihinde yerlerini aldılar. Özgürlük Mücadelesi'ni büyütüp geliştirdiler.

Kadın özsavunma örgütleri birleşik örgütlenmeye ve hızla sistemleşmeye doğru gidiyor

Özgür Kadın Hareketimiz çeşitli aşamalardan geçerek 2014 yılında KJK adıyla kendini sistemleştirme kararı aldı. PAJK çalışmalarıyla sistemin öncülüğü yapılıyor. Çok önemli bir gelişme ise; özsavunma güçlerinde YJA STAR'da yaşandı. Kürdistan Devrimi'nin özellikle 2010 yılı sonrasında Önderlik savunmaları temelinde gelişimi, Önderliğimizin alanlara dönük somut projeleri ile birlikte Kürt Özgürlük Hareketi, Özgür Kadın Hareketimiz Kürdistan'ın dört bir yanında güçlü bir gelişmeyle açılım gerçekleştirdi. 2014 yılı itibarıyla gelişen DAİŞ saldırılarına karşı hareketimiz güçlü bir gerilla direnişiyle karşılık verdi. YPJ öncülüğünde Rojava'da büyük fedai çizgi temsili gerçekleşti. Bütün dünya Kürt kadınlarının ve gençlerinin kahramanca duruşunu Rojava, özellikle Kobanê yine Şengal şahsında büyük bir hayranlıkla izledi, takip etti. Şengal'de Êzidî kadınları tarihlerinde ilk kez YJŞ'i kurdular. Bakur'da ise YPS-JIN özyönetim direnişlerinde öncülük rolünü oynadı. Bütün bu şehir savaşlarında, kadınlar çok büyük tecrübe kazandı. Komutanlık, idare etme, öz güven çok daha fazla perçinleşti.

Kürdistan'ın dört bir yanında kurulan kadın özsavunma örgütleri, Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nde bir ilki teşkil ederken, dünyada ve bölgede kadın özgürlük hareketlerinin mücadelesi açısından da bir miladı teşkil etti. Kadın özsavunma birlikleri sadece özgürlük mücadelesi güçleri olarak değil, ulusal kurtuluş güçleri olarak değil, aynı zamanda beş bin yıllık erkek egemen düzeneğe karşı da mevzilenmiş durumdadır. Kadının haklarını koruma, kadına karşı geliştirilen şiddet, eşitsizlik, adaletsizliğe karşı da oluşturulmuş kadın ordulardır. Kadının toplumsal yaşama katılımında eşit bir temelde katılmasının garantisini oluşturmaktadırlar. Kadın Özgürlük Çizgisi'nin temsilcileri, koruyucuları olarak tarihsel bir görev ve misyonu oynamaktadırlar. Kürdistan parçalarında sadece profesyonel gerilla katılımı değil, YPJ, YJŞ, YPS-JIN kuruluşu ile birlikte halktan kadınların da bu kadın ordulaşması içinde yer alması kadın ordulaşmasında yeni ve farklı bir evreye tekabül etmektedir. Kadının özsavunma örgütlerinin kurulmasıyla toplumsal yaşamda Kadın Özgürlük Çizgisi'nin yapısallaşması anlamında büyük bir değişim-dönüşüme de vesile olmaktadırlar. Bu anlamıyla kadınların özsavunma güçleri bir yandan toplumsal değerleri, kazanımlarımızı savunurken aynı anda toplumun genlerine işleyen köle kadın imajını söküp atmakta ve özgür kadın yaratımlarını geliştirebilecek bir zihniyet ve sistemleşmeyi geliştirebilmektedir.

Kadın Özgürlük Mücadelemiz, özsavunma anlayışında ve örgütlenmesinde bir gelişme durumunu yaşamaktadır. Artık çok sayıda kadın özsavunma örgütünün birleşik bir örgütlenmeye ve hızla sistemleşmesine doğru bir gidiş vardır. 2-3 Nisan 2017'de Kobanê'de gerçekleşen Özsavunma Çalıştayı bunun en somut örneğini oluşturmaktadır. Özsavunma Çalıştayı'nın Kobanê'de gerçekleşmesi son derece anlamlıydı. Kobanê, Kürt kadınlarının Arîn Mîrkan ve binlerce fedai kadının efsaneleşen kahramanlıklarının dünyaya yansıyan penceresi oldu. Kürt kadınlarının düşünce ve sistem olarak gelişmelerinin yansıması bu alandan gerçekleşti. Özsavunma Çalıştayı'na öncülük edenlerden birisi de şehit Nalîn Mûş arkadaştı. Önderliğimizin özgürlük çizgisinin en somut yansıması bu konferans çalışması ile tüm dünyaya yansıdı. Kadınlar her parçadaki deneyimlerini birlikte tartışıp tüm dünyaya duyurdular. Kadın özgürleşmesi açısından son derece güçlü bir hamle yapılmış oldu.

Yine 29-31 Mart 2017'de gerçekleşen 1. YPS-JIN Konferansı ise kadınların Bakur'daki özyönetim direnişlerindeki iddia ve kararlılığının bir göstergesidir. Kürt halkı, kadınlar artık statükosuz, kimliksiz yaşamayacağını geliştirdikleri bu örgütlenmelerle bir kez daha göstermiş oldular. Kadınlar, 2016 yılında Cizîr, Sûr, Nisêbîn, Şirnex gibi 90'lı yıllarda serhildanlara öncülük ettikleri direniş merkezlerinde, bu kez de barikatlarda, mevzilerde yerlerini alarak direnişlerini gösterdiler. YPS-JIN Konferansı'yla da 2016 yılındaki direnişlerin muhasebesi yapıldı. Bu temelde önümüzdeki mücadele dönemine güçlü ve hazırlıklı bir yaklaşımın sahibi olundu.

Özünde Kürt kadınları olarak içinde bulunduğumuz mekan ve zaman kavramı dikkate alındığında bu anlamda yürütülen bu özsavunma savaşlarında da stratejik bir rol ve misyona sahip olduğumuz böylelikle daha açık ve net ortaya çıkmaktadır. Neolitiği yaratan ve günümüze kadar taşıyan kadınlar etrafında yeniden bir yaşamın tohumları atılmaktadır. Özgür yaşam yaratımlarımızın, özsavunma savaşlarımızın çok derinlikli bir tarihsel, toplumsal arka planı bulunmaktadır. Kürt kadınları güçlü bir özgürlük bilinci, mücadele koşullarını ve imkanını yakaladığında, bunun özgürlük duruşuna sahip olabilmekte ve halklara öncülük edebilecek nitelikleri yaratabilmekte, bunu tüm topluma yansıtabilmektedirler.

Kadınlar özsavunmalarını erkeğe, devlete bırakamazlar

Dolayısıyla Kürt kadınları olarak sadece direniş gerçekleştirmekle değil, Demokratik Özerk Sistemin yapılanmasından, inşasından sorumluyuz. Özsavunma anlayışımızın yaşamsallaşması inşa gücümüzü arttırmakla mümkün olabilir. Kadın özgürlüğünün sistemimizde, toplumsal yaşamda yapısallaşması en büyük özsavunmadır.

Yine toplumsal ilişkilerdeki anlam düzeyi kadınla zenginleşir. Kadının yoldaşlık ilişkileri, kadın dostluğu, kadın arkadaşlığı yeni ve özgür yaşamın tohumlarını oluşturur. Toplumsal, tarihsel, felsefi, özgür aşkın yaratılmasını hedefleyen bir yaşam özünü öncelikle kadınlar olarak kendi kişiliklerimizde ve çevremizde yeniden yaratmalıyız. Ortak, özgürleştirici, birleştirici kadın ruhu ile bütün çalışmalar başarı ile yeniden yapılandırılabilir. Özsavunma anlayışı bu temelde güçlü yaşamsallaşabilir.

Günümüzde egemen erkeklik maskeleri, kapitalist modernite tarafından tamamıyla çıkartılmış, insanlığın da sonunu getirebilecek bir biçim ve düzeye ulaşmıştır. Beş bin yıllık ataerkil kültürün maskesiz, vahşileşmiş, insanlık dışı uygulamalarının zirvede geliştiği bir dönemi yaşamaktayız. Yalancı, zalim, kurnaz erkekliğin kendini iktidarlaştırmakla kalmayıp, kültürleştirdiğini, yapısallaştırdığını, yasalaştırdığını da kadınlar olarak değerlendirmekteyiz.

Kapitalist modernite halkların, kadınların özsavunma haklarını her açıdan ellerinden alarak ve kendisini teknik açıdan donatarak iktidarını kalıcı hale getirdi. Toplumun özsavunma araçlarının elinden alınması esasen toplumun, kadınların köleleştirilmesi, sömürge haline getirilmesi amacıyla gerçekleştirilmişti. Ulus devletler kendi sistemleriyle toplumun, kadınların güvenliğini sağladıklarını söylüyorlar. Oysaki son iki yüz yılda hiçbir dönemde görülmediği kadar kadınların, halkların, etnik grupların, inançların katliamları, soykırımları gerçekleşti. Ulus devletler kendini kurumsallaştırdıkça milliyetçi, cinsiyetçi, dinci söylemlerle toplumu tek tipleştirdi. Kadınların 'namus' adına katledilme oranları, kadına yönelik şiddetin, tecavüzlerin artması hiçbir zaman bu denli yüksek oranlara ulaşmamıştı. Türkiye'de, Ortadoğu da, dünyadaki devlet sistemlerinin, küreselleşmiş erkek egemen sisteminin kadınlara karşı uyguladıkları devlet politikaları kadına karşı vahşet düzeyine çoktan ulaşmıştır.

Kadın Özgürlük Mücadelemiz toplumsal düzlemde gelişecek bir toplumsal özsavunması, kadının özsavunmasını geliştiriyor.

Buna göre strateji, program, örgütler oluşturuyoruz. Demokratik ulus yaşamın tüm boyutlarında devletçi, iktidarcı güçlerin sisteminden kurtulmanın çalışmalarında kadın öncülüğünü geliştirmekteyiz. Özsavunma anlayışımızın bütünlüklü olması önemlidir. Erkeği ve toplumu değiştirip, dönüştürmeden radikal, kalıcı özsavunmamızın geliştirilmesi yetersiz kalır. Demokratik ulusta en temel boyutlardan biri özsavunma anlayışıdır. Ancak kadının özsavunmasının örgütlülüğü geliştirilirken bütünlüklü yaklaşılması da önemlidir. Demokratik ulus modelinde halklar, mezhepler birlikte, ortak bir mücadele ve özsavunma anlayışı geliştirdiklerinde özgürleşme amacına ulaşabilirler. Kadınlar da özsavunmalarını erkeğe, devlete asla bırakamazlar. Kadının özsavunması; kendi özgün, özerk örgütlenmelerini kurması, buna işlerlik ve işlevlik kazandırması ile mümkün olabilir.

Örgütsüz kadın, savunmasız kadındır

Kadınların özsavunma savaşını güçlü verebilmeleri için kadın tarihini özümsemiş kadın örgütleri, kadın partileri, kadın hareketlerine, bunların çeşitli alanlarda ortaklaşa mücadelesine ihtiyaç vardır. Kadınların siyaset, diplomasi, hukuk, ekonomi, kültürel, ekolojik özsavunma alanlarında örgütlülüklere ve ortak mücadeleyi geliştirmeleri ile küresel erkek egemenliğine karşı duruş sağlanabilir. Tek tek kadınların özgürleşmesi gerçekleşemez. Liberalizmin bireysel kadın özgürlükçü yaklaşımları yanıltıcıdır. Aksine bu tarz özgürlük anlayışları kadınları daha fazla yalnızlaştırıyor ve sömürüye, kullanıma, mülkleştirmeye açık tutuyor. Kadınların ortak mücadelesi, örgütlülüğü, dayanışması temelinde çok daha kolektif ve radikal, toplumun bütünlüklü sorunlarına karşı duyarlı, mücadeleci bir kadın duruşu geliştirilmelidir. Kadının özsavunması da örgütlülüğünden geçer. Örgütsüz kadın, savunmasız kadındır.

Radikal özsavunma anlayışı; kadınların, toplumun özsavunmasını bütünlüklü yapabilecek organizasyonlara ihtiyaç duyar. Kadın sistemleri birer toplumsal sistem olarak inşa edilmelidir. Kadın sistemi ise yerel birimlerden oluşmalıdır. Köylerden, mahallelerden başlar. Komün ve meclislerin en küçük birimlerden büyük kent konseylerine kadar kurulması gerekir. Örgütlülüğü dağıtılarak özsavunma zayıflatılmış kadın köleleştirilmeye açık bir duruma getirilmiştir. Kadınlar ufak birimlerden başlayarak yaşamın her alanına ilişkin özgün-özerk kadın örgütlenmeleri kurabilmelidir. Toplumsal alana katılımımız bireysel kadın kimlikleri ile değil, örgütlü kadın kimliği temelinde, özgürlük ilkeleri temelinde gelişebilmelidir. Önder Apo'nun, "Her grup, herkes kendi bulunduğu alanda kendi savunmasını yapar. Bu dönemde en çok kadının özsavunması önem taşıyor. Doğrudan namus anlayışıyla yaklaşmıyorum, kadının beyinsel, ruhsal, bedensel kendini korumasından bahsediyorum" belirlemesi çarpıcıdır.

Özsavunma bir halkın sadece savaş halinde veya bir egemen sisteme karşı verdiği mücadelede ortaya çıkmaz. Normal zamanlarda ve savaş dışı hallerde de özsavunma geçerli bir olgudur. Erkek egemenliği beş binyıllık bir tarihi geçmişe sahiptir. Egemenliği ve köleliği devlet ve iktidar yolu ile toplum içinde kendi anlayışlarıyla örgütlemişlerdir. Bunun için özsavunma anlayışı ve örgütlülüğünün süreklilik kazanması önemlidir. Özsavunma sadece dıştan gelen tehlikelere karşı değil, iç gericiliklere karşı da önemli bir özgürlük aracı olarak değerlendirilebilmelidir.

Kadın özgürlük tarihi, mücadeleleri, kadının özsavunma savaşımı deneyimlerimiz ortaya koydu ki; kadının ve toplumun köleleştirilmesine karşı bilinçli, örgütlü kadın ile karşı koyulabilir. Kürdistan'da, Kadın Özgürlük Hareketimizin tarihsel deneyimleri ve tecrübesi bunu çoktan ispatlamıştır. Kadının özsavunma anlayışını toplumsallaştırmalıyız. Demokratik ulusun özsavunma anlayışını örgütleyerek özgürleşebiliriz. Kadının kendi topraklarında, kültürü ile özgürce yaşayabileceği mekanlarda yaşamı yeniden yaratmalıyız. Kürt kadınları bu anlamdaki başarılarıyla Ortadoğu ve dünyaya öncülük yapacak bir duruma gelmiştir.

■■■

Kadın özgürlük tarihi, mücadeleleri, kadının özsavunma savaşımı deneyimlerimiz ortaya koydu ki; kadının ve toplumun köleleştirilmesine karşı bilinçli, örgütlü kadın ile karşı koyulabilir. Kürdistan'da, Kadın Özgürlük Hareketimizin tarihsel deneyimleri ve tecrübesi bunu çoktan ispatlamıştır. Kadının özsavunma anlayışını toplumsallaştırmalıyız. Demokratik ulusun özsavunma anlayışını örgütleyerek özgürleşebiliriz.

Stratejik görev devrimi örgütlemektir

AKP'nin üstlendiği rol dikkate alındığında, beyaz ve siyah ırkçı faşist politikanın devrimci mücadeleler karşısında başarısız kalmasına binaen, yeni bir politik aktör olarak görevlendirildiğini ortaya koymaktadır. Kürt Özgürlük Hareketi ve Türkiye'de gelişen devrimci mücadele, CHP ve MHP eliyle tasfiye edilemeyince, bu görev özel olarak Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin tasfiyesi temelinde AKP'ye verildi ve iktidara getirildi.

Fatma Adir

AKP-MHP öncülüğünde 2014 yılında MGK'de kararlaştırılan 'Çöktürme Planı'nı anlayabilmek için öncelikli olarak AKP'nin iktidara getiriliş amacının doğru anlaşılması gerekir. 1999 yılında, Rêber Apo'nun esir alınma sürecine kadar Türk devletinin Kürtlere karşı geliştirdiği soykırım politikasının baş aktörleri beyaz-siyah faşizmin temsilcileri CHP ve MHP'dir. Bu başat aktörlerden bir olan CHP'nin dayandığı zihniyet; inkarcı, retçi ve asimilasyoncudur. Temel politika; beyaz katliam temelinde inkar, ret ve asimilasyon ile Kürtlerin varlığını ortadan kaldırmaktı. Öngörülen bu politikada başarı sağlanamaması durumunda ise katliam, sürgün ve soykırımın uygulanmaya konulması plan gereğidir. Nitekim cumhuriyetin kuruluşundan kısa bir süre sonra, 1925 yılında 'Şark Islahat Planı' ile bu süreç başlatılacaktır. 2002 yılına kadar söz konusu planın başarılması için tüm imkanlar seferber edilmiştir. Türk ulus devletinin tüm faşist politika ve uygulamalarına rağmen soykırım ve katliam politikasında istenilen başarı sağlanamamış, hatta iktidara gelen tüm hükümetler başarısız kalmıştır. Yine iktidara gelen bir çok parti siyaset sahnesinden silinmiş, silinmeyenler ise marjinalleşmiştir.

AKP'nin çıkış koşulları

AKP, 'Çöktürme Planı' kapsamında Kürt soykırım politikasını, devraldığı seleflerine rahmet okutacak tarzda yürütmüştür. AKP ve Erdoğan gerçeğini, uyguladığı politikayı, dayandığı zihniyeti, yeşil faşizminden ayrı ya da bağımsız düşünmek yanıltıcı sonuçlar yaratır. O yüzden de AKP ile birlikte geliştirilen politikaya daha derinlikli bakmakta yarar vardır. Rêber Apo, "AKP'nin çıkışı öyle sanıldığı gibi 2001'de değildir; en azından 12 Eylül Darbesi'ne kadar giden bir kökeni vardır" dedi.

Konjonktürel çıkarların yanı sıra beyaz ve siyah ırkçı faşizmin, Kürt halkına karşı uyguladığı soykırım politikasında başarısız kalması ardından, AKP-Erdoğan kliği, 'Ilımlı İslam Projesi' olarak uluslararası hegemonik güçler tarafından geliştirildi. Rêber Apo'nun bu duruma ilişkin yaptığı tespit ise şöyledir: "Beyaz Türk faşizmi, laikçi ve eskimiş yapısı nedeniyle kitlelerden tecrit olmuştu. Ayrıca içe kapanmacıydı. Küresel kapitalizme pek açık değildi. Karşısında ciddi bir sosyalist ve demokratik hareket olmadığı için ABD bir ırkçı faşizme pek ihtiyaç duymuyordu. Daha da önemlisi, Kürdistan genelinde olduğu gibi Türk egemenliğindeki Kürdistan'da da büyük gelişme sağlamış olan Kürt Demokratik Özgürlük Hareketi gelişimini sürdürüyordu. Dolayısıyla beyaz ve ırkçı tonlardaki faşist ideolojilerin tecrit olmuş durumu göz önüne getirildiğinde, bir yeşil faşist Türk elitine ihtiyaç duyulduğu kendiliğinden anlaşılır."

Burada uluslararası hegemonyanın, 'Yeşil Kuşak' teorisine bağlı olarak beyazdan yeşile evrilme temelinde geliştirilen bir proje söz konusudur. Bu proje kapsamında 'Anadolucu' olarak kendini tanımlayan ve uzun süredir bir arayış içinde olan sermayeye yeni bir ad ile çıkış yaptırıldı. AKP, bu projenin adı oldu.

Cumhuriyet sisteminin dışında kalmış ve kendini 'muhafazakar İslam' olarak tanımlayan kesimin, İslami örtüye sarılarak çıkış yapma arayışı uzun bir geçmişe dayanmaktaydı. Rêber Apo bu süreci şöyler açıklar: "Ona bu fırsatı Türkiye solu ve Kürdistan Özgürlük Hareketi verdi. Beyaz Türk faşizminin, sola ve Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı yürüttüğü savaşta yıpranması ve tecrit olması bu projeye zemin oluşturdu. İslami milliyetçi hareket Türkiye somutunda önce koalisyonlarla, 2000'lerden sonra ise tek başına iktidara yerleşti."

AKP'nin üstlendiği rol dikkate alındığında, beyaz ve siyah ırkçı faşist politikanın devrimci mücadeleler karşısında başarısız kalmasına binaen, yeni bir politik aktör olarak görevlendirildiğini ortaya koymaktadır. Kürt Özgürlük Hareketi ve Türkiye'de gelişen devrimci mücadele CHP ve MHP eliyle tasfiye edilemeyince, bu görev özel olarak Kürt Özgürlük Mücadelesi'nin tasfiyesi temelinde AKP'ye verildi ve iktidara getirildi. Bu anlamda başından itibaren AKP'nin, Kürt halkının varlığı ve Özgürlük Hareketi'ni tasfiye etmesini amaçlayan bir ulus devlet partisi olduğu açıktır.

AKP eliyle devreye konulan yeni tasfiye planı

Söz konusu tasfiye planlarını çok değişik argüman ve araçlarla yürütmek AKP'nin önceliğidir. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin tasfiyesi için yeni komplo ve saldırı yöntemleri denendi ve daha da denenecektir. Geliştirilen planlamalar temelinde kullanılan aktör ve araçlar değişse de amaç değişmedi. Bunun provaları ilk defa açıkça Kürdistan'da Hizbul-kontra adıyla 1990'larda yapıldı. Daha sonra ise AKP'nin göreve gelmesi ile söz konusu komplolar daha ince, yöntemi daha pragmatist, Kürtleri, İslam ve din adı altında kandırarak yanına çekme temelinde devam etti. Sonrasında ise AKP'nin müttefikleri, tarikatholding güçleri ve özellikle Gülencilik adıyla tanıtılan, özünde devletiçi olan ve ABD'nin ülkücü siyah kontralar yerine ikame ettiği yeşil kontra güç ile birlikte Kürdistan için öngördüğü temel tasfiyeci model ve bu modelin temel uygulama araçları olarak devreye konuldu. Şimdi de özel olarak saray ve 'Reis'in' itaatkarları olan yeşil-kara kontra güçler devrededir. 2015'te başlatılan yeni saldırı ve soykırım konsepti bunların eliyle yürütülmektedir.

AKP eliyle devreye konulan bu yeni tasfiye planı, eski beyaz ve siyah Türk faşist yöntemlerini tümüyle devre dışı bırakmıyor, daha çok tamamlayıcı nitelikte olup onların etkisiz kaldıkları alanları yeni baştan düzenliyor. Dolayısıyla beyaz ve siyah ırkçı tonlardaki faşist ideolojilerin tecrit olmuş durumu gözönüne getirildiğinde, bir yeşil faşist Türk elitine neden ihtiyaç duyulduğu kendiliğinden anlaşılır. Beyaz ve siyah faşizmin milliyetçi, ırkçı yönü önde iken, buna bir de dincilik eklenerek, Kürt halkının yürüttüğü mücadelenin karşısında cephe büyütülerek ve milliyetçi-dinci cephe ortaklığına dayandırılarak yürütülmek istenmektedir. Erdoğan-Bahçeli ortaklığında gelişen ve giderek silahlı yeni kontra güçlerin de örgütlenmesi temelinde kurumlaştırılmak istenen faşizmin böylesi bir arka plana dayanarak, yeni soykırım ve katliam politikaları temelinde kurumlaştırılması hedeflenmektedir.

Cumhuriyetin 100. yılında yeşil faşizmin hegemonyasının kurumlaşması, kalıcılaştırılması planlanmıştır. Kürt halkına karşı geçen dönemde yürütülen konseptin bazen yumuşak tonlarının öne çıkarılıyor olması ya da böyle gösterilmesi, kurulmak istenen hegemonyaya karşı durabilecek, direnç ve mücadele odaklarının etkisizleştirilmesiyle ilgiliydi. Yoksa inkar, imha ve soykırım politikasından bir vazgeçiş ya da değişen bir durum yoktur. Zaten daha sonra bu politika bütün çıplaklığı ile ortaya çıktı. 100 yıldır sürdürülen, milliyetçi, ırkçı, yok sayma ve yok etme politikasına, dincilik de eklenerek, milliyetçi-dinci ittifakla yeni soykırımlara destek ve zemin oluşturmak amaçlanıyor. AKP-MHP ittifakı bu temeldedir. Bahçeli bu Kürt imhasını AKP üzerinden yürütmek isterken, Erdoğan ise MHP'yi kendi hegemonyasını kurumlaştırarak, kalıcılaştırmanın aracı haline getirme amacını güdüyor. En genel anlamda Kürt inkarı, imhası ve soykırımında ortaktırlar. Aralarında zaman zaman ortaya çıkan ton farklıkları, güç, iktidar ve çıkar politikaları ile alakalıdır. Esasta yeşil ve kara faşizmin ortaklaşmasıdır. Beyaz faşizm ise daha zayıf olmakla birlikte, Kürt inkarı ve imhası temelinde yeşil ve kara faşizmin vagonu olma rolünü sürdürmeye devam ettireceği, yürüttükleri politikadan anlaşılmaktadır.

'Üç Hilal Stratejisi'

'Çöktürme Planı' olarak tanımlanan ve pratikleştirilen politikanın böyle bir arka plandan ayrı düşünülmesi ve ele alınması mümkün değildir. Kürtlerin İslami inançları, AKP ve Erdoğan üzerinden, Kürt soykırım ve katliam politikasına dayanak yapılmak istenmesi, bu politikanın kirli ve tehlikeli boyutunu ortaya koymaktadır. AKP'nin iktidara gelmesi, Türk devlet geleneğinde yeni hegemonik bir dönemi ifade eder. Cumhuriyet'in seksen yıllık beyaz Türk hegemonyası yerini giderek daha açıktan Cumhuriyet'in 'Ilımlı İslamcı' geçinen yeşil Türk faşizmine bıraktığı açıktır.

AKP ve Erdoğan'ın devleti ele geçirdiği ve kendi paradigması temelinde adım adım yapılandırdığı ve buna karşılık olarak da Kürt soykırımı üzerinden siyah faşizm ile anlaştığı açıktır. Bunu Erdoğan-Bahçeli ortaklığından da anlamak mümkündür. Kürt inkarı, imhası ve soykırımı temelinde, Ankara merkezli beyaz Türk faşizmi yerine, yeşil Türk faşizmine yavaş yavaş fakat emin adımlarla Cumhuriyet'in yeni hegemonik gücü olmasına imkan tanınmıştır. Cumhuriyet'in 100. yılı olacak 2023 yılının bu hegemonya altında karşılanması daha şimdiden açıkça planlanmaktadır.

Bu yeni hegemonik dönemde Türk kimliği ulus devletçi niteliğini olduğu gibi korumakla birlikte, Sünni İslamcı ideolojik aygıtlarla daha da pekiştirilmektedir. Türkiye'de yapılan son referandumun da bu politikanın bir parçası olarak düşünülmesi, bizi daha doğru sonuçlara götürecektir. Türk devletinin 100 yıllık Kürt inkar ve imha politikası AKP ve Erdoğan'ın öncelikli planı ve politikasıdır.

Mevcut durumda devrimci bir mücadele ve halk direnişiyle Erdoğan ve AKP'nin götürülmesi; sol, sosyalist ve demokrasi güçleri açısından mümkün hale gelmiştir. Buna Özgürlük Hareketi öncülük edecektir. Önümüzdeki dönem görevlerimiz açısından bunu tekrardan ortaya koymak ve buna göre bir mücadele ve siyaset yürütmek önemli ve gereklidir. Bu esas ve öncelikli olan seçenektir. Türkiye açısından bu kriz ve kaosun, Olağanüstü Hal yönetimi ile yürütmesinin imkanı kalmamıştır.

'Çöktürme Planı' da bu politikanın formüle kavuşmuş hali olmaktadır.

Artık, 'Türk Birliği, İslam Birliği ve Türk Cihan Hakimiyeti' olarak da tanımlanan 'Üç Hilal Stratejisi' sadece MHP ile sınırlı bir anlayış ve politik tutum değildir. Bu politikanın ruhu; Erdoğan-Bahçeli somutunda, Türk ulus devlet politikası olarak şekillendirilerek, anayasal mevzuata kavuşturularak, kurumlaştırılmak isteniyor. Bunun en bariz olarak pratikleştirildiği süreç ise DAİŞ eliyle Rojava'da, Kobanê ve sonrası süreçte Bakurê Kurdistan'da sistematik katliam, soykırım, şehirlerin yakılıp yıkılması, gerillaya dönük saldırılar ve demokratik siyaseti tasfiye etme, tüm bunların toplamı olarak, Rêber Apo'ya dönük yürütülen saldırılar olarak gerçekleşti. Tek vatan, tek dil, tek bayrak ve tek millet Erdoğan-Bahçeli ruh ikizlerinde, güncel politika olarak sürdürülmektedir. Bunun esas ve öncelikli ortak noktası; Kürt inkarı ve imhasının sürdürülmesidir. Bununla giderek aslında tek din politikasını da hakim kılmak istedikleri çok planlı, örgütlü ve emin adımlarla geliştirmek istedikleri de görülmek durumundadır.

Kürt kazanımları hedeflenmektedir

Söz konusu konsept gereği yıkım, katliam, korku ve sindirme ile sonuç alınmak istendi. 'Çöktürme Planı' kapsamında iki yıldır tüm imkanlar seferber edilerek tam ve kesin olarak imha siyasetinde sonuç alınmak isteniyor. Bunun öncelikli aşaması 2015-16 kışında Kürt şehirlerine dönük ordu öncülüğünde, kontra güçler eliyle gerçekleştirilen katliamlardır. Geçmişte gerçekleştirilen katliam politikalarını da aşan, Hitler türü bir siyaset izlenerek insanlar toplu halde yakılarak, geride kalanlar korkutularak, mücadele ve direnç noktaları kırılarak sonuca gidilmek isteniyor. Özel savaş politikası olarak da ifade edilecek bu durum tam ve örgütlü bir psikolojik harp konseptidir. Hedef; Kürtler için nerede bir imkan, destek varsa önünü almak, Kürt kazanımlarını çökertmektir. Bunun için de devletin tüm imkanları seferber edilmiştir.

Demokratik siyaset alanı da söz konusu 'Çöktürme Planı'nda öncelikli hedeflerden biri durumundadır. Mücadele edemez ve siyaset yapamaz hale getirmek için tarihin en büyük tutuklama ve saldırısı yapıldı. Amaç; demokratik siyaset alanına saldırarak siyasetçileri teslim almaktı. Fakat bu politika da tutmadı. Buna rağmen devletin demokratik siyaset alanında uyguladığı politikaya karşı yeterli bir duruş, mücadele ve karşı koyuş geliştirilemedi.

Yine Demokratik Türkiye hedefi üzerinden örgütlenen kesimlerin etrafı boşaltıldı. Bu kesimlere karşı yalnızlaştırma politikası güdüldü. Türkiyeli demokrasi çevreleri, parti, kurum ve bireylerine dönük çok planlı saldırılar yapıldı. Halkın örgütlenmesi ve halkla birlikte mücadele ve direnişin geliştirmesi önlenmeye çalışıldı. Kürt halkı ve Özgürlük Mücadelesi'nin yakınında olan, ortak çalışma ve ittifak geliştirilen sol ve sosyalist kesimler hedeflendi. Bu kesimlere dönük tutuklama hatta katletme, iş yapamaz ve mücadele edemez hale getirme gibi her türlü baskı uygulandı. Açıktan Kürt halkı ve Özgürlük Mücadelesi'nin yanında duran herkes hedef haline geldi. Vekillikler düşürüldü, siyaset yapmalarının önü alınmak istendi ve bazılarının da kaçırtılması, ürkütme ve geri çekilmelerine dönük baskı oluşturuldu.

Bu politikanın ne anlama geldiğini doğru tahlil etme ve buna karşı demokrasi cephesinin geliştirilmesi, ortaya çıkan demokrasi ve özgürlük talebine yanıt verilmesi önemlidir. Fakat şimdiye kadar karşı karşıya gelinen bu devlet politikasına yönelik ciddi ve kadrosal bir öncülük geliştirilememiştir. Ortada öncüsünü arayan bir mücadele var. Ama buna öncülük edecek ve inisiyatif alacak bir örgütlülük henüz geliştirilemedi. Türkiye cephesinde AKP faşizmine karşı yaşanan esas sorun da budur.

Özyönetim direnişleri

40 yılı aşan bir mücadele ve öncülük deneyimine rağmen Bakur'da temel sorun; karşısında mücadele ettikleri gücü yeterince tanımama, özel savaş politikası ve propagandasından etkilenme, imha siyasetine karşı direnişi örgütleme yerine, düşmandan beklenti içinde olma halidir. Bu durum halen siyasetin temel çıkmazı olarak varlığını sürdürmektedir. Yine Bakurê Kurdistan ve Türkiye'de Demokratik Ulus bilincinin gelişmesiyle birlikte ciddi imkanlar oluşmuş olmasına rağmen, bu imkanların sisteme kavuşturulamaması ve bedenleşmemesinde halen devletten beklenti içinde olmanın rolü vardır. Yıllardır öz yeterlilik üzerinden oluşturulmak istenen zihniyet ve buna denk verilen tarihi mücadelenin karşılığı yeterince oluşmuş değildir. Özyönetim direniş sürecinde yürütülen soykırım ve katliam politikasının sonuç almasında öz yeterlilik ve yönetememe durumu da etkilidir.

Bakurê Kurdistan'da yer alan öncü kadronun ortak zihniyet ve duruş yaratarak yirmi dört saat mücadele zihniyeti ile yaşaması, ortak dayanışma duygusunu geliştirmesi ve Kürt toplumunun kendi özyönetim sistemini oluşturmasında öncülük rolünü yerine getirmesi esastır. Demokratik bir ulus yaratmak isteyen hem bireyin hem de Kürdistan ve Türkiye toplumunun bilinç ve dayanışma duygusunu geliştirmek için eğitimli öncülük ve toplum yaratmak en temel görev olarak durmaktadır. Halen bu temel problemin giderilememiş olması boşluklar oluşturmakta ve varolan bu boşluklardan faşizm yararlanarak, tüm gücüyle yüklenmektedir.

Toplumun tarihsel-toplumsal varlığını savunmak ve toplumsal kültür bilincini oluşturmak, doğru, iyi ve güzel olan yönlerini ortak düşünce ve duygularla Demokratik Ulus bilincine dönüştürmek, doğru ve etkili bir öncülükle mümkündür.

Devrim, devlet sınırları içinde izin verilmiş kesim ve kurumların görevi değildir

Demokratik Ulus, yeterli bir öncülük, örgütlülük ve eğitimle geliştirilebilir. Kürdistan'da örgütlü tüm topluluklar da dahil ilgili tüm kesimlerin yeterli düzeyde radikal siyaset yapabilmeleri için öncelikle doğru hedef belirlemeleri gerekir. Yine Demokratik Ulusun kültür, ekonomi, sosyal, hukuki, diplomatik, sağlık ve toplum eğitimini yani toplum yaşamını belirleyen tüm alanlara ilişkin kurumlarını oluşturarak ulus devletin kurumlarını beklemeden, yaşamını inşa ederek savunma arayışı içerisine girmesi, imha ve inkar siyasetinin boşa çıkarılmasında belirleyici olacaktır. Demokratik Ulusun söylemden çıkarılarak oluşturucu, inşa edici ve yapıcı yanı öne çıkarılarak tüm Türkiye toplumuna taşırılması halinde sonuç almak her zamankinden daha fazla mümkündür. Yaşanan toplum ve siyaset krizinin çözüm formülü Demokratik Ulus projesidir. Ortaya çıkan toplumdan kopuk, bürokratik ve üstenci duruş ve yaşam tarzı oluşturucu değildir. Tam tersi egemenhegemon sisteme benzeşen yanları ile topluma çekici gelmemekte ve hatta ters etkide bulunmaktadır. Alternatif olan; toplumcu, yapıcı, inşa edici ve oluşturucudur. Pozitif görevler olarak ifade edeceğimiz yapıcılık, alternatif olanı oluşturmada belirleyici olacaktır.

Bakur'da halen tam anlaşılmayan ya da devrim mücadelesinde bir sapma olarak da ifade edeceğimiz bir durum da, demokratik siyaseti toplumun işleri olarak görme yerine, Kürt sorunun çözümü ve toplumun örgütlenmesinde siyaset kurumuna stratejik rol biçme durumudur. Halbuki esas ve stratejik olan, toplumun öz örgütlülüğü yani devrim örgütlenmesidir. Siyaset ve kurumlaşma ise Özgürlük Mücadelesi, devrim ve toplumsal örgütlenmenin bir parçası haline getirilebilirse verilen mücadele doğru bir çizgide yürütülmüş ve başarılmış olur. Ulus devletin kendisini kurumlaştırdığı, belli sınırlar içinde imkan tanıdığı siyaset alanının yapabilecekleri sınırlıdır. Devrim, devlet sınırları içinde izin verilmiş kesim ve kurumların görevi değildir ve olamaz da. Devrim, örgütlü toplum, toplulukların, iddialı, bilinçli, kararlı ve örgütlü öncülüğün görevidir.

Özgürlük Hareketi 40 yılı aşan mücadelesiyle önemli bir birikim ve tecrübeyi ortaya çıkarmıştır. Rêber Apo'nun tarihi paradigmasının öngördüğü Demokratik Ulus çizgisinde Demokratik Özerk Sistemi kurmak stratejik görevimizdir. Bu stratejik görevi başarıya kavuşturmak için mevcut ulus devletler ile çelişkiler ve çatışmalar yoğunlaşarak sürecektir. Her çağrıyı veya durumu 'çözüm-müzakere-barış' süreci olarak algılamak yanlıştır, gaflettir. Barış ve müzakere yani Kürt sorununun çözümü veya olacaksa bir müzakere ancak Türkiye ulus devletinin, Kürdistan halklarının Demokratik Özerklik Sistemini tanıması, saygılı olması ve karışmaması temelinde olur. Bunun dışındaki tüm çözüm arayışları, barış ve müzakere istemleri iktidar güçlerine hizmet eder, teslimiyet çizgisini güçlendirir.

Bu temelde Önderliğimizin 1993 yılından 2013 yılına kadar verdiği 3. stratejik mücadele döneminin barış-müzakere arayışları sonuçsuz kalmıştır. İmha ve inkarda ısrar eden Türk ulus devletine karşı tek çözüm 4. stratejik döneminin ruhuna göre örgütlenme, mücadele etme ve kendi çözümümüzü kendimizin yaratma sürecidir. En başta da, devrim görevi ve sorumluluğu olan öncülüğün beklentili ruh hali ve duruşu aşması ve mutlaka kazanmaya odaklı bir çalışma ve duruş içine girmesi önemli ve gereklidir.

Demokratik Özerklik sistemini taktiksel gören anlayışın aşılması önceliğimizdir

4. stratejik dönem; Demokratik Özerklik Sistemini tek yanlı yaratma sürecidir. Büyük ve tarihi direniş geleneğimizle halkı her yerde; köyler, kentler başta olmak üzere tüm Bakurê Kurdistan'da örgütlemek, örgütlü gücünü açığa çıkararak kendi kendini yönetecek idari sistemleri oluşturmak temelinde bunu kalıcı kılmak stratejik görevimizdir. Demokratik Özerklik Sistemi, taktik, geçici veya ulus devletin izin verdiği ölçüde gelişecek bir sistem değildir. Demokratik Özerklik Sistemi stratejiktir, varlık ve mücadele gerekçemiz ve özgürlüğümüze giden biricik yoldur. Demokratik Özerklik Sistemini halen taktiksel gören, ulus devlet sistemi içerisinde kazanılmış mevzileri yani kurumları esas alan, bu kurumlarla özgürlüğünü sağlayacağını sanan anlayış ve durumun aşılması önceliğimizdir. Kuşkusuz ulus devletin legal sınırlarında yasal çalışan kurumlar önemli, kazanılmış birer mücadele mevzisidir ancak stratejik değildir. Yapabilecekleri sadece konulan sınırlarla da ilgili değildir. Fakat rol ve görevleri farklıdır. Bakur'da ve Türkiye devriminde stratejik görevler ancak ve ancak halkın kendi öz mücadelesi ve yönetim sistemini inşa etmesiyle mümkündür.

Temel görevimiz devrimdir

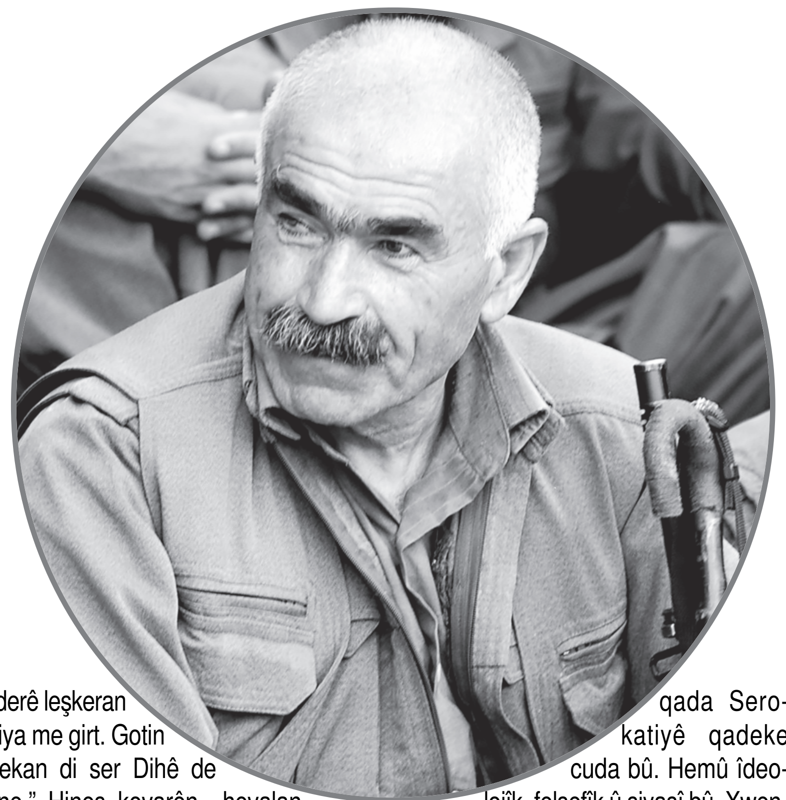
Bunun yanı sıra Türkiye'nin batısında ortaya çıkan durum, devrimci görev açısından önemle üzerinde durmayı gerektirmektedir. Örgütlü toplulukların ve kesimlerin, doğru bir öncülükle devrime seferber edilmesi mümkündür. Özellikle gençlik, kadın ve muhalif kesimin sistemden bir kopuşu yaşamaya başladığı açıkça ortadadır. Eğer doğru bir öncülük ve siyaset oluşturulursa mevcut ret, inkar, imha ve soykırım politikalarından medet uman yeşil-kara faşizmin yenilgisinin hızlanacağı kesindir. Seçim vb durumlardan medet umar durumdan çıkmak, devrimci görev ve sorumluluklara yanıt vermekle mümkündür. Türkiye'de ortaya çıkan durum devrimci bir mücadelenin gelişmesi yönünde yeni imkanlar yaratmıştır. Erdoğan-Bahçeli faşist kliğinin sistem içi arayışlarla aşılamayacağı ve halkların örgütlü mücadele ve direnişi ile yenilgiye uğratılacağı artık netleşmiştir.

Bu seçeneklerin başında gelen; Önderliğin daha önce bir görüşme notunda 6-7-8 Ekim olayları için ifade ettiği dip dalga, aslında Kürdistan'ın yanısıra Türkiye'nin batısı açısından dikkate alınması gereken bir değerlendirmedir. Ciddi anlamda bir halk tepkisi gelişmiştir, gençlik ve kadın başta olmak üzere, sadece siyasi olarak değil, yaşam tarzı, sosyal, ekonomik ve psikolojik olarak da Erdoğan'ı reddeden bir durum söz konusudur. Bu giderek kabaran bir dalga gibidir. Belki yaratılan korkudan dolayı tepkiler erkenden açığa çıkmadı. Mutsuzluk ve umutsuzluk biçiminde yansıdı. Fakat giderek bir tutum ve duruş gelişmektedir.

Mevcut durumda devrimci bir mücadele ve halk direnişi ile Erdoğan ve AKP'nin götürülmesi sol, sosyalist ve demokrasi güçleri açısından mümkün hale gelmiştir. Buna Özgürlük Hareketi öncülük edecektir. Önümüzdeki dönem görevlerimiz açısından bunu tekrardan ortaya koymak ve buna göre bir mücadele ve siyaset yürütmek önemli ve gereklidir. Bu esas ve öncelikli olan seçenektir. Türkiye açısından bu kriz ve kaosu, Olağanüstü Hal yönetimi ile yürütmenin imkanı kalmamıştır. Yeşil faşizmin son dönemini yaşadığı, kaybetme ve yenilme zaman aralığında olduğu ve sürenin artık daraldığını görmek gerekir. Halklar ve özgürlük güçleri açısından temel görev olan devrim seçeneği belirttiğimiz gibi birinci ve öncelikli seçenek olarak gerçekleştirilmek durumundadır. Halkın bu temelde ortaya çıkan direnme ve mücadele birikiminin sönümlendirilmesi ve liberalize edilmesinin önüne geçerek ve direnişi öne çıkararak mücadeleyi yükseltmek esastır.

■■■

Sih û pênc salên berxwedêr

Em hatin ji Dihê borîn, jê re dibêjin Gaza Birînî, li wê derê leşkeran pêşiya me girt. Gotin "hinekan di ser Dihê de girtine." Hinek kovarên hevalan hebûn, bi navê Hêzên Rizgariya Gelê Kurdistanê, kovarên Serxwebûn avêtibûn ku bên dîtin. Nîşanî me didan, digotin "ev çi ne?" Me got "em nizanin, em jê fêm nekin, bi îngilîzî ne." Axirê em du-sê seatan li wir sekinandin, ne tenê em gelek mirov sekinandin. Dipirsîn. Dewlet jî di tengasiyê de bû, nizanîbûn ka çi ye. Digotin serhildan e, nizam çi ye. Ango gelek nav lê dikirin. Jixwe me dizanîbû çi ye.

Navê min Seîd e. Ez ji Gundikremo me. Gundikremo, gundekî li herêma Şirnex, navçeya Şirnex ê ye. Şirnex berê navçe bû, lê niha bajar e. Gundekî di quntarên Cûdî de ye. Ez di sala 1957'an de ji dayik bûme. Bi rastî serboriya min hinekî cihê ye. Min temenê xwe yê jidayikbûnê, da dadgehê. Ez di 16 saliya xwe de çûm leşkeriya tirkan. Min wê demê çar salan temenê xwe mezin kir. Ez di sala 1974'an de çûme leşkeriya tirkan, ji ber ku min temenê xwe mezin kir. Berê, tu têkiliya min bi rêxistinên Kurdistanî re tunebû. Me ji dûr ve ji PDK'ê hez dikir. Lê me PDK nedizanî ka tevgereke siyasî ye, yan felsefîk e, îdeolojîk e yan ne îdeolojîk e. Hema me digot, kurd in, kurd netewegir in, şer dikin, ji bo wê me ji dûr ve jê hez dikir. Lê destekdayîn filan nîn bû. Ango bihatana me karê wan jî dikir, me tim karê wan dikir lê ne bi zanebûn. Ango ne ku rêxistineke siyasî ye, ji bo netewetiyê şer dikin, nîn bû. Ne bi wî awayî me karê wan dikir. Me digot rêxistineke Kurdistanî ye, lewre me di milê welatparêziyê de karê wan dikir. wekî din tu têkiliya me bi tu rêxistinan re çênebû.

Pêngava 15'ê Tebaxê

Li herêma Botanê hebûn, jixwe Botan tê zanîn, li ser sînor e. Piştî ku dijmin Kurdistan dagir û parçe kir, milê Başûr, milê Rojava, milê Bakûr, heta nêzikî Rojhilat, her tim rêxistin hebûn. PDK hebû, Yekîtî hebû, li Bakurê Kurdistanê gelek rêxistinên Kurdistanî hebûn lê rêxistinên li ser propagandayê bûn. An jî yên mirovên oportonîst, ango mirovên ku biaxive lê neke! Di bîrdoziya misilmantiyê de dibêje yê/a misilman be divê rojê pênc ferz nimêj bike. Ango şert û şirûtên îslamiyetê pêk bîne. Lê van şert û şirûtekî Kurdistanê pêk nedianîn, tenê xwe didan axaftin. Mînak, KUK hebû, DDKD hebû, PDK'a Tirkiyê hebû… Niha jî ji wan derdoran hinek hene. Ango em tu car nebûn alîgirên wan.

Di sala 1983'an de, serê payîzê sê heval hatin gel me. Heta hindik ma ku ez û ew heval lêk bikevin. Bi çekan hatin ketin hundir. Min got "hûn kî ne?". Gotin "em heval in." Min got " heval çi ne?" Gotin "em APOgir in, Partiya Karkerên Kurdistanê ne." Min got "hûn çi dixwazin?" Gotin "em dixwazin têkoşîneke kurdî bidin, li hemberî dewletê şer bikin" Min got "gelek hatine vir kirine, hûn jî vir li me dikin." Gotin "na em viran nakin". Min got "madem hûn viran nakin, herin rûnenin". Ango ez welê hişk di ser wan de çûm. Gotin "tu me ji mal diqewitînî?" Min got "na, ez we naqewitînim, lê gelek hatine vir kirine ji bo wê ez we qebûl nakim. Heke hûn tiştên dibêjin pêk bînin, 19 kes li Tirkiyê şer bikin, ez ê 20'an an jî ez ê 21'ê me." Got ewqas, em ji te ewqas dixwazin. Wisa hinek têkiliyên me çêbûn. Jixwe piştî wê me bi hev re sohbet kir. Wê demê kovara Serxwebûn hebû. Min Serxwebûnek ji wan girt. Min hinekî xwend sêwirandina şehîdan tê de hebûn. Li ser min bandora şehîdan çêbû. Jixwe dikarim bibêjim piştî sala 1983'an, bi kurtasî ez ketim nav kar. Ango weke milîsê çekdar. Heta sala 1983'an beriya şerê çekdarî, me bi çekdarî karên pir cuda kirin. Jixwe ew heval çûn. Di qadê de tim ya du heval, an jî sê heval hebûn. Li tevahiya herêma Cûdiyê, ya du heval, an jî sê heval hebûn. Li herêma Besta zêdetir hebûn. Ango li Kurdistanê weke navenda giştî dihate dîtin. Di sala 1984'an de, havînê hevalê Egîd gazî min kir. Ango li Dihê bû. Gazî min kir, me nizanîbû, ferman-name hene. Got min „tu yê du hevalan bigirî biçî cihekî dûr." Min got "ku derê?" Got "Lolanê." Min got "Lolan li kîjan devera cîhanê ye ez nizam." Got "tu Iraqê naz dikî?" Min got "ez herêma Zaxoyê dizanim. Heta Bêrsîve, Bosil ez vê xetê dizanim." Binkêre hebû, min heta wê derê nas dikir. Berê li van deran em diçûn qaçaxçîtiyê. Got "baş e, piştî hûn biçin wê derê, ji wê şûn de hûn ê gav bi gav bi pirsyaran biçin. Riya ku hûn tê re biçin kes tune ye." Wê demê gund-mund tunebûn. Hebûn lê pir kêm bûn. Du heval dane cem min. Ev mesele hinekî dirêj e. heta em hatin derbas bûn, mijar gelek dirêj e. Heta ez ji xirbeyê Besta derbasî Gundikê Remo bûm jixwe du heval dane min, ez jî yê sisiyan bûm. Bi çekdarî, me nanê xwe xist çentikê xwe û em hatin ji Iraqê re çûn. Axirê mijar gelek dirêj e. Heta em hatin çûn Geliyê Reş e nêzikî Xakurkê ye. Ez mam wê derê her du hevalên din çûn. Yekîneyeke hevalan a biçûk wê derê bû. Her du hevalên din ferman-name birin û çûn. Ez wisa texmîn dikim ku birin Lolanê. Min paşê ji hevalê Abbas hinek agahî girtin. Herhal hevalê Abas li wê derê bû, min nedizanî, min nas nedikir. Ez 6-7 rojan li wir mam. Min nihêrî gazî du hevalan kirin, hatin ez jî birim. Em çûn ji Şehîdan re derbasî Îranê bûn. Axirê heta em zivirin hatin herêma Bestayê, gelek dirêj e, du mehên me derbas bûn. Ez welê bawer dikim ku fermannameyên şer bûn. Lê me nizanîbû. Jixwe em hatin devera ku jê re dibêjin Xirkê Besta, me du heval li wir didîtin, em birin çûn devera ku jê re dibêjin Serkê Mihemedê Oso. Hevalê Egîd li wê derê bû. Jixwe bi lezgînî bi min re axivî, got "here malê karê te heye." Nîşeyek ji min re nivîsî, got "tu dê biçî Êlihê." Nîşeyeke rêxistinî bû. Got "tu yê dengekî seh bikî." Min got "wê demê ez naçim. Ez ê jî bimînim." Got "na karê te cuda heye." Ez çûme malê, şevekê mam, pişt re rabûm çûm Êlihê. Min nîşe gihand cihê wê. Jixwe car caran ez diçûm. Car caran hinekên din di dewrê de bûn, ew diçûn. Niha ne guncaw e em navê wan bidin. Wê demê, me digot kara xwê, li herêma Dihê bû, jixwe tirkan navê Dihê jî xira kiriye, kiriye 'Eruh', kara xwê li pişt Dihê bû. Em diçûn me îstîqaqa gund dianî. Ez û du zilam çûbûn. Hema roja 15'ê Tebaxê, em rojekê berî wê çûbûn me xwê li qamyonê bar kiribû. Em hatin ji Dihê borîn, jê re dibêjin Gaza Birînî, li wê derê leşkeran pêşiya me girt. Gotin "hinekan di ser Dihê de girtine." Hines kovarên hevalan hebûn, bi navê Hêzên Rizgariya Gelê Kurdistanê, kovarên Serxwebûn avêtibûn ku bên dîtin. Nîşanî me didan, digotin "ev çi ne?" Me got "em nizanin, em jê fêm nekin, bi îngilîzî ne." Lewre ez çûm. Axirê em du-sê seatan li wir sekinandin, ne tenê em gelek mirov sekinandin. Dipirsîn. Dewlet jî di tengasiyê de bû, nizanîbûn ka çi ye. Digotin serhildan e, nizam çi ye. Ango gelek nav lê dikirin. Jixwe me dizanîbû çi ye. Em zivirîn hatin. Heta em hatin malê, hema bêje leşkerên Botanê giştî, leşkerê tirkan hema bêje nêzikî artêşekê ketin Botanê, dagir kirin. Ne tenê herêmên, Cûdî, Gabar tenê, çend gund hebûn her yek bolukek tê de bi cih kirin. Çend gundik hene, her yek bolukek leşker xistinê. Heta Cûdî 26 derî ne, her deriyek bolukek leşker xistinê. Ango erdên ku kehnî lê hebûna ku heval biçin avê lê vexwîn, taximek leşker danîbûn li ber kehniyê. Ango dixwestin van mirovan biqedînin. Lê têkoşînê berdewam kir. Hejmara hevalan jî gelek hindik bû.

Pêvajoya girtîgehê

Hema mehek piştî serdegirtina Dihê, dewletê bangî min kir. Min got ez naçim. Hevalek di qadê de bû navê wî Îsmaîl, ango Ahmet Çelîk, ji Êlihê bû, paşê li Sasonê şehîd ket. Bi texmîna min di sala 1986'an de şehîd ket. Min got ez naçim, israr kir got "biçe, tu neçî gelek kar disekine." Lewre ez çûm. Piştî ku ez çûm, jixwe îstîxbarat li ser me sekinî, em deh kes bûn. Em her deh girtin û birin, em 68 rojan di lêpirsînê de man. Piştî 68 rojan em birin Amedê. Li Amedê jî 15 rojan em di bin çavan de man. Piştî 68 rojan em birin girtîgehê. Em zêde neman. Heta sala 1985, meha 10-11'an; di wê navberê de hema bêje her meh em dadgeh dikirin. Di dadgeha 11'an de em tehliye bûn. Ez zêde dirêj nakim. Jixwe em tehliye bûn, piştî sê çar mehan beraata me hat. Hevalên me hemû çûn beraata xwe girtin, lê ez neçûm. Ez neçûm lê miletê me jî nizanîbû ez neçûme. Heçko ez çûbim wisa bû. Hem legal, hem îlegal me karê çekdarî dikir. Bêguman karê siyasî jî. Jixwe heta bihara sala 1988, ez derbasî qada Serokatiyê bûm. Êdî me dest pê kir. Ango hema piştî zindanê me dest bi xebatên milîstiya çekdarî kir. Mînak di sala 1977'an de ez li Cudiyê bûm, 1977-78'an an li Gabarê bûm an li Bestayê bûm. Êdî qad ne mesele bû. Ango em fîilî ketin nav de, heta sala 1988'an ez çûm qada Serokatiyê.

Ez çûm Qada Serokatiyê

Wê demê li çiyê, yan mirov di şer de bû, yan mirov serdegirtina cihekî dikir, an keşif bû, yan îstîxbarat bû. Bêguman qada Serokatiyê qadeke cuda bû. Hemû îdeolojîk, felsefîk û siyasî bû. Xwendina pirtûkan bû, guhdarkirina dersan bû. Ewqas zor da min ku hema hema min rê dîtibûya belkî ez ji qada Serokatiyê bireviyama, biçûma çiyê. Ango perwerde bi min ewqas zor dihat. Heta du dewreyan ez mam. Çimkî ji 1988'an heta 1989'an piştî 15'ê Tebaxê em ji perwerdê derketin. Jixwe piştî demekê ez fermandarê taximeke ewlehiya Serokatiyê bûm. Serokatî diçû Şamê perwerdê, jixwe amadekariya me hebû. Dema dihat, me ewlehî digirt. Di dewreya destpêkê de ne zêde, lê di dewreya duyemîn de, mecbûrî me her tiştê xwe ji bo perwerdeyê seferber kir. Hem di milê xwendinê de, hem di milê nîqaşkirinê de, hem di milê fêrbûnê de, di milê jiyana partî û artêşê de.. bi giranî karê me ew bû.

Wê demê, di sala 1988'an de me li Silopiyê serdegirtinek pêk anî. Serokatiyê pirsa wê serdegirtinê dikir. Dîsa gelek pirs dikirin, pirsa hevalan a takekesî dikir. Pirsa gel dikir. Pirsa erdnîgariyê dikir. Ka erdnîgariya Botanê çawan e? Girêdana wê û Heftanînê, -ku wê demê me nedigot Heftanîn, me digot Sineh, hêj heftanîn neketibû zimanê hevalan.- Girêdana xwe û Iraqê çawan e, girêdana xwe û Suriyê çawan e, girêdana xwe û Îranê çawan e, girêdana xwe û bajaran çawan e; rewşa eşîran çi ye, di milê welatparêziyê de çawan in, di derbarê Botanêde mijarên wiha dipirsîn. Hema hema her der dipirsî, hem di perwerdê de, hem derveyî perwerdê. Dema ku em di ewlehiya wî de bûn, carinan em diçûn bejahiyê, mesela tabûr, hêza akademiyê diçû sporê, em cuda diçûn. Hema te dît ji nişka ve dipirsî digot, "filan filan herêm çawan e, çawa difikirin, çawa tevdigerin, çi dikin, milê wan ê welatparêziyê çawan e, milê wan û dewletê çawan e?" Me jî bi qasî dikarî bersiv dida.

Sohbetên wî yên takekesî nebûn. Hemû sohbetên wî siyasî bûn. Jixwe sohbetên Serok ên takekesî nîn in. Ne bi min re ne jî bi kesî re. Hemû sohbetên wî perwerde bûn. Diyalog û pirsên dikirin hemû li ser welat bûn, hemû li ser şer bûn, hemû li ser rêveberinê bûn. Li ser gerîla bûn. Heke rojekê tabûr biçûya cihekî, em bi milê din ve çûn. Heke tabûr bi milê Rojava ve biçûya werzîşê, em bi milê rojhilat ve diçûn. Em sibehê hatin mitbaxê, got "berê xwe bidin mitbaxê." Me berê xwe da mitbaxê. Wê demê zêde derfetên me yên aboriyê nîn bûn. Mitbaxa me ya akademiyê jî bi daran dixebitî. Îcar hinek dar li wir hene mîna darê gihûjan, pir nexweş e. Hundir hemû bibû dûxelan. Di hundir de hema nanek rakir, pîvazek rakir danî ser kevir kulmek lê da, li ser nan pehn kir, wisa xwar. Hevalên bi me re gotin "ev çi ye, ma Serok ewqas birçî ye?" Min got "Serok çi birçî ye,ma ev karê birçîbûnê ye. Ev jî perwerde ye, Serok dibêje, "li welat pîvazek

bi destê we bikeve hema piçek nan bigirin û bimeşin.” Wekî din tiştekî din ê Serok nîn bû.

Piştî perwerdê em rasterast hatin Botanê, li Cûdiyê. Mesele direj e. Serok got “hûn ê biçin Elkiyê, konferans dê li wê derê çêbe. Hûn ê tevli konferansê bibin.” Em 42 kes bûn. Em hatin du hevalên jin di rê de westiyan me li Kehrêyê Kiçan hiştin. Hema mirov ava Dîcleyê derbasî dike, derdikeve pêşiya mirov. Di dîroka partiyê de Adil Aslan heye tê nasîn, ji Cizîrê bû. Hevalekî di milê leşkerî de gelek li pêş bû. Jixwe heta em çûn Elkiyê û zivirîn hatin Cûdiyê, hevalê Baran yanî nasnavê hevalê Adil Aslan, Baran bû, ew her du hevalên jin, hevalên Baran bi giştî neh heval şehîd ketibûn. Ew jî hêza Cûdî bû. Jixwe heta em çûn gihane Elkiyê, geliyê Textereşê, komferans pêk anîbûn. Wê demê hevalê Harûn hebû, Şêxmûs Yîgît piştî re bi qeza şehîd ket. Hevalekî pêşeng bû. Ji me re konferans veguhest. Piştî veguhestina konferansê, vesazî çêkirin. Em vegeriyan û hatin Cûdiyê.

Konferansa Textereşê û tasfiyekarî

Konferansa Textereşê, di dîroka partiyê de weke ‘konferansa tasfiyeyê’ tê bi navkirin. Mirov dikare bêje di nav kadroyên wê demê de, yên wek Bekîr hebûn. Lê Rehmetiyê Dr. Baran jî hebû. Ango hinek tasfiyekar tê de bûn. Serdema ku Hogir bi awayekî sekter bi ser gel de, diçû bû. Ango piraniya wan an şehîd in, qismek jî tasfiyekar bûn. Di serî de Ebubekîr..

Li Kurdistanê şerê gerîla, ez bi gotinên xwe dibêjim; ez hatime dinê heta niha tişta herî zêde xweşiya min çûyî, şerê gerîla ye. Ango hem meşa gerîla, hem taktîk û bernameya gerîla.. Belkî di milê tecrûbeyê de, destpêkê tecrûbeya me zêde nîn bû. Mînak em niha dibînin, hevalek şehîd dikeve, ji ber kêmasiyên xwe, yan jî ji ber kêmasiyên me şehîd ketine. Ango di qadê de kî berpirsyar bûya, nemeşandina taktîk, nemeşandina plan û programê, nemeşandina rastiya şerê gerîla, ango windayiyên ku partiyê dayî hemû, bêguman ez jî tê de, hemû ji ber wê çêbûn. Lê tiştê ku ez ji we re bêjim, niha ez ji we re, yan jî di sohbetan de ji hevalan re dibêjim, tiştekî weke şerê gerîla, weke têkoşîna PKK'ê, li her çar parçeyên Kurdistanê ger, çûn û hatin; tiştekî herî xweş, herî bi tam a xweşiya min çûyî ew bû. Lê ez dibêjim niha mixabin, em hindik geriyan, ango me hindik şer kir. Yanî me hindik şer nekir, lê helbet her kesî taktîk, plan û programa şer nedimeşand.

Jixwe bi giranî li welat şer hebû. Gerîla li Dersimê, li Amedê hebû. Lê belê bi giranî şer li Botanê bû. Botan, wan demên ku ez dibêjim, ango 1977, 1978’an, heta 1989’an Zagros qismen hebû. Piştî kongreya 4. û pê de Zagros hinekî hat xurtkirin. Nexwe hemû Botan bû. Esas şer li Botanê bû. Botan weke sînor bû. Yekîneyên biçûk li Serhedê jî hebûn. Li Erziromê yekîneyên biçûk hebûn. Li Mêrdînê bi giştî stargeh bûn. Jixwe şerê Bagokê tê zanîn. Yekîneyeke hevalan li wir şer kir, gotin em ê “wê derê bikin Botan, Botana duyemîn.” Lê li gorî Botanê Mêrdîn ne zêde guncav e. Piranî li Mêrdînê di stargehan de kar dihatin meşandin. An hevalek xurt û yek jin, an jî hevalek dima. Lê li Botanê, ewqas şer çêdibû ku êdî xitimîbû. Hemû kesî weke hev şer nedikir. An jî hinek cihan, eyaletên din zêde destek nedidanê. Li Botanê şer çêdibû, ji bo wê dijmin jî giranî dida Botanê. Me jî giranî didayê. Lê şerê li Botanê dihate kirin hemû bi desteka gelê wê dihate kirin. Mînak ez bêjim çalakiyek bihata plankirin, wê demê navê komikan hebûn, hemû manga bûn, yekîne bûn. Sih yekîne, 15 yekîne biketana bajarekî, her yekîneyek, an milîsek an du milîs li pêşiya komê bûn. Ango tu kêmasiyên gel tunebûn. Heke kêmasiyek hebûya, dîsa ya me bû, yên ku taktîk, plan û programa şer çêdikirin, a wan bû. Ango kêmasî ya kadroyan bû.

Kesayeta Hevalê Egîd

Ez bi gerîlatî bi hevalê Egîd re nemame. Jixwe piştî serdegirtina Dihê ya 1984’an, ez hatim girtin. Piştî serdegirtina Dihê min carekê dît. Wî gazî min kir, ez çûm Bestayê. Piştî ez çûm Bestayê, êdî min nedît, ez hatim girtin, sal û tiştek di zindanê de mam. Piştî em hatin, ez hatim Şirnexê, çar, pênc rojan li Şirnexê mam. Ji Bestayê nîşeyeke biçûk ji min re hat. Min nîşe xwend, hevalê Egîd dibêje “here gund karê te heye.” Ez çûm gund, 6-7 rojan mam, ez fekirîmê hat. Payîz bû. Heft ciwan pê re bûn. Hat got ez ê nîşeyekî binivîsim tu dê biçî Êlihê. Min got ez hêj nû ji zindanê filan derketibûm. Got “na, riya te, yanî xeta tu diçûyî û dihatî saxlem e.” Nîşe nivisî. Texmîna min 5-6 roj şûn de ez çûm Êlihê. Rêxistinên ku ez bibînim, ne amade bûn, çûbûn Amedê. Ez, ji Êlihê çûme Amedê. Heta ji Amedê zivirîm hefteyek derbas bû. Ew jî şevê dihatin mala me, mala me li tenişta gund bû. Bi roj hildikişiyan navsera Cûdiyê. Jixwe min bersiva nîşeyê dayê. Min got ez çûme Êlihê, ji wir çûme Amedê û min bersiva nîşeyê anî dayê. Perspektîf dan, got “ez ê derbasî Gabarê bibim, welê welê tevbigerin” û çû. Mixabin êdî me nedît. Şehîd ket.

Taybetiyên hevalê Egîd; carinan ez ji hinek hevalan re dibêjim, mînak li navsera Cûdiyê, hevalekî cixare vexwara. - Wê demê cixarên siyasî (paket) nîn bûn. Titûn bû- hevalekî qumikê cixareya xwe biavêta wê erdê, hevalê Egîd radibû diçû yan ew qumika wî dixist bin kevirekî, yan jî diavêt, Cemelên navsera Cûdî. Em ji kuntengên wê derê re Cemel dibêjin. Diavêt kuntengekî, vedişart. Ango, min pişt re fêm dikir, hem tecrûbe dida wan hevalan, didigot, “wiha wiha bikin”; yanî bi devkî ji wan re nedigot bikin, lê qumika cixareya wî radikir dibir vedişart, an dikir bin berekî, an jî dikir bin cihekî. Dema cîldê pelê cixaran, çimkî wê demê titûn û pel bûn, diavêtin erdê dîsa radikir dibir vedişart. Çaydaneke me ya biçûk hebû, me tê de ji xwe re çay çêdikir. Em bêjin dema em ê bi rê biketana, her du milkuçên çaydanê, ango her du kevirên ku bi çaydanê li ser çay dihat çêkirin radikirin dibirin an digot hevalekî bi qezetorê erdê bikule û wisa dixist bin axê, ax dida ser, an jî dûr dibir vedişartin. Ango li cihê agir xwelî nedima. Min carekê gotê “tu çima welê dikî?” Got “bila dijmin nizanibe ku ev cihê gerîla ye, ku em bikaribin careke din li van deran bisekinin.” Ango ev taybetmendiya wî, tim perwerde dikir. Belkî li pêşberî min ji hevalan re nedigot, lê bi tecrûbeyên xwe dikirin ku hevalên din jî bikin. Mesela Hemzeyê me hebû navê wî yê malê Ezîz bû, biçûk bû wê demê, çukolateyek ka ji ku derê girtibû, dema çûyî gundan herhal wan dabûyê, anî da Hemze. Min digot nedê, got ew leşkerê me ye. Leşkerê min e. Ango ev taybetmendiyên wî yên wisa hebûn.

Di hêla gerîlatiyê de hema bêje ez li her derê Botanê mame. Piranî li Cûdîyê. Ez biçûma ku derê dîsa partiyê berê min dida Cûdiyê. Min jî baş fêm nedikir ka, min li Cûdî zêdetir kar dikir, zêdetir şer dikir? Ango ez biçûma, li Besta civîn çêdibû, ez didam Cûdî. Li Gabarê çêdibû, ez didam Cûdî. Hema li ku derê civîn çêdibû, ez rê dikirim Cûdiyê.

Botan û gerîlatî

Min di nava axaftinên xwe de got; dewletê hemû giraniya xwe, rast e dida Botanê, lê belê şer bi giranî li derdora Cûdî bû. Li milê Şirnex, li milê Silopiyê bû. Jixwe Cûdî, çiyayekî ne zêde mezin e, lê ji hêla erdnîgariyê ve cihekî xweş e. Têkiliya xwe hem bi Rojava re heye, hem bi Iraqê re heye; têkiliya xwe bi Şirnex, Cizîr, heta bi metrepolan re heye. Her wiha têkiliya bi milê Qileban re, bi milê Heftanînê re ku qadeke gerîla bû, hebû. Weke min berî gotî, berî Heftanîn nîn bû tenê Sinet hebû. Niha kes naçe Sinetê. Hemû qadên Botanê xweş bûn lê Cûdî cuda bû. Weke min di nav axaftina xwe de jî gotî, li Cûdiyê çiqas gund û mezra hebûn, di her yekî de qereqol hebû. Di sala 1984’an gundê Seredehla Jorîn hebû, xira kirin. Lê di sala 1985’an de gundê Spîndarok ê nêzikî gundê me xira kirin. Ango gundê Aforof mahmud tê naskirin, sê bira bûn her sê şehîd in, tevli bibûn. Hêj di sala 1983-84’an de ew tevli gerîla bibûn. Ango nehatin girtin. Wan xwe nedan destê dijmin. Di sala 1985’an de gundê wan şewitandin. Hem dewletê, hem partiyê giranî dida Cûdiyê. Ango hem partiyê hem dewletê Cûdî pir esas digirt. Hemû qadên Cûdiyê xweş in lê Cûdî cuda ye hem ji hêla derdorên xwe ve, hem ji hêla çavkaniyên xwe yên jiyanê, ji hêla çavkaniyên şer, çavkaniyên agahiyê, çavkaniyên îstîxbaratê, çavkaniyên peydakirina aboriyê, çavakniya çekan, çavakniya her tiştî bû. Çimkî ji hemû milan ve vekirîbû. Heta niha jî welê ye.

Ez 13-14 salan li Bakur mam, ez biçûma ku derê dîsa dihatim Cûdiyê. Ez di dawiya sala 1998’an ji Cûdî derketim, êdî piranî ez li Başûr mam. Di wan salan de gelek şer û pevçûn çêbûn. Di sala 1988’an de me di ser Silopiyê de girt. Dîsa di 1989’an de me di ser Silopiyê de girt. Di sala 1990’î de sê serdegirtin çêbûn, hem Sîlopî, hem Şirnex hatin serdegirtin. Li Cizîrê jî yekîne diketinê. Ango mangayek bi bisvingekî, BKC’yekî û bi çend qilêşan, heval diketanê. Bi kurtasî, şer pir in.

Nebesiyên pêşengiyê û tasfiyekarî

Niha hin hevalên me gelek tiştan dibêjin, lê wê demê kadroyên siyasî ku welat bigirin, kadroyên siyasî ku ji gel re pêşengtiyê bikin, nîn bûn, min bi xwe nedîtin, hemû kadroyên şer bûn. Mînak di serî de ez; her kesî digot ka dê kî bêtir şer bike, ka dê kî bêtir di ser bajaran de bigire, kemînan biavêje pêşiya dijmin, kî yê bêntir dijmin bikuje... Tevgerîna me welê bû. Ango kadroyê ku bêje, ev saziyên jinan, saziyên oldaran, rêxistinên ciwanan, rêxistinên cuda cuda ava dici tine bûn. Du hevalên eniyê ew jî yên zêde ne şerker, me digot bila biçin nav Silopiyê, nav Cizîrê, yan biçin Şirnex, biçin metropolan. Belkî ne zêde rast bû lê di rastiya xwe de yê ku kêra şer dihat me dihişt çiyê. Yên zêde kêra şer nehata, yan jî zêde şer dernexista, yan jî hinek pirsgirêk hebûna, ew dihatin şandin. Ev jî xelet bû. Ango ez niha baş nabînim, nabêjim me tiştekî baş dikir, hevalan dikir; yanî ez bêjim an min dikir, an filan hevalî dikir, bêvan hevalan dikir, lê bi giştî feraseteke welê hebû. Hevalekî giran bûya, tevgerîna wî ya şer giran bûya, nekaribûya zêde bimeşe, nekaribûya zêde şer bike, digotin ka bila biçe eniyê. Yan jî hevalekî şevekorî bûya, bi şev baş nedîta, nekariya bimeşe, yan astengiyeke wî/ê a din hebûya, me digot biçe xebatên eniyê. Yanî bi vî awayî darbe li partiyê dihate xistin. Niha her cure rêxistinên me hene. Weke niha rêxistina ku ciwan xwe bi rê ve bibin, jin xwe bi rê ve bibin, oldar xwe bi rê ve bibin tunebûn. Partiya siyasî wê demê nebû, hevalên xebatên siyasî dimeşand hemû yên xebatên eniyê dimeşandin bûn. Li her bajarekî du heval, an jî hevalekî xort yek a jin, an du xort, an jî hevaleke jin bû. Bi vî awayî di xebatên eniyê de darbe li partiyê dihate xistin. Gel fedekar bû, kar dikir. Lê gel e, ji hev aciz in, li hemberî hev kîndar in, lewre hinek agahî şaş didan. Mînak li qada Botanê gelek mirovên ku min dîtî, bi fesadî, derew û gotegotan hatin tasfiyekirin. Lê ev kes ne dijminê partiyê bûn. Yek ji yekî dienirî (dixeyidî) diçû, hevalan zêde qad nas nedikir, diçû digot hevalekî filan kes nebaş e. Û hema biryara kuştina wî didan. Mînak carekê di sala 1989’an de biryar girtin, ez vê ji bo bibe mînak dibêjim, em çûn Qernîse li milê Colemêrgê ye. Em 8 kes bûn. Em peywirdar kirin gotin, hûn ê biçin li wir yekî bikujin. Yê ku gotî hûn ê bikujin jî, kurê axayê eşîrekî bû. Ji aliyê Hogir ve ferman hat dayîn, wê demê rehmetiyê hevalê Harûn (Şêxmûs Yîgît) bû, Ebubekir û Dr. Baran bû. Biryar girtin ku kurê Sadûnê Alan tasfiye bikin, Hogir çû kuşt. Xeletî bû. Hemû jî tasfiye bûn. Ango yek şehîd ketiye, Dr. Baran çawa şehîd ketiye em nizanin. Lê Ebûbekir, wê demê yê ku biryar dida Ebûbekir bû. Ew bû û Dr. Baran hebû. Jixwe Ebûbekir çû xiyanetê. Wan li ser yekî biryar girtin, kesekî Giraviyan bû. Gotinû “hûn ê biçin bikujin.” Em çûn me rê kir pê ve, hat. Hatin du zilam bûn, li hespan siwar bûn, çekên wan jî bi wan re bûn. Ji me re çenteyek, du çente fişek anîn, pere anîn. Min ew tenê kişande cihekî min got tu çi dikî, çawa diçe? Hemû têkiliyên xwe dan. got, “em eşîr in, kurdên welatparêz in, tevgereke weke tevgera PKK'ê rabe û li Kurdistanê şer bike, rihê me ye, çavê me ye. Belkî em ji bo armanca xwe ya eşîrtî bi dijmin re, bi filan, filan cihî re têkiliya me heye lê belê, em ne li hemberî têkoşînê ne, ne dijmin in.” Min îcar hevalên xwe tenê kirin û ji wan re got “em çawa vî bikujin?” mînak got birîndarên xwe bidin min we kar pê nîn e. heke bê girtin, min daye girtin. Bê kuştin min daye kuştin. Ez bibim Enqerê sax bikim, ez bibim Wanê, bibim mala xwe we kar pê nîn e. piştî mehekî, yan piştî sê mehan, ew dê bi saxî bigihê we.. Me welê jî kir, anî. Heta wê demê hinek hevalan li ser min got nekarîne tasfiye bikin lê, me tê de berjewendiyên partiyê nedît. Ango wê demê gelek texrîbat û tiştên baş jî hatine kirin.

Salên 1983’an wan deman, me Serok jî nas nedikir. Min kovara Serxwebûn xwend, bandora şehîdan çêbû. Yanî weke kesayetî, heta niha di kongreya 4.de tasfiye çêbû, piştî kongreya 5.tasfiye çêbû. Û piştî her kongreyekê tasfiyeyek çêbû. Heta tasfiyeya Nîzametîn Taş, Bekîr û Osman. Van tasfiyekaran bi qasî misqalê zere li ser min bandor çênekir. Min gotiye, Serok derketiye, wî ev rêxistin bi rê xistiye. Min welê di hundirê xwe de hîs û fêm kiriye. Serokatî ev rêxistin ava kiriye. Serokatî ev şer daye meşandin. Weke şexs, ez biçim xiyanetê ez tiştekî partiyê bi xwe re nabim, belkî ez derb li partiyê bidim lê wekî din na. Lê belê ew kesên çûyîn xiyanetê, min hesab kiriye, weke şexs çûne. Min tu car negotiye ev navend e, ev konsey e, ev kadro ye çûye xiyanetê. Her tim kes in. Çimkî her min dîtiye partî ye, kes tê de bûye erkdar. Ango kes, temam şer kiriye, têkoşîn daye, siyaset kiriye, hinek kar kiriye; heta di asta jor de peywir girtiye. Lê di tasfiyê de yê tasfiye bûye ne partî ye; ferasetên wê/î, nêzikatiyên wê/î ew biriye xiyanetê. Tu caran bandora kesên çûyî xiyanetê li ser min çênebûye. Çi nêzik, çi dûr.

Gelek bîranînên şer hene, mirov nikare hemûyan bibêje. Mirov ewqas di nav têkoşînê de bimîne, ewqas di qadan de bimînî, bigere, bîranîn jî pir dibin. Lê min di destpê de jî got; belkî hinek heval ji lingên xwe diêşan, hinek heval ji çavên xwe diêşan; ez niha jî weke ku hinek heval heçko hesab dikin, bi henekî tê, lê ez cidî dibêjim, ez ewqas salan di çiyayan de mam, ango di şer de mam; du caran mayîn bi min ve teqiya, min çend caran gule xwarine, lê şahadet nebûye qismetê me heta niha. Ez dibêjim me ewqas darbe xwarin em şehîd neketin, ewqas heval şehîd ketin, çima welê çêbû? Ez carna welê difikirim lê, ew fikrandin jî belkî zêde ne di cih de bin. Ez niha dibêjim xwezî ez karibûma bêhtir li çiyayan bigeriyama. Ez bikariyama qadên hîn dûrtir ên cuda bigeriyama. Lê bêşansiya min, di sala 1991’ê de bi min ve mayin teqiya, hinek kêmasiyên lingên min çêbûn, lewre ez zêde neçûm eya-

letên hûndir. Li milê Dersîm, Amed, ew cihên dûr. Ez her li Botanê mam.

Rista Serokatiyê

Ez texmîn dikim ku heta niha heşt agirbest hatine ragihandin. Di sala 1999'an de paşdevekişîn çêbû. Dibe ku di van heşt agirbestan tevan de ez nefikirîme, beriya niha bi çend hevalên rêveberiyê re, bi hevalên kadro re bi gel re dan û standinên min çêbû, ango li ser paradîgmaya Serokatiyê ev in: Ez dibêjim, ne niha her tim dibêjim, yên ku kom ava kirî, yê HRK, ava kirî, yê ERNK ava kirî, yê ARGK ava kirî, yê HPG ava kirî, yê KADEK ava kirî, yê KCK ava kirî, yê KONGRA-GEL ava kirî, yê BDB ava kirî, yê PJAK ava kirî, yê PÇDK ava kirî, yê PYD ava kirî, yê rêxistinên Ewrûpayê ava kirî, yê rêveberiyên li Kafkasyayê dayê avakirin û rûniştandin.. hemû Serok e. Ez mînakekî bidim; çavê min derb xwaribû, ez ji bo kontrolê çûm Rûsyayê. Generalekî teqewîtbûyî yê rûsan hebû. Ez texmîn dikim yê heyama Hîtler bû. Temenê wî ji sedî derbasî bibû. Dema em li ber derê mala wî re biborîna, heke amade bûya divê teqez em li cem wî hinekî bisekinîna, me qehwekeyeke wî vexwara. Em, ango partî nas dikir. Şoferê me ziman dizanî wî werger dikir. Vêca em rûniştin, min jê pirsî, min got tu li ser kurdan çi dibêjî? werger jê re wergarand. Got "kurd! Kurdan zêde ji min re nebêje, xweziya OCALAN ê me bûya." Dema wisa got, min jî ji werger re got bêjê "hûn rûs, pir bexîl in." Dema werger jê re wergerand, keniya ji kenê xays bû. Got te ev gotin ji ku anî? Tu ji bo çi vê dibêjî? Min got "ez ji balafirgehê heta Moskovayê di çar seatan de hatim. Ez neçûme, lê heta tu ji Moskovayê biçî Sîbîryayê, 14 saetan balafir di nav axa rûsan de diçe. An dakeve li cihekî benzîna xwe bigire, nexwe tam 14 saetan li hewa dimîne. Min got nîvê erdnîgariya cîhanê di destê we rûsan de ye. OCALAN ê we be hûn ê çi jê bikin ne yê we be hûn ê çi jê bikin!" Wî got," kurd nezanin, nizanin OCALAN çi ye." Got "heke OCALAN ê me bû ya, me dê hem teorîk, hem siyasî qismê din ê cîhanê jî bi dest bixista.." Sohbeteke wisa di navbera me de derbas bû.

Dîsa di sala 1991'ê de ez birîndar bûm, em carekî li çiyayê Libnanê di berfê de asê man. Em çûn gundekî Libnanê. Wan bi kurdî nedizanîbû, me jî bi erebî nedizanîbû. Keçikeke li Stenbol xwendibû hinekî tercumaniya me û wan dikir. Îcar wan jî digot "xwezîka Yaser Erefat ê we kurdan bûya, OCALAN ê me bûya." Ango ev taybetmendiyên serokatiyê, taybetmendiyên ku me nedizanî, kurdan nedizanî, xelkê biyanî dizanîbû. Min got çima, Yaser Erefat jî mirovekî şoreşger e? Got " rast e şoreşger e lê hevkar e" ango her vîna wî ne ya wî ye, vîna xwe radestî Emerîkayê kiriye, vîna xwe radestî dewlet û mirovên serdest kiriye. Li ser serokatiyê mirov dikare bibêje, biyanî ji kurdan bêtir serokatiyê nas dikin. Wî li gorî felsefe û îdeolojiya wî bêhtir nas dikin.

Li hemberî paradîgmaya serokatiyê mirov dikare her roj rexnedana xwe bide, ji ber kêmasiyên hatî jiyîn. Em bêjin her tişt ne ez bûm, an jî ne filan heval bû. Her kes di asta xwe de, anku di pratîka xwe de xwedî kêmasiyan in û kêmasiyên xwe dibînin. Kêmasiyên çawa? Ne yên xeta serokatiyê. Serokatiyê tu car li dijî xeta serokatî yan jî dûrketin çênebûye. Lê di kar de, mînak ez dibêjim min filan tişt wiha çêkiribûya, dê roja me bêtir bi serkeftî derbasî bibûya. Heke filan çalakî li gorî asta ku ez niha têdigihêm me kiribûya, çalakiya me dê bi serkeftîtir derbas bûya. Me filan salê welê welê çêkiribûya, dê baştir derbas bûya. Ango tim mirov dikare rexnedana xwe bide. Lê rexnedan divê li ser kêmasiyên berî, li ser tecrûbeyên berî bên dayîn.

Botan û welatperwerî

Niha malbata me; me taybetmendiyên Botanê vegotin. Botan, qadeke ku hêj partî derneketî, navê Botanê nebû. Herêma me nedigot Botan. Me digot Şirnex, an Silopî, yan jî Cizîr. Şirnex jixwe wê demê navçe bû girêdayî Sêrtê bû. Navçeyeke kevn e, ji destpêka komarê ve navçe ye. Navçeyeke girêdayî Sêrtê bû. Lê di têkoşîna me de û bi derketina partiyê re me Botan nas kir. Mînak te ji yekî Amedê re bigota Amed, -ku heta niha jî nabêjin Amed, dibêjin Diyarbekîr.- Vêca hinek lêkolîner hebûn, wê demê berî tevgera partiyê ango beriya 12'ê Îlonê, tevgerên mîna KUK, KDP'ê, digotin "Diyara Bekir." Weke heçku diyarê bekir, qizeke ji Bekir, an jî Bekir hez ji qîzekî kirîbe, bi wî awayî dihate naskirin. Kesî nizanîbû navê wê Amed e. Heta Serokatî ranebû, heta PKK derneket wisa bû. Heta Serokatî li ser Kurdistanê, li ser cîhanê dahûrandin nekir, danûstandin pêş nexistin, kesî nedizanî ev Botan e, ev Zagros e. Ango hebûn, belkî bi navkî jî hebûn lê dijmin li ser hemû girtibû, winda kiribûn.

Bandora dijmin li ser Botanê tunebû. Bi derketina partiyê re hîn bêthir çêkir. Mînak, tê bîra min digotin sê polîs hatine Şirnexê, her kes diçû fedikiriyayê digot cilên wan reş in. Cilên wan ên dojehiyan in. Cilên dojehiyan, ên ku biçin dojehê reş in. Digotin cilên wan jî reş in, ew jî dojehî ne. Diçûn fedikirînê ka çi ne. Ango bandora dijmin li ser Botanê tunebû. Bi derketina partiyê re bêhtir bandora xwe çêkirin. Sînorên Iraqê hebûn, li ser sînor qeroqolên leşkeran hebûn, li Silopîyê tunebûn. Hêj ne qeza bû. Li gundekî binya Silopiyê yê bi navê Gundhedîd, hêj ez biçûk tabûra siwarî tirkan lê hebû. Derveyî wê, li Şirnexê, li navendê 15-20 cendirme lê hebûn, wekî din leşker tê de tunebû. Tu kesî tirkî nizanîbû. Zêde agahiya kesî ji dinyayê jî nîn bû. Jiyana xwe bi keda xwe dihûnandin. Debara jiyana xwe hemû bi Iraqê re dikirin. Iraq di milê aboriyê de ji Bakur an jî ji Tirkiyê pêşdetir bû. Çûn-hatina her kesî bêhtir li ser Iraqê bû. Hem bi bandora PDK'ê, hem jî jê re dibêjin 'sewre', yanî mirov jê re nebêje têkoşîn, jê re digotin sewre, sewreya Barzanî her hebû. Serok jî dibêje, li vê sê koşeya ku Tirkiye-Iraq-Îran ji bo gelê Botanê an jî Behdînanê, cihekî gelek stratejîk bû. Her ji kurdiniyê qut nedibûne, her di milê kurdewariyê de, di milê welatparêziyê de di milê destekdanê de her di nav têkoşînan de bûn. Di milê sosyal û siyasal de, siyasal belkî niha weke sosyal-siyasal nav lê hatiye kirin, lê li gorî baweriya min ku ez li hemû qadan geriyam, herêm li gorî zanistî, xwendinî zêde lê nebû, lê belê gelekî sosyal bû. Em bêjin di mal de mêvan jî bihata, yan jî di gund de bihatana, ji derve bihatana, jin û mêr sênî datanîn bi hev re xwarin dixwarin. Mînak ez çûme li milê Wanê, milê Colemêrgê, tu deh rojan di malekê de bimayî, te rûyê jinekî yan jî destê jinekî nedidît. Di kon de yan jî di odê de perde hebû, li piştî perdê xwarin çêdikirin, te dît li pişt perdê deng hat, xwarin datanîn pişt perdê. Lê li Botanê, tiştekî welê nebû. Ango di milê sosyal-siyasal de ne xirab bû. Hema hema tiştên ku niha partî dibêje, ne welê be jî, lê nêzîkî wê bû. Eşîr bûn. Di milê welatparêziyê de jixwe bi giştî li Botanê hebû. Lê hinek derdor ne wisa bûn, ev derdor bi dewletê re tevdigerîn. Anku nanê xwe ligel dewletê dixwarin. Mînak niha di Şirnexê de hinek malbat hene, kurd in. Tu ji wan re sohbet bikî dê bibêjin ji hemû kesî bêtir em kurd in. Lê nanê xwe li nik dijmin xwarine, ji wan re dibêjin lîberal. Ne li milê kurdan in ne li milê dijmin in. Yanî nanê xwe li nik dijmin xwarine, bêhtir li nik dijmin in. Heke têkoşîn xurt bibe, bi têkoşînê re ne, kurd in; heke têkoşîn xurt nebe jixwe nanê xwe li nik dijmin dixwin. Hevalbendên dijmin in. Li hinek cihan ew taybetmendiyên Botanê hene.

Gundê me gundekî cihê bû. Di salên 1980'î de bi seba komirê riya wesayîtan anînê. Yan jî weke ciwanên Mêrdînê, Sêrtê diçûn metropolan; lê yên me nediçûn. Herêma me sewalkarî dikir. Zîraetkarî dikir. Lê bi giranî di gund de bûn. Di milê welatparêziyê de hebûn, yanî belkî malek du malên ku bandora derdorên ne baş li ser wan heyî hebin, lê bi giranî welatparêz bûn. Jixwe gundekî tê nasîn e, gelek şehîdên wê hene. Yên ku dijmin qetilkirî hene. Ez bêjim heke gundên Kurdistanê ava bibin belkî ew ê paşiyê be. Ango hem dijmin nahêle, hem mirovên wê belav bûne.

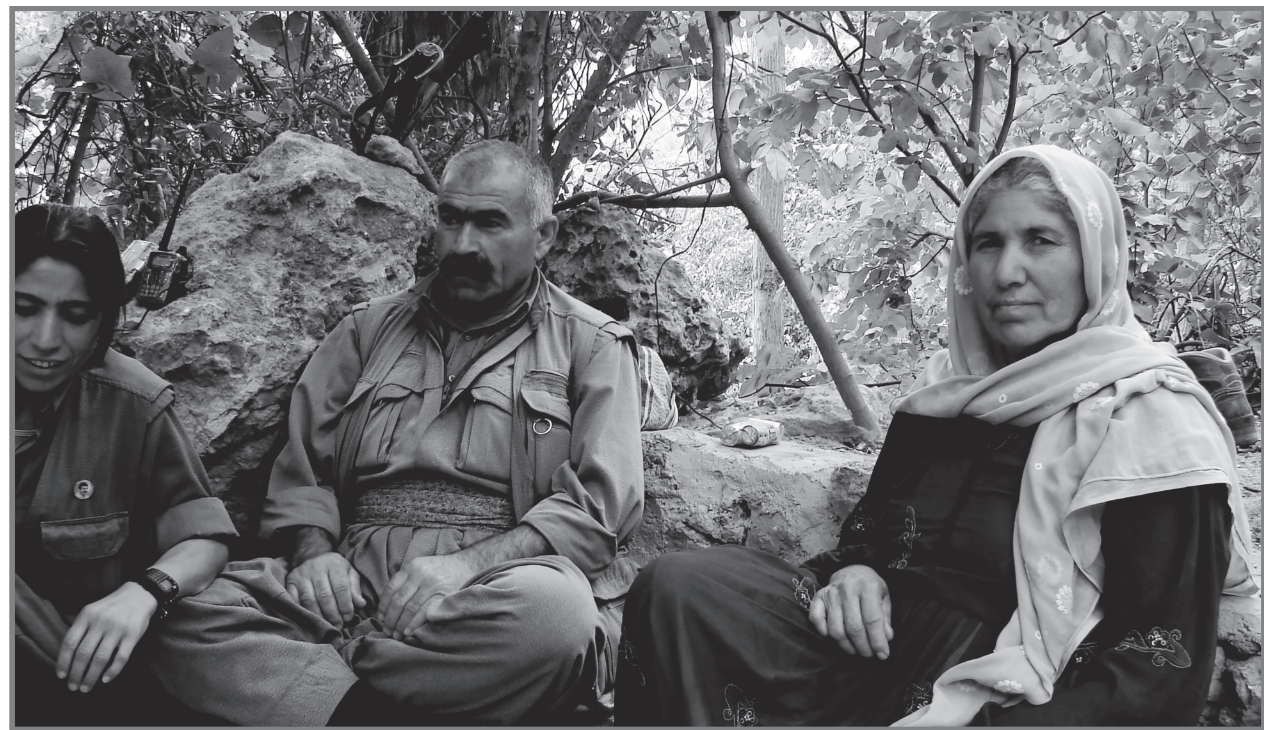
Malbateke bi tevahî bûyî şoreşger

Di malbatê de jî, jixwe me di nav axaftinên xwe de anî ziman; ji sala 1983'an û pê de malbat bi giştî bi partiyê re bûn. Zarokên me weke zarokên partiyê bûn. Xaniyê wan ê li gund dewletê xira kir, çûne Silopiyê. Gundekî jê re dibêjin Germikê, demekî li wê derê man, em wê derê man. Ji wê derê, hem ji ber zextên dewletê, hem ji ber helwesta gundiyan, ew jî mirovên me bûn, zêde xwedî derneketin. Lê helbet ne gundê me bû, em demeke demborî li wê derê mabûn. Piştî re her hal sala 1994'an de çûne Silopiyê. Dîsa dewletê zextên xwe domandin. Hinek revîn çûn metropolan, hinek hatin Iraqê. Ji sala '1994'an û pê de hemû malbat li Iraqê ne.

Hemze, di sala 1991'ê de mezûnê dibistana navîn bû. Çû Şirnexê qursa lîsê qezenç kir, herhal midûrekî jê re mayin teqiya. Hevalê Ehmed Repo ji min re got, "piştî mayin bi te ve teqiya tu çûyî tedawiyê, -wê demê sîleha min M 16 bû-, hevalan merasîm çêkiribûn gotibûn em ê bidine Hemze. Gotibû hûn çi ji min bikin ez nagirim. Nagire. Piştî re ez di sala 1992'an de ji tedawiyê vegeriyam. Ez hatim, demeke kurt li Iraqê mam piştî re derbasî Cûdiyê bûm, ji ber şerê Başûr. Şerê xiyanetê yê '92'an. Ew fermandarê taximê bû. Cebilxane ji Heftanîn, ango ji Cûdî dibir Besta, dibir Gabarê, dibir Garisan. Ango di qada Botanê de fermandarê taximê bû. Taybetmendiyên wî, yekî esker bû. Hem di milê rêveberiyê de hem di milê şer de hevalên wî hemû jê memnûn bûn. Mînak hê neçûbû qada serokatiyê, -di sala 1997'an çû qada serokatiyê- fermandarê bolukê bû. Demekî li Katoyê li ser bolukekî bû, li Colemêrgê li wan deran bû. Çû li qada serokatiyê û hat, bêhtir xwe dayê. Jixwe qada Serokatiyê ewqas qerebalix bûye, hem wî behs kir, hem hevalan behs kir, xwe li Serokatiyê nedabû nasîn. Sê mehan mabû israr kiribû ku bê welat. Piştî re dema diçe ber Serok ku soza xwe bide, serokatî dibêje di nav partiyê de kesên we hene? Dibêje rast e. dibêje kî ye? Dibêje bavê min û du xwişkên min. Serok li hevalan dizivire, heta li gorî gotinên hevalan hinek aciz dibe. Dibêje, ev bû sê meh in ev heval li vir e, ne we ji me re gotiye kurê hevalê Bedran e; ne wî gotiye. Serok israr dike ku neçe. Lê ew jî dibêje ez biçim welat baştir e. Beriya ji qada serokatiyê bê, 1997'an, jixwe ez ne şaş bim, ew û hevalê Fazil weke ekîbekê çûn qada serokatiyê. Dema zivirî hat min dît, fermandarê bolukê bû. Zivistanê, demekî li vê derê bû, em nêzî hev bûn. Ew li milê partîzan bûn, em li jêra wan bûn. Welê car caran, mehê carekê me didîtin. Taybetmendiyên wî, hem di milê rêvebirinê li gund xwend, salek du sal dewam kir yê din li Şirnexê xwend. Sê sal dibistana seretayî, sê sal jî dibistana amadehiyê li Şirnexê xwend.

Zarokên me yên din, ew jixwe di sala 1994'an de bi diya xwe re ji ber zextên dijmin ji welat reviyan, ez ne xelet bim çûne Manîsayê. Du zarokên xwe birin, bi birayê xwe ve çûn. Zavayê me bû. Jixwe xwişkeke min hebû, ji min mezintir bû, dijmin di sala1996'an de qetil kir. Weke ku bikin îbret, xweha Bedran e! Kurekî wê jî di nav me de, navê wî Xeyrî bû, ew jî di sala 1996'an de li Kerboranê fermandarê taximê bû, şehîd ket. Di sala 1994'an de beşek malbata me hatibûn milê Iraqê, piştî re min rê kir pey wan, min got herin bajêr, telefon wê demê nebû. Ancax li bajêr dikaribûn telefon bikin. Ew jî hatin. Ez texmîn dikim di sala 1995'an de ew jî zivirîn hatin Iraqê. Di dawiya 1994'an de, ango hê neketî 1995'an. Hemû li Iraqê man. Jixwe Aryen di sala 1995'an de tevli bû. Engîzek jî ez texmîn dikim di sala 1996'an de tevli bû. Min, Arya zêde nedîtibûn ji bo wê ez zêde taybetiyên wê zêde nizanim. Yek carê pênc xulekan li Zapê min li ser piyan dît. Çûne Zagrosê. Carekê birindar bibû, çûbû Hewlêr baş bibû. Piştre dîsa li Zagrosê şehîd ket. Min nedît. Ez pê re nemame..

Ez bi Engîzekê re nemame. Lê ez dizanim tê û diçe. Di sala 2009'an de, me di konferansa HPG'ê de hev dît. Em her du jî çûbûn konferansê me li wê derê hev dît. Zarokên me giştî jî rêzdar in. Ango terbiyeke malbatê heye. Welê, rexnekirin, li dijî hev bûn, tiştekî welê nîn e. Ne yê niha heyî ne jî yên din. Mesala niha sisê li Mexmûrê ne, diduyan zanîngeh jî qedandine. Lê rêzdar in. Niha ez bêjim çi, çawa tevbigerin, welê tevdigerin. Yanî ne ku zarokên min in ez welê dibêjim, lê rêzdar in.

dijûn kirinê. Piştî wê çeteyan êrîş kir gotin em ê bikujin. Li gorî Hemze ji min re gotî, li emnîyetê, lê dane. Piştî lêdidin, komserek tê dibêje ev zarok e. xwendevan e dixwîne. Bavê wî li Cûdiyê ye, şerê dewletê dike, hûn dikarin herin li wî bidin. Hat got rewş ev e. min got neçe dê te bikujin. Heta demekî, heta bihara sala 1991'ê şervanên nû dianîn. Heta havînê. gencek reviya, li ser îfade da. Nêzî 5-6 mehan di zindana Amedê de ma. Piştî re berdan, hat got ez çi bikim? Min got were. Jixwe di sala 1991'ê de hat tevli bû. Du xwişkên wî jî, yek 1995'an, yek 1996'an tevli bûn. Jixwe Hemze,1995'an li Zagrosê şehîd ket. Hemze, tê zanîn, dîroka wî diyar e. dikevin dorpêçê du rojan şer dikin, piştî re kîmyasalê diavêjin wan. Yên ji malbatê mayî niha bi giranî li Mexmûrê ne. Tên û diçin.

Hemze, ciwanekî çalak bû. Bi zanebûn tevdigeriya. Di sala 1991'ê de tevli bû, piştî demeke kurt mayin bi min ve de, hem di milê hevaltiyê de; hem heval bû, hem kurê min bû. Ez demekî fekiriyamê, gotin cixarê vedixwe. Min rê kir pê ve, min got Hemze min seh kiriye tu cixarê vedixwî? Tu car li pêşberî min venedixwar. Got wele min vedixwar lê soz be piştî te gotî ez venaxwim. Min got na na vexwe, tu li çiya yî. Got na, xilas. Ji wê rojê û pê de heta şehîd ket cixare venexwar. Yekî şerker bû.

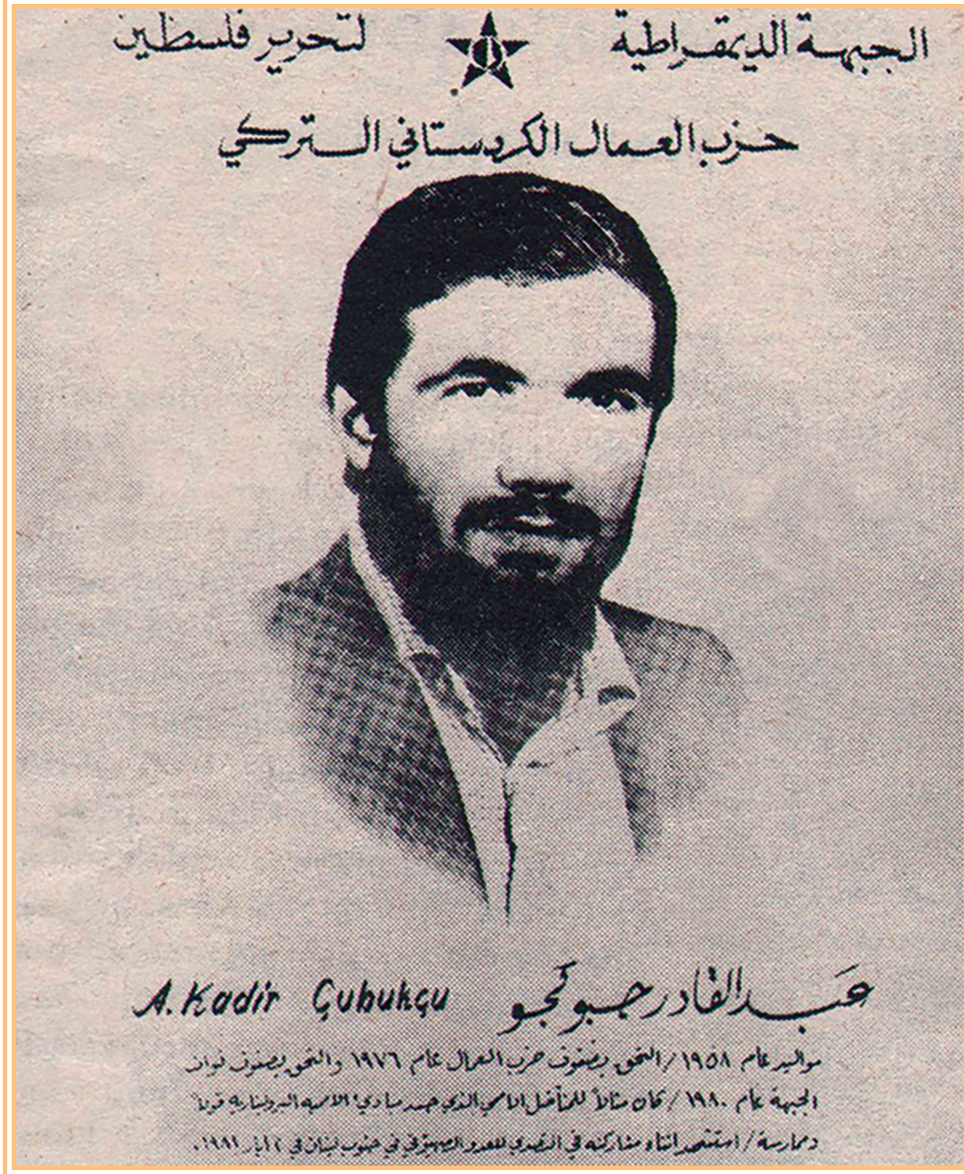
Hêj Hemze biçûk bû, ez tevli tevgerê bûm. Lewre ez zêde pê re nemam. Ez beriya tevgerê jî zêde li malê nedimam. Ez mînak bidim, carekî Afarof Mehmûd, -gundê me û wan nêzî hev bû- min çeka xwe girt û min got ez ê biçim gund, biçim Spîndarokê bizivirim. Ez çûm min sîleha xwe da wî, piştî pênc mehên din ez hê nû zivirîm. Ez diçûm Dîlokê, ez diçûm wanê. Yanî welê zêde rûniştina mal filan, taybetmendiyên min yên welê nebûn. Hemze, di biçûkatiya xwe de li Şirnexê xwend. Dibistana seretayî salek

Ji hêla danûstandinê ve; niha karê hevalên me henek in, carekê hevalan got hevala Engîzek hevala te ya yan keça te ye? Min got na, bavê wê me. Hat hêj wê tiştek negotî min got heval welê welê dibêjin. Got na, na ew heval şaş in. Heval carinan wisa bi henekî tinazên xwe dikin. Ez jî henekî dibêjim.

Niha hinek heval pirtûkan dinivîsin, dibêjin me filan cihî ev îstîxbarat girt, me ev keşif kir.. ew tiştekî cûda ye. Lê weke din jiyaneke asayî, helbet jiyaneke sih salan bi nîv saetî, yan jî bi saetekî tu nikarî bînî ziman. Lê bi giştî çarçoveya wê ev e. Gerîlatî ewqas xweşiya min diçû, min digot mirovek di van çiyayan de divê lingê wê/ neqerime, neêşin; ligel hemû westandinê hema avekê vexwe 5-10 xulekan bêhna xwe vede, bes e. Ango tiştekî ji meşa çiya ku tu li bigerî min di cihanê de nedîtiye. Mînak ez biçim bajarekî, heçko ez di zindanê de bim.

■■■

Ortadoğu direnişinin ilk şehidi Abdulkadir Çubukçu

Ortadoğu'ya ilk adımın atıldığı yıllardı. Ne ciddi bir imkan ne ilişki ne de geniş bir örgütlenme ağı vardı. Zorlukların had safhada olduğu yıllardı. Rêber Apo'nun sabırla ördüğü ilişkiler, Filistin'de gerillacılığın ilk tohumlarının atılmasını sağladı. Ortadoğu'nun iki kadim halkı Kürtler ve Araplar, tüm ezilmişliklerine, yok sayılmışlıklarına rağmen birlikte mücadele geleneğinin tohumlarını atıyorlardı. PKK'nin o dönem eğitim gördüğü Lübnan'a yönelik İsrail işgali ile gelişen saldırılara karşı iki halk birlikte omuz omuza mücadele verdiler. Selahaddin Eyyubi'nin de kullandığı Arnon kentine 1 km mesafedeki Saqif Kalesi, PKK'nin Ortadoğu sahasındaki ilk direniş şehidinin de toprağa düştüğü yer olacaktı. Abdulkadir Çubukçu ve yoldaşlarının direnişiyle Ortadoğu'ya ekilen direniş ve özgürlük tohumu bugün Rojava'da yarın tüm Ortadoğu'da özgürlük cennetini yaratacak ilk adım olacaktır. Arnon Direnişi olarak PKK tarihine geçen 2 Haziran 1981 Direnişi'nde şehit düşen 11 PKK militanının yarattığı dayanışma Özgür Kürdistan-Demokratik Ortadoğu'nun ilk ve en sağlam harcı niteliğindedir.

Sizlerle Ortadoğu direnişinin ilk şehidi olan Abdulkadir Çubukçu Yoldaş'ın direniş ve mücadelesini yoldaşlarının kaleminden paylaşıyoruz.

***

Tarih boyunca ezilen halklar, yaşadıkları ortak acıların bir sonucu olarak ortak düşünceler ve yaşayış biçimleri edinmiş, aynı amaçlar uğruna mücadelelere atılmışlardır.

Halklar, daha iyi bir yaşam ve daha iyi bir geleceğe kavuşma özlemiyle atıldıkları haklı ve soylu kavgalarında kazandıkları deneyimleri paylaşarak bu temelde birbirleriyle kaynaşmışlardır. Tüm halkların acılarını, özlemlerini kendi benliklerinde duyarak atıldıkları kavgalarda enternasyonalist savaşçılar, geleceğin komünist insan tipinin en soylu değerlerini kendi kişiliklerinde somutlaştırarak insanlığın yüce davasına yetenekleri, güçleri, kanları ve canlarıyla ortak olmuşlardır. Halklar arasındaki bu dayanışmaların canlı birer abideleri olan enternasyonalist savaşçılar, isimlerini tarihe altın harflerle yazdırmış, halkların gönlünde, bilincinde yer ederek ölümsüzleşmişlerdir. Tarihin tanıdığı en yüce enternasyonalist olan Che Guevara tüm dünya halklarının, emekçilerinin enternasyonalist bilincinde hala en canlı biçimde yaşamakta, her zaman için saygı ve minnetle anılmaktadır.

PKK Hareketi de, daha doğuşundan başlayarak enternasyonalist bir ruhla şekillenmiş, Türk halkının yiğit evladı, komünist-enternasyonalist Haki Karer'in çabaları ve kanı ile mayalanmıştır. Böylesine yüce bir enternasyonalistin saflarında yer aldığı bu hareket, kadrolarını da aynı soylu değerlerle yetiştirmiş, ideoloji ve politikasının en belirgin yönlerinden biri olan bu enternasyonalist anlayışı pratiğine de aktararak Filistin halkının soylu davasına ortak olmuştur. Kadroları, en ön cephelerde Filistinli yoldaşlarıyla omuz omuza savaşmış ve bu mücadelede Kürdistan halkının ve PKK Hareketi'nin yiğit savaşçılarından Abdulkadir Çubukçu Yoldaş şehit düşerek ölümsüz enternasyonalistler safında yer almıştır.

Abdulkadir Çubukçu Yoldaş, 1957 yılında Êlih'ın Hezo (Kozluk) ilçesinde doğdu. Yoksul ve yurtsever bir ailedendi.

Devrimci hareketle 1976'da tanışarak kendini kısa sürede güçlü bir devrimci kişilik olarak yetiştirdi. Parti'ye ve yoldaşlarına son derece bağlı, cesur, fedakar, soğukkanlı ve halkın değerlerine karşı saygılıydı. Tüm yaşantısında ve davranışlarında proleter bir anlayış egemendi.

Kitleler ve özellikle Êlih rafinerisindeki işçiler arasında propaganda ve örgütlenme çalışmaları yaptı. Devrimci hareketin kitleler içinde kök salmasında ve işçilerin örgütlenmesinde önemli çabalar harcadı. Bu çalışmalarından dolayı sömürgeciler tarafından aranır duruma düştü. Êlih'te aşiretçi-feodal çete Ramanlar'a karşı devrimciler önderliğindeki mücadelenin başlamasıyla birlikte askeri alanda çalışmaya başladı ve birçok eylemde aktif olarak yer aldı.

Şahadetinden önce Abdulkadir Yoldaş, bir yandan kendisini geleceğin görev ve çalışma koşullarına hazırlarken, diğer yandan da proleter enternasyonalizminin bir gereği olarak Filistin halkının emperyalizme, Siyonizme ve yerli gericiliğe karşı verdiği mücadelesine katkıda bulunmaktaydı. Güney Lübnan'ın Nebatiye kentine bağlı Saqif Kalesi, İsrail uşağı Suad Haddat'ın güçlerinin açtığı top ateşi sırasında başına isabet eden bir gülle ile 2 Mayıs 1981'de Filistin şehitleri arasına katıldı.

Kürdistan halkının ve yüce önderi PKK'nin, Kürdistan'ın dört bir tarafında emperyalizme, sömürgeciliğe ve yerli uşaklarına karşı yükselttiği mücadelede şehit verdiği sayısız yiğit savaşçısı yanında, ülkesinden kilometrelerce uzakta enternasyonalist dayanışmanın en güzel örneğini vererek Filistin halkının mücadelesinde şehit düşen Abdulkadir Çubukçu'nun mücadelemizde ayrı bir yeri vardır.

O, Filistin halkının soylu davası uğruna döktüğü kanıyla Kürdistan ve Filistin halklarının dostluk, kardeşlik ve dayanışma tohumlarının yeşermesine katkıda bulundu. O'nun şahadeti, dar milliyetçi anlayışlardan ve bencil çıkarlardan arınmış komünist dayanışmanın en açık bir ifadesidir.

O, nerede bulunursa bulunsun bir komünistin inandığı soylu değerler uğruna yılmadan kavgayı sürdürmesi, dünya devrimci güçleriyle birlikte ortak düşmana, emperyalizm ve uşaklarına karşı savaşması gerektiğini pratiğiyle ortaya koydu.

Abdulkadir Çubukçu Yoldaş, enternasyonalist dayanışmanın bir simgesi olarak Kürdistan ve Filistin halklarının yüreğinde ve beyninde onurlu bir yere kavuştu. Halklarımızın, O'nun şahsında birbirine karışan kanları, devrim önündeki tüm engelleri aşarak bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi mücadelesini zaferle taçlandıran bir güce dönüşecektir.

■■■

HER YER SİZİN İÇİN VATAN!

Kudurdu,
Barbarlaştı zulüm!..
Zulüm var olsun,
Salyalı it
Sevilir mi hiç?
Diyarbakır'da savunmasız esire,
Vietnam'da, ağaçtaki yaprağa,
Hiroşima ve Nagazaki'deki
canlıya,
Sabra ve Şatilla'daki
yetim bebeye,
İyiye ve güzele düşman,
Böylesi hayvan!..
Sizler yoldaşlar
Böylesi hayvana düşman.
Ruhumuz ateş ve kan
Bilenmek günüydü...
Renga renk çiçekli,
Taptaze bahardı o an!...
Yıl 1982, 6 Haziran
Bekliyordu sizi Kürdistan
Farksızdı;
Sizin için düşman...
Filistin.... Lübnan
Her yer sizin için vatan
Siz enternasyonalist
ve kahraman...
Sizin yoldaşlar..!
Arnun kalesinde
Aynel Hilvi'de;
Filistinli,
Lübnanlı yoldaşlarınızla
Emperyalistlere,
Siyonistlere,
Maketlere,
Dişleri çürümüş
Kuduz köpeklere...
Kan kusan namlularınız...
Soğumadı bir an!
İşte bunun içindir hep
Kahpe kurşuna hedef,
Taptaze,
Gencecik baharındaki Partizan,

Zulme karşı
Her namuslu insan,
Pırıl pırıl,
Yaprak gibi toprağa düşerken,
Kurşun gibi slogan sıkan
Kemaller, Veliler, Halilller,
İrfanlar, Hasanlar

Ve binlerce insan...
And içiyoruz:
Sizlere And!
Kanınızla sulanan topraklarda
Kızıl güller yeşermedikçe
Ve sizler yoldaşlar
Sevdalınızın koynunda
Sakin ve mutlu
Uyumadığınız müddetçe...
Sıpsıcak Kaleşnikoflarınız
Ellerimizden...
Parmaklarımız tetikten
Gözlerimiz arpacıktan
Sloganlarınız dilimizden
Düşmeyecektir

Hiçbir an!..

Mayıs 1983
Ansar/Lübnan